

Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính

Contents

Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính	2
1. Chương 1: Thiếu	2
2. Chương 2: Thiếu	4
3. Chương 3: Thiếu	5
4. Chương 4: Thiếu	7
5. Chương 5: Thiếu	8
6. Chương 6: Thiếu	10
7. Chương 7: Thiếu	11
8. Chương 8: Thiếu	13
9. Chương 9: Thiếu	14
10. Chương 10: Thiếu	16
11. Chương 11: Thiếu	17
12. Chương 12: Thiếu	19
13. Chương 13: Thiếu	20
14. Chương 14: Thiếu	22
15. Chương 15: Thiếu	23
16. Chương 16: Thiếu	24
17. Chương 17: Thiếu	26
18. Chương 18: Thiếu	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20: Thiếu	34
21. Chương 21: Thiếu	35
22. Chương 22: Thiếu	37
23. Chương 23: Thiếu	38
24. Chương 24: Thiếu	40
25. Chương 25: Thiếu	41
26. Chương 26: Thiếu	42
27. Chương 27: Thiếu	44
28. Chương 28: Thiếu	45
29. Chương 29: Thiếu	46
30. Chương 30: Thiếu	48
31. Chương 31: Thiếu	49
32. Chương 32: Thiếu	50
33. Chương 33: Thiếu	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	57
36. Chương 36	60
37. Chương 37	66
38. Chương 38	71
39. Chương 39	76
40. Chương 40	82
41. Chương 41	86

42. Chương 42	91
43. Chương 43	96
44. Chương 44	102
45. Chương 45	107
46. Chương 46	112
47. Chương 47	116
48. Chương 48	120
49. Chương 49	125
50. Chương 49-2: Phiên Ngoại Vu Khởi Văn (1)	129

Trùng Sinh: Cứu Vớt Anh Trai Nam Chính

Giới thiệu

Tình trạng: 59 chương + Ngoại truyện Edit: Thiên Hạ Đại Nhân Mỗi một đứa con riêng đều có anh t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-cuu-vot-anh-trai-nam-chinh>

1. Chương 1: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Cái gì? Cậu muốn kết hôn?”

Giọng cao lớn đột nhiên vang lên ở trong quán cà phê đặc biệt yên tĩnh, khách nhân ở gần đều quay đầu tìm kiếm nơi giọng nói phát ra.

“Cậu nhỏ giọng chút được không.” Cố Nhược Ngu có một vẻ mặt ý là cậu có cái gì mà kinh ngạc: “Không phải người nhà đã cho cậu tự tìm hiểu người khác sao?”

“Sao có thể giống nhau chứ? Đây, cậu mới từ nước Mĩ bỏ tức trở về vài ngày, cho dù là thân thiết nhìn ứng mắt cũng không thể nhanh như vậy chứ! Hơn nữa lão đầu nhà cậu giới thiệu có thể có mặt hàng tốt gì.” Lâm Gia Ý buông tách cà phê trong tay xuống, dùng khăn tay lau ít cà phê mới vừa bắn ra tay.

“Nói chuyện đừng cay độc như vậy được không, tớ cảm thấy anh ấy rất tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm thời gian tớ tìm bạn trai nói chuyện yêu đương.”

“Rất cuộc ai vậy? Hẳn là người trong vòng luẩn quẩn, tớ có quen không?”

“Tưởng Trọng Lâm”

“!”

Nói đến Tưởng gia, thì không thể không nói đến Tưởng cha một thế hệ vất vả gây dựng sự nghiệp kia. Ban đầu Tưởng Thâm cũng chính là tốt nghiệp chuyên khoa *Lăng Đầu Thanh (* là một từ cuộc sống, đề cập

đến những người làm việc mà không có não hoặc không suy nghĩ, hành động mù quáng), không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng dám dựa vào một thân bản lĩnh và tinh thần ngoan cố kia dần bắt đầu kiêu ngạo với việc làm ăn của mình, cuối cùng lúc ấy còn lấy được con gái của bí thư thành ủy, về sau lại càng như hổ thêm cánh.

Tướng Thâm và vợ Hứa Thu Lâm sinh hai con trai, đáng tiếc ở lúc lão nhị Tướng Trọng Lâm sáu tuổi thì sinh bệnh qua đời.

Sau đó Tướng Thâm qua lại với một người phụ nữ học họa, cuối cùng cũng sinh con, đáng tiếc mãi cho đến bây giờ vị phu nhân kia đều không chính thức trở thành Tướng phu nhân, bởi vậy tiểu nhi tử Tướng gia Tướng Thúc Dương cũng trở thành nỗi xấu hổ của Tướng gia.

“Không nghĩ đến cậu lại thích Tướng Trọng Lâm mặt như tú lơ khơ này, khẩu vị quá nặng rồi.” Lâm Gia Ý cười đến gian xảo: “Tớ nghĩ cậu sẽ càng thích loại hình như Tướng Thúc Dương này, nhớ ở năm bốn quả thực là nam thần dân chúng nha.”

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ thời trung học, một là ngôi trường trung học tư nhân phi thường xuất sắc, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà không giàu thì quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại vừa xuất sắc.

Tuy Tướng Thúc Dương đội cái danh là con riêng, nhưng bề ngoài xuất chúng và khả năng nghệ thuật gia di truyền từ mẹ khí chất đặc biệt khiến cho các nữ sinh còn đắm chìm ở trong đồng thoại bị mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng trong đôi mắt rơi ra của mọi người thì hẳn chọn một nữ sinh vô cùng bình thường.

Thật ra Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không phải khiến cho người ta kinh ngạc như vậy, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem rất nhiều. Cuối cùng cô bé lọ lem có thể thành công luôn có năng lực đặc biệt khác với người khác, tỷ như đơn độc xông vào bãi săn này, [bad word] một đôi giày không hợp chân này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ôm sai rồi mọi việc như thế đấy. Tân Nghệ Viện là dựa vào mẹ làm giúp việc cho gia đình có tiền mới có thể vào trường này đi học, bản thân cũng coi như cố gắng chăm chỉ, thân còn kiêm các loại nghề phụ, quả thật chính là nữ chính trong Boys over Flowers tái bản. Bởi vậy Tướng Thúc Dương đã thuận lợi thành văn trở thành Đạo Minh Tự trong chuyện xưa này.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên là lấy phản đối của gia đình để thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Ở lúc Tướng Thúc Dương và người trong nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu xuất ngoại bồ túc, lúc trở về người ta đã giành được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ đến là, ở dưới tình tình không biết chuyện, hôn ước hai nhà Tướng Cố đã định ra bởi vì nam chính phản bội, tạm thời đổi thành lão nhị Tướng gia, Tướng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong nguyên nhân hậu quả mọi chuyện, thiếu chút nữa không nhịn được miệng phun ra một ngụm cà phê.

“Cậu lại từng là vị hôn thê của Tướng Tam Nhi? Sao tớ lại không biết? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm.” Cô lắc mạnh đầu phủ định câu nói của mình: “Trọng điểm là bây giờ bên kia tạm thời thay đổi người cậu lại đồng ý như vậy sao?”

“Đồng ý chứ, vì sao lại không?” Cố Nhược Ngu phát tay ý bảo nhân viên phục vụ thanh toán: “Tối nay tớ phải tham gia một tiệc rượu với anh ấy, cậu đi theo làm spa, giúp tớ chọn bộ quần áo.”

Lâm Gia Ý hí hóp mắt nhìn Cố Nhược Ngu hưng trí bừng bừng, nghi ngờ nói: “Không đúng, với sự hiểu biết của tớ với cậu thì mới không phải là người nghe lời như vậy, cậu nói thật đi, không phải cậu đã sớm tính kế người ta, chờ nhà bọn họ đưa dê vào miệng cạp chứ?”

Môi đỏ mọng của Cố Nhược Ngu nhếch lên: “Cậu nói xem?”

“Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn có giày cao gót gót nhỏ kia của cậu sẽ khiến cậu bị đau chân đấy.” Lâm Gia Ý ở một bên sô pha bắt đầu nhìn Cố tiểu thư đã đi qua đi lại ở trước gương to vô số lần.

Ở dưới đề nghị của Lâm Gia Ý Cố Nhược Ngu chọn một bộ âu phục màu đỏ, làn da của nàng vẫn có vẻ trắng nõn, phối với màu đỏ lại càng nổi bật lên cả người vô

2. Chương 2: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Phương Hề Hề nói một câu thiếu chút nữa Cổ Nhược Ngu tức giận đến mức *nhất phạt xuất thể nhị phạt thăng thiên (* Nghĩa là chết đi sống lại), loại chuyện ở trước mặt vạch rõ khuyết điểm với Phương Hề Hề mà nói quả thật là thuận buồm xuôi gió, từ trung học các cô đã không hợp nhau, với nhược điểm của nhau cũng khá rõ. Nhiều năm trôi qua như vậy, không có lần nào các cô gặp mặt mà không phải kết thúc ở trong không khí âm dương quái khí.

Sao Cổ Nhược Ngu có thể bị người chiếm tiện nghi, còn không chờ Tưởng Trọng Lâm nói tiếp, đã từ trong túi cầm bên mình lấy ra danh thiếp đưa cho Phương Hề Hề.

“Đây là danh thiếp mới của tôi, Hề Hề cậu phải nhận lấy đó, có việc thì tìm đến nha.” Nàng cười đến đẹp mặt.

Phương Hề Hề tiếp nhận vừa thấy, trên mặt viết mấy chữ “Luật sư trác tuyệt sở sự vụ”. Còn chưa mở miệng đã bị Cổ Nhược Ngu chặn ngang: “Nếu Hề hề cậu chuẩn bị ly hôn với Dương Tông Văn mà nói nhất định phải đến tìm tôi, sở sự vụ chúng tôi am hiểu nhất là kiện tụng ly hôn, nhất là loại chồng ở ngoài ngoại tình này, lúc ấy tôi sẽ cho cậu nhiều bồi thường một chút.”

Phương Hề Hề cái gì cũng tốt, ngay cả gã chồng cũng là đại phú hào số một số hai, chỉ là Dương Tông Văn cái khác đều tốt, nhưng lại thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, Phương Hề Hề vì việc này cũng không biết cãi nhau bao nhiêu lần với anh ta, trắng trợn bị Cổ Nhược Ngu nói ra như vậy, quả thật chính là đang đánh vào mặt cô. Trong lúc nhất thời, sắc mặt của Phương Hề Hề tối sầm lại.

Cổ Nhược Ngu vẫn biết đánh rắn phải đánh giáp đầu, nhìn thấy bộ dáng của phương hề hề nói không nên lời tức giận cũng thông hơn, cũng biết điểm đến thì dừng, kéo cánh tay của Tưởng Trọng Lâm: “Hề hề cậu từ từ chơi, tôi và Trọng Lâm qua bên kia gặp bác trai Tần.” Nói xong đã kéo Tưởng Trọng Lâm rời khỏi.

Tưởng Trọng Lâm Ở một bên nhìn hoàn toàn quá trình quả thật không biết nói gì cho phải, cũng bởi vậy có thể thấy được giá trị Cổ Nhược Ngu chiến đấu không phải bình thường. Cô gái nhìn qua nhỏ gầy như vậy mà có tinh thần ngoan cố như thế. Bình thường tham gia tiệc rượu thương vụ, cho dù trường hợp ở dưới riêng tư nhưng lại có quá nhiều người nên cũng sẽ không nói nhiều, Tưởng Trọng Lâm không phải là người nói nhiều, trên cơ bản không muốn nói chuyện với nhau thì nói mấy câu kết thúc trao đổi. Làm sao gặp được ngôn ngữ công kích giương nanh múa vuốt như vậy.

Ngoại trừ tiết mục nhỏ này, toàn bộ tiệc rượu đều rất thuận lợi, sau khi kết thúc, Tưởng Trọng Lâm lái xe đưa Cổ Nhược Ngu trở lại nhà trọ bây giờ chính cô đang ở. Vừa muốn mở cửa xuống xe, Cổ Nhược Ngu bỗng nhiên thu tay lại, quay đầu hỏi anh.

“Muốn lên ngồi một chút không?”

Sau khi nói những lời này, là đàn ông sẽ phải hiểu sai, nhưng nhìn đôi mắt to vụt sáng của Cổ Nhược Ngu, Tưởng Trọng Lâm lại không biết phải trả lời như thế nào, dù sao cô cũng là vị hôn thê anh.

Không đợi Tưởng Trọng Lâm suy nghĩ rõ ràng, Cố Nhược Ngu phốc cười.

“Tôi nói đùa thôi, lần sau có cơ hội sẽ tiếp đãi anh, đúng rồi, hôm nay cảm ơn anh đã đưa đón tôi.”

Nói xong, cô bỗng nhiên cọ qua, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ của Tưởng Trọng Lâm, hôn lên hai má của anh. Tưởng Trọng Lâm chưa kịp nghĩ đã bị động tác của cô khiến cho đột nhiên toàn thân cứng ngắc còn chưa phục hồi tinh thần lại, cũng chỉ nghe thấy cô nói ở bên tai.

“Đây là lễ cảm ơn, ngủ ngon.”

Trở về nhà, Cố Nhược Ngu thả lỏng ném mình lên trên giường lớn mềm mại, nhớ đến biểu tình vừa rồi của Tưởng Trọng Lâm thì cười ra tiếng, người đàn ông này quả nhiên rất thú vị, không giống trước đây.

Chuyện đời trước nàng cũng sắp không nhớ rõ rồi, có lẽ hai mươi năm ngắn ngủn kia còn không thể gọi là cả đời. Nàng là Cố Nhược Ngu, cũng là vị hôn thê của Tưởng Thúc Dương, cái gì nàng cũng đều cần phải tốt nhất, chồng tự nhiên cũng phải là trăm dặm mới tìm được một.

Nhưng anh ta lại chọn nữ sinh kia, cho đến bây giờ cô đều khinh thường, cô gái có mẫu thân làm người giúp việc ở nhà người khác. Anh ta yêu cô ta như vậy, che chở và để ý cho cô ta.

Cố Nhược Ngu cảm thấy từ trước đến nay chưa từng tức giận như vậy, cô bị một đứa con gái cho tới bây giờ cô không để vào mắt đánh bại, tất cả mọi người đang cười nhạo nàng!

Tưởng Thúc Dương nói: “Nhìn xem bộ dáng của cô đi, sao tôi sẽ thích cô chứ?”

Bộ dáng của cô? Là bộ

3. Chương 3: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có lẽ là vì uống hơi nhiều, trên mặt Tưởng Trọng Lâm có một vết đỏ ửng, nhìn qua có chút... Có chút sắc đẹp thay cơm.

“Tôi nghĩ phòng của anh ngay cả chút màu đỏ gì đó cũng đều không có, tuyệt đối không như là kết hôn.” Cô oán giận.

Tưởng Trọng Lâm sững sốt: “Thật xin lỗi, tôi không nghĩ đến việc này.” Kết hôn quả thật vội vàng, hơn nữa trong nhà cũng không có nữ chủ nhân đến thu xếp việc này, tự nhiên sẽ có rất nhiều sai sót.

“Này... Tôi có thể tự mình trang trí không?” Cô hỏi dò.

“Có thể, em muốn trang trí như thế nào thì làm như thế đi.” Anh vốn cũng không có gì yêu cầu với việc này, nếu Cố Nhược Ngu cao hứng thì để cô tự quyết định.

Cố nhược ngu lấy được sự cho phép hiện vẻ rất cao hứng, làm một bộ dáng xoa tay, Tưởng Trọng Lâm bắt đầu đi lấy khăn, cầm áo tắm đi vào phòng tắm rửa, chính anh rất không thích cả người đầy mùi rượu.

Thừa dịp Tưởng Trọng Lâm tắm rửa, Cố Nhược Ngu nhớ đến lời nói đùa giỡn với Lâm Gia Ý trước kia, đêm tân hôn, tất nhiên kia mới là chủ đề buổi tối này, chỉ là hai người vốn cũng không quá quen thuộc, vừa

vào đã lên giường, có thể rất xấu hổ hay không. Nhưng nói đi còn phải nói lại, đều đã kết hôn lại vẫn mù quáng già mồm, đây đều là chuyện sớm muộn mà thôi, hơn nữa dáng người và khuôn mặt của Tưởng Trọng Lâm cũng không kém, cô cũng không bị chịu thiệt.

Ngay lúc Cố Nhược Ngu nghĩ linh tinh đầy đầu, bỗng nhiên bụng bị khó chịu, sau đó cô cảm thấy có cái gì đó muốn ra.

Cô có dự cảm không tốt, ra ngoài vào nhà vệ sinh khách vừa thấy, quả nhiên đi cả đã đến thăm.

Lần này tốt lắm, tâm lý vừa mới lập nên kia tất cả đều không cần rồi.

“Thật đúng là biết chọn thời gian...” Cố Nhược Ngu than thở trở về phòng ngủ, Tưởng Trọng Lâm đang một thân hơi nóng từ phòng tắm đi ra, bốn mắt nhìn nhau lại là một trận không nói gì.

Thật ra, tâm lý của Tưởng Trọng Lâm cũng là có chút không được tự nhiên, vẫn không biết nên mở miệng như thế nào, chợt nghe thấy Cố Nhược Ngu nói.

“Cái kia...” Cô cảm thấy nhức đầu: “Kỳ sinh lý của tôi đến.”

“.....”

Trong lòng Tưởng Trọng Lâm ngược lại vẫn thở phào một hơi: “Lúc này sẽ không thoải mái, vậy đi ngủ sớm một chút, hôm nay chắc là mệt chết rồi.”

Không thể làm chuyện xấu, không bằng tìm chút việc để làm.

Về mặt của Cố Nhược Ngu hưng phấn hỏi: “Không phải anh chơi cờ vua rất lợi hại sao?”

Nhất thời Tưởng Trọng Lâm không rõ sao tốc độ cô cất đề tài nhanh như vậy, nhưng vẫn gật đầu: “Lúc còn đi học biết một chút.”

Nói là biết một chút tuyệt đối là quá mức khiêm tốn, thời học sinh tuy Tưởng Trọng Lâm bởi vì khí thế của thân quá mức cách xa người khác ở ngoài ngàn dặm, không có bao nhiêu nữ sinh có gan theo đuổi anh trắng trợn. Nhưng là một học sinh xuất sắc toàn diện, lén vụng trộm yêu người khác cũng không tính là ít.

Thời điểm kia anh từng cầm giải thưởng lớn ở trong trận đấu cờ vua nổi tiếng, chuyện này gần như toàn bộ trường đều biết, giáo viên hiệu trưởng đều thường nhắc đến, nói cái gì mà làm vẻ vang cho nhà trường linh tinh. Ngược lại bản thân Tưởng Trọng Lâm không có phản ứng gì với chuyện này, thời điểm kia ba yêu cầu nghiêm khắc, với anh làm chuyện gì cũng đều phải yêu cầu tốt nhất, chẳng qua trận đấu kia là hoàn thành một mục tiêu bà ba đã cho định ra anh mà thôi.

Cố Nhược Ngu nghe thấy “Biết một chút”, ở trong lòng cô cũng đã hiểu ý tứ đơn giản này là “Tôi là cao thủ”. Lập tức từ trong hành lý của mình tìm được một cái hộp, lấy ra một bộ cờ vua sáng long lanh.

“Đây là bộ cờ vua bằng thủy tinh Sawrovski, tôi ở nước ngoài rất vất vả mới nhờ được người mua được một bộ, đẹp chứ. Dù sao buổi tối cũng không có chuyện gì, không bằng đến chơi cờ đi?”

“.....”

Tưởng Trọng Lâm không nghĩ tới mình vượt qua đêm tân hôn lại sẽ chơi trò chơi cờ vua “Có ý nghĩa” như vậy với cô dâu mới. Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Cố Nhược Ngu, anh như thế nào cũng không thể nói ra lời từ chối.

Nếu nói Tưởng Trọng Lâm là cao thủ, như vậy Cố Nhược Ngu cũng không phải dễ đối phó gì. Lúc trước cô cũng được xưng là cao thủ thiên hạ vô địch, mà cao thủ chỉ ở trong truyền thuyết. Tiến vào nhóm không bao lâu cô luôn nghe được về các loại đồn đãi về tiền nhiệm “Cờ thần” Tưởng

4. Chương 4: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Cậu thật sự không cần đi qua chào hỏi gì đó sao?” Thấy Tưởng Thúc Dương nhìn sang bên này, Lâm Gia Ý nhỏ giọng nói.

“Chào hỏi cái gì.” Cô cúi đầu nghịch móng tay vừa mới đổi màu sắc: “Loại đàn ông không tiêu chuẩn này không có hứng thú, vẫn nên để cho hắn ăn một bữa cơm với cô bé lọ lem đi, vai nữ phụ như tớ sẽ không đến giúp vui.”

Sau bữa tối, Cố Nhược Ngu lái xe chở một số chiến lợi phẩm trở về Tưởng Trạch, chỉ huy nhóm người hầu nhanh chóng thay đổi phòng.

Đợi đến khi Tưởng Trọng Lâm về nhà, gần như sắp không nhận ra đây là phòng ngủ của mình.

Trong phòng vốn lạnh lùng thanh lãnh, mua thêm một cái bàn trang điểm kiểu châu âu, một ghế quý phi vàng nhạt, trải một tấm thảm lông dê màu trắng, căn phòng vốn lấy đen xám làm chủ đạo đã bị mấy đồ vật mới này phá vỡ cảm giác ban đầu.

Điều này khiến cho Tưởng Trọng Lâm đã quen chỉ một màu sắc có chút không quen, nhưng nghĩ đến lúc trước đã đáp ứng qua tùy cô trang trí, cũng không nói cái gì nữa, chỉ có thể nhận bộ dáng hiện tại vô điều kiện.

Buổi tối, Tưởng Trọng Lâm vào thư phòng làm việc, Cố Nhược Ngu thật sự nhàm chán, tính đi thư phòng mượn chút sách để xem.

Gõ cửa, trong chốc lát đã nghe thấy giọng bên trong nói: “Vào đi.”

Sau khi đẩy cửa ra, cô thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tưởng Trọng Lâm nhìn chằm chằm vào văn kiện trước mặt, một bộ quần áo bình thường ở nhà, còn đeo một cái kính đen, dấu đi lạnh lùng quá mức sắc bén ngày thường, nhìn qua sức quyến rũ tăng lên rất nhiều. Cố Nhược Ngu ở trong lòng không khỏi cảm thán nói, quả nhiên đều nói đàn ông nghiêm túc đều đẹp trai nhất, những lời này thật đúng là chính xác nha.

“Có việc gì sao?” Tưởng Trọng Lâm nghe thấy động tĩnh mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Cố Nhược Ngu vào, có vẻ có một tia kinh ngạc.

“A, chỉ là rất nhàm chán, có thể mượn sách ở thư phòng của anh để xem không?” Cố Nhược Ngu đắm chìm ở trong sắc đẹp mỹ nam bị anh đột nhiên đặt câu hỏi nên hoảng sợ, mới nhớ đến mục đích mình đến đây.

“Mượn sách?” Tưởng Trọng Lâm có chút không nghĩ đến cô sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng vẫn đồng ý: “Có thể, sách trong này em đều có thể xem.”

Cố Nhược Ngu đứng ở trước mặt giá sách thật lớn trong phòng, nhìn những cuốn sách rực rỡ muôn màu có chút hoài nghi, chẳng lẽ nhiều sách như vậy anh đều xem qua sao? Sẽ không phải là bày ra để giả vờ giả vịt chứ?

Tùy tiện rút một quyển sách tâm lý học, mở ra vừa thấy, bên trong còn có bút máy phê bình chú giải, chữ viết thanh tú có lực, phê bình chú giải cũng rất tiêu chuẩn, cô lại đổi một quyển sách triết học, vừa mở ra, vẫn là có dấu vết như nhau.

“Thật hay giả?” Cố Nhược Ngu ở trong lòng hét to: “Đây là học bá trong truyền thuyết sao?”

Cố Nhược Ngu ngồi ở trên sofa lớn mềm mại trong thư phòng rộng rãi, chọn một quyển tiểu thuyết ngoại quốc từ từ lật xem, trong thư phòng không có người nói chuyện, trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng lật giấy xoạt xoạt.

Nhìn sách, ánh mắt của Cố Nhược Ngu không tự giác đã dừng ở trên người Tưởng Trọng Lâm trước bàn học. Anh cau mày nghe văn kiện, như đang tự hỏi khó khăn gì đó, mím môi, ngọn đèn ở trên bàn học chiếu ra bóng dáng của anh, ừ, nhìn nghiêng cũng rất đẹp trai.

Như là cảm ứng được cái gì đó, Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Cố Nhược Ngu nhập thần bị bắt trở tay không kịp.

“Khụ.” Mặt cô không chút thay đổi ho khụ một tiếng, làm ra một dáng vẻ không chột dạ, nhưng trong lòng đã muốn kêu to: Làm sao bây giờ! Quá mất mặt! Bị thấy rồi!

“Tôi là muốn hỏi anh đói bụng không?”

“.....” Mới ăn qua cơm chiều chưa được bao nhiêu lâu mà: “Không đói bụng.”

“A, vậy là tốt rồi, tôi cũng không đói.”

“.....”

Thời gian nghỉ kết hôn Cố Nhược Ngu nhìn Tưởng Trọng Lâm đi sớm về trễ, mình lại không có việc gì thời gian nhanh chóng qua đi. Đi làm ngày đầu tiên, cô trang điểm cho mình thật hoạt bát, thay đổi quần áo mới, cao hứng đến Sở Sự Vụ.

Vừa vào cửa, một

5. Chương 5: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Lúc Alex gọi điện thoại, Molly ở phòng thư ký tổng giám đốc vừa lúc nghe được “Tổng giám đốc phu nhân đã tới”, tiếp theo nhanh chóng chạy đến văn phòng thông tri cho nhóm chị em chuyện vợ mới cưới của boss ở ngay dưới lầu sẽ lập tức đi lên.

Phòng thư ký vốn chính là nơi nhiều con gái, con gái càng nhiều bát quái càng nhiều.

Đại boss cao giọng kết hôn mọi người đều biết, nhưng cũng không biết rõ cô dâu mới bên này, truyền thông cũng không đưa tin, chỉ biết là tam tiểu thư Cố gia làm buồn bán châu báu. Ngày thường mọi người cũng

sẽ ngằm tâm sự nhà giàu có bí mật gì đó, luôn có tin tức như vậy do mấy người phát ra, cho nên chuyện vợ Tưởng tổng là vị hôn thê của em trai anh cũng nhanh chóng truyền ra.

Cứ như vậy, vị Tưởng phu nhân mới này là một chủ đề hot ở trong nhóm người nhân viên này. Không nghĩ tới cô lại đến công ty tìm boss, mọi người nghĩ đến có thể một lần nhìn rõ mặt, nhân tiện lại tăng thêm hưng phấn khi nói chuyện vào giờ rảnh rỗi.

Đang lúc ở trong phòng líu ríu suy đoán, Cố Nhược Ngu đã từ trong thang máy đi ra, Alex đã chờ ở cửa thang máy từ sớm, sau đó dẫn Cố Nhược Ngu đi đến văn phòng của Tưởng Trọng Lâm.

Nhìn không được tò mò, hình như mọi người cả tầng lầu đều đang chú ý đến động tĩnh bên này, mọi người đều bỏ việc trong tay xuống lặng lẽ đánh giá Cố Nhược Ngu.

Áu phục sáng màu, tóc xoăn dài màu nâu, túi sách màu hồng phấn, kính đen che khuất nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được tuổi của cô còn trẻ, khí chất, quả nhiên là con gái thế gia.

Cố Nhược Ngu thường tham dự các loại hoạt động, nên với những ánh mắt tràn đầy tò mò này tất nhiên cũng không xa lạ, cũng kệ các cô đi, dù sao hai mắt nhìn cũng không mất đi cân thịch nào.

Phía trước Alex đã mở cửa phòng tổng giám đốc, làm một tư thế mời ý bảo cô đi vào.

Văn phòng của Tưởng Trọng Lâm lớn hơn văn phòng ở sở sự vụ của mình kia rất nhiều, chẳng qua trang hoàng bài trí quả thật cũng không khác phòng ngủ của anh mấy, đen trắng xám, màu sắc trang nhã, không bật điều hòa cũng đều cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua.

“Sao em lại đến đây?” Tưởng Trọng Lâm từ trong một đồng văn kiện ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Cố Nhược Ngu ăn mặc trang điểm xinh đẹp như là show catwalk, lòng không khỏi sinh nghi hỏi, không phải hôm nay cô bắt đầu đi làm sao?

Như là thấy được nghi ngờ của Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu đưa tay tháo kính xuống, tràn đầy ý cười: “Bởi vì trong sở sự vụ không có án kiện gì lớn, tôi cảm thấy nhàm chán, lại nghĩ đến cho tới bây giờ cũng từng đến nơi này của anh, nên đến thôi, sao? Không chào đón tôi à?”

Tưởng Trọng Lâm bất đắc dĩ: “Alex, đi rót chén trà.”

Alex lĩnh mệnh đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên bị Cố Nhược Ngu gọi lại: “Sorry, tôi muốn hỏi một chút có cà phê không?”

“Có.”

“Vậy phiền toái cho tôi một ly cà phê sữa không thêm đường.”

“..... Được, xin chờ chút.” Alex bị cho như phụ vụ sai khiến yên lặng lui ra ngoài.

Tưởng Trọng Lâm lắc đầu, với hành vi chọn tam lầy tứ này của cô thì tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Đến tìm tôi có việc sao?”

“Không có việc gì thì không thể đến đây sao? Chẳng lẽ vợ không có thể đến công ty chồng thăm một chút sao?” Cố Nhược Ngu bị hỏi không kiên nhẫn, dưới tình thế cấp bách thốt ra một câu vợ chồng, vừa dứt lời mới phát hiện chính hình như mình nói gì đó rất không đúng, khuôn mặt nháy mắt biến thành một quả cà chua chín mọng, nhưng lại không muốn yếu thế ở trước mặt Tưởng Trọng Lâm, mạnh mẽ duy trì dáng vẻ tôi rất có lý.

Đầu tiên là Tưởng Trọng Lâm bị lời nói này làm cho sững sốt, tiếp theo lại bị vẻ mặt của Cố Nhược Ngu thay đổi mấy lần, bên tai đã phấp phấp mà vẻ mặt

6. Chương 6: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Những đứa nhỏ xuất thân như chúng nó, có thể diễn tấu đàn dương cầm cũng không phải là chuyện khiến cho người ta giật mình, ở trong tiệc sinh nhật từ nhỏ đến lớn, các bà mẹ luôn yêu cầu đứa nhỏ đàn mấy khúc để chứng minh đứa nhỏ nhà mình trí tuệ và cao nhã. Cô lẳng lặng đứng ở phía sau Tưởng Trọng Lâm, nhìn bóng dáng anh đánh đàn, cảm thấy đây đã không xem như diễn tấu đơn thuần, bên trong tiếng đàn khó có được ôn nhu.

Xong một khúc, bọn nhỏ cố gắng vỗ tay, tuy bọn nó không nhất định hiểu được đàn là cái gì, nhưng âm nhạc luôn làm cho người ta vui vẻ, Cố Nhược Ngu cong khóe môi lên, đi đến cạnh đàn dương cầm: “Đàn Hoan Lạc Tụng làm gì, bọn nó có hiểu đâu? Vẫn để cho tôi đi.”

Tưởng Trọng Lâm không nghĩ tới cô sẽ đưa ra yêu cầu này, sững sờ một chút, sau đó đứng dậy nhường vị trí lại.

“Twiinkle, little star,

How i wonder what you are!

Up above the world so high,

Like a diamond in the sky.

Twiinkle, little star,

How i wonder what you are...”

Bài hát Little Star phi thường đơn giản, cũng rất dễ dàng đọc thuộc lòng, chỉ chốc lát sau, vài đứa nhỏ hơi lớn đã có thể hát theo rồi. Tưởng Trọng Lâm đứng ở một bên, nhìn nàng ngón tay tinh tế trắng nõn nhảy ở trong phím đàn đen trắng, hơi nghiêng đầu, dạy từng câu cho những đứa nhỏ hát, chính mình cũng nghiêm nhiên là đứa nhỏ.

Cô thật sự là càng ngày càng khác xa so với bộ dáng trước kia.

Thời gian thăm viếng đã kết thúc, sau khi nói lời từ biệt với mẹ Chu bọn họ lái xe rời khỏi cô nhi viện Thánh Tâm. Ở trên đường trở về, Cố Nhược Ngu như không chút để ý hỏi:

“Không nghĩ đến anh còn có thể đến nơi thế này.”

“Vì sao không nghĩ tới?” Ánh mắt của Tưởng Trọng Lâm vẫn là nhìn về phía trước.

“Bởi vì anh nhìn qua không giống như người có tình thương như vậy.” Cố Nhược Ngu nói thẳng ra.

Lúc này Tưởng Trọng Lâm mới chuyển ánh mắt sang nhìn cô, thoáng liếc mắt một cái, thấy cô có vẻ mặt “Tôi ăn ngay nói thật”.

“Tôi đây nhìn qua giống dạng người gì.”

“A..... Lạnh lùng, không thích nói chuyện, mặt tú lơ khơ.” Cuối cùng cô lại thêm một câu: “Anh có biết cái gì là mặt tú lơ khơ không? Chính là mặt than không biểu cảm.”

Tưởng Trọng Lâm bắt đầu kể: “Tôi quả thật không phải người thích nói chuyện, cảm xúc hóa, nhưng có lẽ nói lạnh lùng cũng không sai, đã quen rồi.”

Trong lòng Cố Nhược Ngu muốn nói cô mới không tiếp nhận lạnh lùng là vì thói quen gì đó, nếu như thế vậy thì để cho cô đến giúp anh thay đổi một chút.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Trọng Lâm đang muốn ra cửa đã bị vẻ mặt đầy tươi cười của Cố Nhược Ngu cản ở gara.

“Tưởng tiên sinh, anh có thể đưa tôi đi làm không?”

Nơi Tưởng Trọng Lâm và Cố Nhược Ngu làm việc cũng không tính là quá xa, ước chừng khoảng hai quãng trường, từ nhà đến văn phòng cũng chỉ mất hai mươi phút đường xe.

Dọc theo đường đi, tay chân của Cố Nhược Ngu đều không ngừng trang điểm, một chút phấn lót, một chút son môi, cảm giác mình không cần lái xe mà có chuyên trách lái xe chính là thật tốt.

Tưởng Trọng Lâm nhìn thấy dáng vẻ cô luống cuống tay chân, khiến cho người thích tự lập kế hoạch hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Vì sao em không thể ở nhà làm những thứ này?”

“Như vậy tôi có thể tiết kiệm thời gian để ngủ.” Cô đồng ý nói.

“.....” Lúc này Tưởng Trọng Lâm mới cảm thấy giảng đạo lý với phụ nữ quả nhiên là không thể.

Đến cao ốc chỗ sở vụ của Cố Nhược Ngu, cô từ từ sửa sang lại mình, quay đầu nhìn Tưởng Trọng Lâm,

“Làm gì?” Tưởng Trọng Lâm thấy cô không có ý muốn xuống xe, mở miệng hỏi.

“Anh cũng không cho một cái hôn chào buổi sáng sao?”

“.....”

Ở dưới ánh mắt ám chỉ

7. Chương 7: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Buổi tối về nhà, Cố Nhược Ngu vẫn vì chuyện gặp phải Tưởng Thúc Dương mà tức giận đầy bụng, cả buổi tối mãi cho đến khi ngủ vẫn buồn bực không nói lời nào.

Tưởng Trọng Lâm nằm dựa ở đầu giường xem tuần san tài chính và kinh tế mới nhất, nhìn Cố Nhược Ngu từ phòng tắm đi ra sau đó luôn vừa sấy tóc vừa đi qua đi lại trong phòng ngủ mà cảm giác kỳ quái, bình thường lúc này, hoặc là cô nấu cháo điện thoại với bạn tốt Lâm tiểu thư kia, hoặc là tự xem phim trên tv, sao hôm nay yên tĩnh như vậy.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?” Anh mở miệng chặn ngang hành động đi lại của Cố Nhược Ngu: “Em vẫn tiếp tục lau như vậy tóc sẽ rụng hết mất.”

Lúc này Cố Nhược Ngu mới phát hiện tóc của mình đã sớm khô, ném khăn mặt lên sofa bên cạnh, quả thật cô đang tức giận khó chịu, nhưng lại khó mà nói ra, chẳng lẽ muốn nói hôm nay tôi gặp phải em trai anh, anh ta khiến tôi điên sắp tức chết sao?

Nghĩ một chút, Cố Nhược Ngu quyết định nói một việc khác.

Cô ngồi ở bên giường: “Trước kia anh hay dẫn thư ký của mình tham dự một số bữa tiệc thương vụ sao?”

Tưởng Trọng Lâm không rõ vì sao bỗng nhiên chuyển đến đề tài này: “Rất ít, trên cơ bản là bộ phận quan hệ xã hội tham dự chung.”

“Đúng không, tôi cũng cảm thấy như vậy, dựa theo đạo lý bình thường không có bạn gái thích hợp sẽ để cho bộ phận lí quan hệ xã hội của công ty gì đó đi cùng.” Triển Minh Dịch lại muốn dẫn nữ thư ký bên người hắn, đây không phải là không có đạo lý sao?

“Tôi đây hỏi anh, nếu một người đàn ông dẫn theo thư ký của anh ta tham dự yến tiệc, lại không dẫn theo vợ của hắn, có phải có khả năng anh ta ngoại tình hay không?”

Tưởng Trọng Lâm nghe nói thế mới phát giác có chút không thích hợp, khép tạp chí lại, nhìn thấy vẻ mặt của Cố Nhược Ngu nghiêm túc nhìn hắn lại không giống như hay nói giỡn: “Vì sao hỏi cái này?”

“Buổi tối hôm nay tôi tham gia một hội đấu giá từ thiện, nhìn thấy anh rể của tôi và thư ký của anh ta đi với nhau.”

Anh rể?

“Là Triển Minh Dịch của khách sạn Xuân Huy sao?” Anh không xác định.

“Đúng vậy.” Cố Nhược Ngu gật đầu: “Dựa theo ánh mắt của một người đàn ông như nhìn xem, hắn là không phải có khả năng ngoại tình chứ?”

Tưởng Trọng Lâm không hề giận nhịu mày: “Em cảm thấy tôi là cái loại đàn ông này?”

Ngửi được hơi thở nguy hiểm, Cố Nhược Ngu chạy nhanh làm nũng khoe mã: “Sao có thể chứ, tôi nhờ anh giúp tôi phân tích mà thôi.”

“Dẫn theo thư ký tham dự cũng không phải là chuyện tình đặc biệt kỳ quái gì, chỉ bằng đây thì không thể kết luận loạn.” Anh dừng một chút, lại thêm một câu: “Em đừng nói bậy với chị của em.”

Cố Nhược Ngu ngượng ngùng: “Đã biết, tôi cũng không gốc như vậy.” Cô ngã lên giường duỗi thẳng lưng, nghĩ tới cái gì đó, lại xoay người ghé vào trên giường ngửa đầu nhìn Tưởng Trọng Lâm.

“Đàn ông các anh là thích vợ dịu ngoan hiền lành một chút? Hay quyến rũ xinh đẹp một chút? Cô gái ôn nhu như chị hai tôi, gả cho ai cũng đều là phúc khí của đàn ông, nhưng cũng dễ dàng bị khi dễ, nếu họ Triển thật sự dám ngoại tình, tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Cố Nhược Ngu càng nói càng kích động, căn bản không quan tâm Tưởng Trọng Lâm không trả lời vấn đề của cô.

Tưởng Trọng Lâm bắt đầu là còn thật sự nghe, sau đó ánh mắt không nhìn được dừng ở phía dưới cổ Cố Nhược Ngu.

Bởi vì cô nằm sấp ở trên giường, váy ngủ lại có vẻ rộng thùng thình, bộ phận ngực dĩ nhiên lộ cảnh xuân ra ngoài, tư thế này làm cho Tưởng Trọng Lâm gần như thu hết cảnh sắc vào đáy mắt. Tráng nồn rất tròn, nhìn qua vừa lúc bằng một nắm tay, xuống thêm một chút còn mơ hồ có thể thấy đầy đặn xinh xắn.

Nhất thời, Tưởng Trọng Lâm cảm thấy một cỗ nhiệt nóng vọt tới chỗ bộ vị nào đó.

Mà Cố Nhược Ngu bị ăn đậu hũ vẫn không phát hiện ra, vẫn đang mạnh mẽ lên án thói hư tật xấu ăn trông nổi ngồi trông hướng của đàn ông, một lúc sau phát hiện Tưởng Trọng Lâm không đáp lại, vừa thấy, giống như đang ngẩn người.

“Này, anh có đang nghe tôi nói chuyện hay không?”

Tưởng tiên sinh nhanh chóng thu hồi nhìn đã mắt cảnh xuân chân thật, không tự

8. Chương 8: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cố Nhược Ngu ở một bên cắt bò bít tết, một bên cười nhạo Tưởng Thúc Dương quả nhiên là tên ngốc ngây thơ, không thấy được ba hấn đã như vậy, còn muốn tiếp tục nói rõ, cẩn thận ngay cả cô bé lọ lem anh dẫn đến cũng bị đuổi ra ngoài đấy.

“Thúc Dương, chú ngồi xuống ăn cơm đi, chuyện này không vội.” Vẫn là Tưởng Trọng Lâm mở miệng ngắt không khí trầm mặc trên bàn cơm.

Tưởng Thúc Dương rầu rĩ ngồi xuống, không cẩn thận thoáng nhìn khoe miệng Cố Nhược Ngu vừa ăn vừa cười, lòng không khỏi tức giận.

“Cố Nhược Ngu, cô rất vui vẻ sao!?”

Cố Nhược Ngu đang ăn vui vẻ lại bị hấn đột nhiên nói thiếu chút nữa sợ tới mức nghẹn thở, cũng không biết người này lại đang phát bệnh thần kinh gì, mình đang yên lành bị răn dạy nhất định phải chuyển dời đến trên người người khác sao?

“Tôi rất vui vẻ nha, bò bít tết này đặc biệt ngon, tôi đương nhiên là ăn vui vẻ rồi.”

“Tôi biết cô bởi vì tôi giải trừ hôn ước với cô mà mất hứng, cô cũng không cần thiết vui sướng khi người gặp họa vì chuyện bây giờ tôi và Nghệ Viện không thành đi!” Tưởng Thúc Dương lườm Cố Nhược Ngu, luôn mồm chỉ trích cô.

Quả thật Cố Nhược Ngu không biết loại tội danh này là như thế nào đổ lên đầu của mình: “Họ Tưởng kia, uống nhầm thuốc à, ánh mắt nào của anh thấy tôi vui sướng khi người gặp họa, lui một vịn bước mà nói, tôi vui sướng khi người gặp họa làm gì chứ?”

“Cô đã gả cho anh trai tôi, chuyện của tôi không cần cô xen vào, chẳng lẽ cô còn không quên được chuyện trước kia?”

“Bốp.” Cố Nhược Ngu ném dao nĩa trong tay ra, rồi đứng lên: “Anh đang ăn nói lung tung cái gì đấy? Nghe ý tứ của anh là tôi tình cũ khó quên với anh, vì yêu sinh hận muốn chia rẽ các anh sao?”

Tưởng Thúc Dương không nói tiếp, chỉ là lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, sau đó từ từ mở miệng.

“Chẳng lẽ không đúng? Trước kia ở trường học cô đã thích chọc ghẹo chúng tôi, sau đó nhìn thấy tôi không có lần nào là không phải châm chọc khiêu khích, không phải vì vậy, vậy cô nói bởi vì sao?”

Bởi vì đời trước anh hại chết tôi, tôi nhìn thấy hai người thì sẽ hận nghìn rằm! Cổ Nhược Ngu rống to dưới đáy lòng.

Nhìn thấy Cổ Nhược Ngu bị tức đến đờm chân, Tưởng Trọng Lâm ở một bên đành phải đứng lên giữ chặt cô: “Nhược Ngu, không cần như vậy.”

“Tưởng Trọng Lâm, em trai anh nói tôi tình cũ khó quên với anh ta, vì yêu sinh hận mới cố ý bôi mớ, anh nói đi?” Cổ Nhược Ngu nhìn vào ánh mắt của Tưởng Trọng Lâm, cảm giác muốn từ trong ánh mắt anh tìm được đáp án gì đó.

Tưởng Trọng Lâm vốn thấy kỳ quái bởi vì thái độ buồn bực của Cổ Nhược Ngu với Thúc Dương, trận gây sự ồn ào hôm nay này, ngược lại khiến cho anh có loại cảm giác hiểu ra.

Chẳng lẽ nói, Cổ Nhược Ngu sẵn lòng đồng ý gả cho anh, cũng không có để ý chú rể tạm thay đổi người, tất cả đều là vì tức giận Thúc Dương?

Nghĩ đến tính tình ngày thường Cổ Nhược Ngu ngây ngô ngang ngược, cũng không phải không có khả năng này.

Nhìn thấy mắt cô mở to nhìn mình, giống như đang tìm đáp án bình thường, bỗng nhiên Tưởng Trọng Lâm nói không nên lời, anh sợ một câu thành sấm.

Nhìn thấy Tưởng Trọng Lâm đều không có ý tứ mở miệng giúp cô, Cổ Nhược Ngu tức giận, đồng thời nổi lên ủy khuất, kéo ghế dựa ra chạy ra khỏi nhà, may mắn hôm nay mình có lái xe đến, đạp chân ga phóng ra ngoài.

Lúc Tưởng Trọng Lâm đuổi đến bãi đỗ xe thì chỉ nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

“Đáng ghét, đáng ghét, toàn bộ đều đáng ghét.” Cổ Nhược Ngu một đường hùng hổ lái xe, một bên cố nhìn xuống không cho nước mắt chảy ra, cô sẽ không bởi vì loại chuyện ngu xuẩn này mà khóc đâu.

Không biết đi chỗ nào, lại không muốn về nhà, gần đây Lâm Gia Ý lại xuất ngoại, nghĩ một chút,

9. Chương 9: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Không được, nhanh đi ngủ!”

“Anh cũng chán ghét tôi sao?” Cổ Nhược Ngu chu cái miệng nhỏ nhắn lên, dáng vẻ như sắp khóc: “Vì sao các người cũng không thích tôi? Tôi có kém như vậy sao?”

Tưởng Trọng Lâm nghe thấy hai chữ “Các người”, cảm thấy rùng mình.

Quả nhiên, cô còn so đo chuyện của Thúc Dương.

Nghĩ đến sự thật này, trong lòng Tưởng Trọng Lâm có loại cảm giác quái dị nói không nên lời, chỉ là không có thời gian để cho anh suy nghĩ sâu xa, Cố Nhược Ngu đã đẩy anh lên trên tường một cái.

“.....” Muốn đẩy cô ra sao?

“Không được cử động! Tôi muốn khiêu vũ cho anh xem.”

Nói xong, cô đã tự mình ngâm nga bài [something] của Britney, một bên xem Tưởng Trọng Lâm dựa vào tường mà đứng trở thành ống tuýp.

Tưởng Trọng Lâm biết bây giờ đầu óc của cô gái này không rõ ràng lắm, đang say khướt, anh không thích thần chí mơ hồ bởi vậy cũng không uống rượu, cũng không thích tư thái người khác uống say sau đó không chịu nổi.

Chính là bây giờ..... Anh lại không thể lên tiếng quát lớn để cho cô dừng lại.

Eo của cô nhỏ như vậy, nhẹ nhàng dong đưa theo chính mình ngâm nga, cánh tay của cô quấn lên cổ anh, hô hấp đều ở bên tai.

Cô múa như một con rắn nhỏ, hoặc là một dải lụa, vòng quanh người như vậy, quấn lấy người, kéo người, để người hăm sâu vào trong đó không thể tự kiềm chế.

Mạnh mẽ, Cố Nhược Ngu đến gần cổ của Tưởng Trọng Lâm, vươn đầu lưỡi khẽ liếm hầu kết đang nhô ra của anh.

Tưởng Trọng Lâm cảm thấy cái gì đó ở trong đầu đang nổ mạnh.

Đều đã bị khiêu khích như vậy, nếu không cầm lại quyền chủ động thì thật không phải là đàn ông.

Tưởng Trọng Lâm ôm Cố Nhược Ngu xoay người một cái đã đặt ngược cô ở trên tường, mạnh mẽ hôn lên.

Miệng của cô còn có mùi rượu, càng thêm để cho người ta mê say.

Đầu tiên là Cố Nhược Ngu ô ô hai tiếng để biểu đạt không thoải mái của mình, sau đó lại bị Tưởng Trọng Lâm cuốn lấy cái lưỡi, liếm láp quần quanh, một chữ cũng không nói được.

Tưởng Trọng Lâm cảm giác được Cố Nhược Ngu dần trở nên thuận theo, động tác làm không hề hung ác như vậy, mà là triền miên ôn nhu hơn cô, Cố Nhược Ngu đáp lại càng ngày càng ít, Tưởng Trọng Lâm cảm thấy trước ngực nặng nề, Cố Nhược Ngu đã đặt toàn bộ sức nặng trên người giao cho anh, lâm vào trong mê man.

Tưởng Trọng Lâm chỉ có thể bắt đắc dĩ thật sâu cô gái này thật có thể gây chuyện, lửa là cô khơi mào ra, chọc được một nửa đã đơn phương rút khỏi chiến trường. Nhưng, mặc kệ thế nào anh cũng không thể gây khó dễ cho một người đang ngủ.

Không có biện pháp, đành phải nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, nhin xuống tất cả tạp niệm thay quần áo cho cô, dùng khăn lông ướt lau mặt. Làm xong chính anh cũng có chút mệt mỏi, nằm xuống ở bên cạnh rất nhanh đã ngủ.

Lúc Cố Nhược Ngu tỉnh lại trời đã sáng ngược lại không cảm thấy đau đầu, chỉ là cổ họng không thoải mái, cũng không có khí lực gì, tóc cô tán loạn ôm lấy chân ngồi ở trên giường, bắt đầu cẩn thận nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Đầu tiên là đi uống rượu với Vu Khải Văn, sau đó đi khiêu vũ, lại sau đó..... Tưởng Trọng Lâm đến?

Loáng thoáng có chút ấn tượng với chuyện tối hôm qua, Cố Nhược Ngu thống khổ hừ một tiếng ngã về trên giường dùng chăn che đầu, cô đều phạm cái gì vậy! Xấu hổ chết người!

Lúc xuống lầu Tưởng Trọng Lâm đã áo mũ chỉnh tề ngồi ở bàn ăn vừa uống cà phê vừa xem báo chí, vẻ mặt tự nhiên không thể tự nhiên hơn, điều này khiến cho Cố Nhược Ngu vốn xấu hổ vạn phần nhất thời nổi lên khó chịu, tối rồi rầm như vậy, anh còn có thể như người không có việc gì à?

Giả bộ bình tĩnh mà thôi, ai mà không biết.

Cô ra hiệu ho khụ một tiếng, kéo

10. Chương 10: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Lúc Cố Nhược Ngu nhận được điện thoại Vu Khải Văn đã xảy ra chuyện thì vẫn còn đang ở bên ngoài đi dạo phố, nghe nói bị người dùng ống tuýp đánh một trận, nên bị thương rất nặng, lúc cô đến bệnh viện, phát hiện mình hoàn toàn ngất xỉu rồi.

Vu Khải Văn như người không có việc gì, tuy nói trên chân bó thạch cao, đầu còn quấn băng vải kỳ quái buồn cười, vẫn dư thừa tinh lực phát ra sức quyến rũ, đùa giỡn tiểu muội muội y tá đến thay thuốc, lúc Cố Nhược Ngu đẩy cửa tiến vào phòng bệnh đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Vu Khải Văn nhìn thấy Cố Nhược Ngu đến, ánh mắt cao hứng mị lên: “A Ngu đến thăm tôi à? Mau vào đi.”

Cố Nhược Ngu hừ lạnh một tiếng, khoanh hai tay trước ngực: “Tôi thấy anh không có việc gì trở ngại mà, đây không phải là sinh long hoạt hổ sao?”

Vừa nghe lời này, Vu Khải Văn lập tức thay đổi vẻ mặt vô tội oan ức: “Ai nói không nghiêm trọng, A Ngu, cô là không thấy được, khi tôi bị đưa vào cả người đầy là máu, thiếu chút nữa là có thể thiên nhân vĩnh cách rồi.”

“..... Thành ngữ còn nói sai.”

“A Ngu, cô cũng không đau lòng cho tôi một chút sao?” Nghiêm nhiên là đang làm nũng.

Cố Nhược Ngu kéo ghế dựa bên giường ra ngồi xuống: “Nói đi, sao lại thế này?”

“Còn không phải chuyện án kiện lừa đảo lần trước kia, bị đối phương trả thù.” Hắn ngược lại có dáng vẻ chẳng hề để ý.

“Trả thù?” Cố Nhược Ngu nhíu mày: “Trả thù trước cũng không hỏi thăm một chút? Đây thật đúng là muốn chết, đúng rồi, ông cụ nhà anh biết chưa?”

“Đều nháo lớn như vậy sao có thể không biết được, tức giận đến râu đều vểnh lên rồi, kia cái đó... Gọt táo cho tôi.”

“Còn dám sai tôi.” Tuy nói như vậy, Cố Nhược Ngu vẫn cầm lấy dao nhỏ đầu giường bắt đầu gọt táo.

“A Ngu, cô sẽ gọt sao? Không được gọt chỉ còn lại hột táo đấy.” Vu Khải Văn nhìn động tác không tính là quen thuộc của Cố Nhược Ngu, vẻ mặt lo lắng.

“..... Cầm miệng.”

Vu Khải Văn nhìn dáng vẻ Cố Nhược Ngu thật sự gọt táo, hơi nhếch khóe miệng lên, trong ánh mắt cũng không tự giác chứa một tia khác thường.

“Cô có còn nhớ chúng ta quen nhau như thế nào hay không?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Nhớ rõ, khi ấy không biết là ai mỗi ngày bị người khác khi dễ cười nhạo, còn muốn tôi đứng ra giúp đỡ.” Cố Nhược Ngu cũng không ngần ngại lên trả lời.

“Đúng vậy, khi ấy cô thật đúng là nữ anh hùng trong cảm nhận của tôi.” Khóe miệng của Vu Khải Văn mỉm cười, như là lâm vào trong kí ức.

“Bây giờ tôi cũng là nữ anh hùng.” Cố Nhược Ngu không chút khách khí đặt miếng táo đã gọt vào trong tay của hắn: “Anh nói đáng về khi còn nhỏ của anh trước kia, không bắt nạt anh còn bắt nạt ai.”

Vu Khải Văn là nhân vật điển hình đại biểu cho con trai mười tám thay đổi lớn, lúc vừa lên sơ trung, mặt tròn vo, dáng người tròn vo, cả ngày đều là vẻ mặt ngơ ngác.

Mấy đứa con trai phá phách trong trường học thích bắt nạt hắn, còn đặt danh hiệu là Khinh, bình thường tan học sẽ chặn hắn ở WC, đánh cho một trận, như vậy, càng giống đầu heo. Cố Nhược Ngu vốn là không tính toán loại chuyện này, chỉ là trùng hợp có một nữ sinh đi ngang qua thấy được đã chế cười hắn, nữ sinh kia lại là người cho tới bây giờ cô không quen nhìn, ngay lập tức đi lên đáp trả hai câu, nữ sinh kia tức giận đến mức dậm chân chạy lấy người.

Sau khi tiểu mập mập được cô trong lúc vô ý cứu giúp thì ỷ lại vào cô, không nghĩ đến chỉ vài năm sau, Vu Khải Văn từ trong miệng bạn học “Đầu heo văn”, càng ngày càng gầy, càng ngày càng cao, sau khi thịt trên mặt giảm xuống, cặp mắt đào hoa của người kia mới dần rõ ràng. Đến trung học, hắn đã biến thành nhân vật phong vân trong trường học, có thể nói so với Tưởng Thúc Dương cũng không nhường chút nào.

Điều này khiến cho Cố Nhược Ngu sợ hãi than không thôi, quả nhiên mỗi một người mập mập gầy xuống đều là nguồn tiềm lực.

“Anh nói nếu tôi

11. Chương 11: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cách Nói của Lâm Gia Ý là, ở một lần cô đại biểu cho công ty tham gia hội triển lãm thì biết người đàn ông này, sau đó nhìn hợp mắt nhau, tiếp theo thì như thiên lôi câu động địa hỏa, Cố Nhược Ngu tỏ vẻ không tin tưởng lắm với loại chuyện xưa này, theo như hiểu biết của cô với Lâm Gia Ý, cô ấy có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đã lên giường với đàn ông, nhưng tuyệt đối không sẽ trở thành quan hệ yêu đương nhanh như vậy. Bởi vì một chuyện trước kia của gia đình, Lâm Gia Ý cũng không tán thành với hôn nhân, thậm chí là tình yêu nam nữ bình thường, lần này là gặp phải loại kim cương vương lão ngũ thế nào mới có thể đầu nhập vào tình yêu cuồng nhiệt nhanh như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Cố Nhược Ngu, Lâm Gia Ý chợt nở nụ cười: “Được rồi, về sau sẽ có cơ hội cho cậu thấy anh ấy, tớ cũng không phải là cô gái ngây thơ gì, cậu còn sợ tớ bị người khác lừa sao.”

Ngược lại Cố Nhược Ngu tán thành điểm này, cô ấy không lừa người khác thì đã biết ơn rồi.

Thấy Lâm Gia Ý không muốn nói thêm nữa, Cổ Nhược Ngu cũng đành từ bỏ, ngược lại nói đến chuyện Vu Khải Văn bị thương gần đây, trước kia vốn chính là học chung một trường, hơn nữa có một tầng quan hệ này với Cổ Nhược Ngu, Lâm Gia Ý và Vu Khải Văn cũng có chút giao tình. Cô nghe nói Vu Khải Văn bị tập kích ác ý thì vô cùng khiếp sợ: “Bây giờ những người này cũng quá ngang ngược rồi, bởi vì thua kiện mà giết chết luật sư.”

Cổ Nhược Ngu mím môi nói: “Đúng vậy, cậu cho là bây giờ tôi đúng là đang làm công việc có độ nguy hiểm cao.”

“Nếu lần này án lừa đảo là do cậu nhận, bây giờ nằm ở trên giường kia chẳng lẽ sẽ biến thành cậu sao?”

“Hoàn toàn có thể nha.”

Không biết nhớ đến cái gì, bỗng nhiên Lâm Gia Ý có thâm ý khác nở nụ cười với Cổ Nhược Ngu.

“Cậu cười cái gì, tớ thấy rất sợ đấy.” Cổ Nhược Ngu bị cô nhìn cả người thấy không tốt.

“Tớ phải nói là Vu Khải Văn đối với cậu rất tốt, giúp cậu mở sở sự vụ, chặn án tử giúp cậu, thật đúng là tình cảm sâu vô cùng mà.” Lâm Gia Ý trêu chọc nói.

“Cậu không được nói vậy, nói cái gì mà giúp tớ mở sở sự vụ, chặn án tử giúp tớ? Sở sự vụ là một mình hấn mở sao? Tớ không xuất lực và tiền ra sao? Án kiện tớ không nhận sao? Nói cứ như là tớ ăn miễn phí vậy.” Cổ Nhược Ngu lớn tiếng kháng nghị nói.

“Giấy phép sở sự vụ, coi đất, trang trí, còn có nhận người, cậu tham dự cái nào?” Lâm Gia Ý buồn cười nhìn cô.

Nói lên cái này, ngược lại Cổ Nhược Ngu thật đúng là chột dạ.

Lúc ấy sau khi có ý tưởng mở sở sự vụ, Vu Khải Văn dốc hết sức tán thành, thuận tiện ôm tất cả mọi chuyện. Cũng chỉ là chọn được địa chỉ tốt rồi để cô xem, khi trang trí thì hỏi sở thích của cô một chút, thể thôi, bởi vậy lại nói tiếp, quả thật là Vu Khải Văn có công lao lớn nhất.

“Bởi vậy mới nói.....” Nhìn thấy Cổ Nhược Ngu lo lắng không đủ, Lâm Gia Ý mới chậm chạp nói: “Cậu không biết là.....” Không biết là hấn có ý tứ với cậu sao? Lâm Gia Ý nói không ra lời, nghĩ lại, vốn Cổ Nhược Ngu cũng không biết cái gì cả, bây giờ để cho cô đến bởi mớ chuyện thì thật sự không tốt, đến lúc đó quan hệ giữa cô ấy và Vu Khải Văn càng khó làm bạn, hơn nữa bây giờ A Ngu coi như là người đã kết hôn, vẫn không nên nói đi.

“Không biết là cái gì?” Cổ Nhược Ngu hỏi.

“Không có gì...” Lâm Gia Ý bưng chén thủy tinh lên uống một ngụm, không tiếp tục nữa.

Sau đó, di động của Lâm Gia Ý vang lên, như là có tin nhắn báo, cô xem trong chốc lát, nói xin lỗi với Cổ Nhược Ngu: “Xin lỗi A Ngu, tớ có việc mất rồi, có thể phải đi trước.”

“Lại là tình nhân bí mật của cậu à.” Cổ Nhược Ngu như cả giận nói: “Được, bây giờ Lâm Gia Ý cậu đều học được trọng sắc khinh bạn rồi.”

Lâm Gia Ý biết cô không phải thật sự tức giận, cũng không để ý, cười xin lỗi với cô:

12. Chương 12: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Lâm gia ý từ chối nói buổi chiều còn phải đi làm, sẽ không trò chuyện nhiều, bảo Cố Nhược Ngu không phải lo lắng, chuyện này tự cô có thể xử lý, tuyên bố là không muốn nghiên cứu kỹ vấn đề này với Cố Nhược Ngu. Cố Nhược Ngu nhớ đến Vu Khải Văn gần đây đã bắt đầu hồi phục sức khỏe, hẳn là sắp ra viện, bằng không đến hồi hẳn cũng được.

Lúc Cố Nhược Ngu ở trung tâm hồi phục tìm được hẳn, hẳn chính là tiêu sái đang chống gậy, nhìn tư thế không được tự nhiên của hẳn Cố Nhược Ngu trầm buồn cười, thiếu gia luôn chú ý đến phong tư của mình, hẳn là không nghĩ đến cũng có một ngày khó coi như vậy đi.

Vu Khải Văn đi được một đoạn đường, ngẩng đầu đã nhìn thấy Cố Nhược Ngu đứng ở cửa cười với hẳn.

“Không phải bây giờ cô nên ở sở sự vụ sao? Chạy đến đây làm chi? Vỡ nợ thì tính sổ với cô!”

Cố Nhược Ngu không để ý đến trêu chọc của hẳn: “Tôi có một việc chính sự đến nói với anh.”

Vu Khải Văn cầm lấy chai nước bên cạnh uống một ngụm: “Chính sự?”

“Anh đồng ý với tôi là không được nói cho người khác biết.”

Vừa dứt lời, Vu Khải Văn đã cười ngả sang một bên: “A Ngu, cô cho là đang ở nhà trẻ sao, những lời này sao lại quen tai như vậy?”

Cố Nhược Ngu dậm chân: “Tôi nói nghiêm túc.”

Nhìn bộ dáng cô nghiêm túc, Vu Khải Văn mới thu ý cười lại: “Nói đi, chuyện gì? Cam đoan không nói cho người khác!” Nói xong còn giơ lên ba ngón tay.

Tiếp theo, Cố Nhược Ngu nói chuyện của Lâm Gia Ý từ đầu tới đuôi một lần, Vu Khải Văn nghe xong thật ra cũng không giật mình như trong tưởng tượng của cô, chỉ khẽ cười hỏi: “Vậy cô muốn làm sao bây giờ đâu?”

“Anh không biết là chuyện này rất hoang đường sao?” Cố Nhược Ngu cảm thấy kinh ngạc với dáng vẻ như không có gì của hẳn.

“A Ngu, nói với cậu thế này, chuyện này xảy ra ở vòng luẩn quẩn của chúng ta rất bình thường.” Về mặt của Vu Khải Văn trở nên nghiêm túc: “Cho dù là tôi biết ba tôi ở bên ngoài nuôi tiểu tình nhân tôi cũng sẽ không giật mình nhiều, chỉ là cô cảm thấy Lâm Gia Ý là bạn tốt của cô nên cô ấy sẽ không, cũng không thể làm như vậy.”

“Nhưng, nhưng.....” Cố Nhược Ngu lập tức không biết phải nói như thế nào: “Gia Ý cô ấy cũng không phải là người thiếu tiền.”

“Vậy chứng minh cô ấy là thiếu người yêu.” Vu Khải Văn nhìn cô gần từng tiếng nói: “Chu khiên này ít nhất cũng đã từng qua lại với người trong nhà tôi một chút, làm người cũng rất không tệ, nghe nói hôn nhân của hẳn cũng không phải tự lựa chọn, Lâm Gia Ý là dụng phải của chân ái cô ấy, đáng tiếc chân ái đã kết hôn rồi.”

“Kết hôn thì thôi, vì sao phải công cái danh đi làm người thứ ba mất mặt!” Cố Nhược Ngu cảm thấy không thể lý giải.

“Tôi đây hỏi cô, nếu có một người đàn ông cô rất thích, đáng tiếc hẳn là một người nghèo, cô nguyện ý ở chung với hẳn sao?”

“.....” Cố Nhược Ngu suy nghĩ một chút: “Sao tôi có thể thích một người nghèo, nếu môn không đăng hộ không đối, không bằng nên ngừng lại thì hơn.”

Vu Khải Văn cười khẽ một chút: “A Ngu, cô xem, đây là sự khác nhau giữa cô và Gia Ý, cô trung thành với cuộc sống, mà cô ấy lại là trung thành với tình yêu.”

Cố Nhược Ngu bị lời nói nhìn như rất triết lý này khiến cho có chút choáng váng, cô đại khái cũng hiểu được ý tứ của Vu Khải Văn. Nhưng dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, dù sao cũng không thể nhìn cô ấy biến thành trò cười, nếu chuyện này bị những

13. Chương 13: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Người phụ nữ kia thấy Cố Nhược Ngu đi qua cũng không có nửa điểm phản ứng, vẫn luôn nhìn thẳng vào Lâm Gia Ý, giọng nói mỉa mai: “Lâm tiểu thư, chuyện của các cô tôi đã biết được nhất thanh nhị sở, tôi khuyên cô không cần nghĩ đến cho khỏe, muốn làm Chu phu nhân cô không phải là người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải người cuối cùng. Tốt nhất hãy có chừng có mực, nói cách khác, đừng trách tôi không nhắc nhở cô.”

Sau khi Cố Nhược Ngu nghe xong lời nói của người phụ nữ này thì chấn động, chẳng lẽ là vợ của Chu Khiêm? Theo bản năng cô nhìn Lâm Gia Ý, quả nhiên, sắc mặt của Lâm Gia Ý rất không tốt, tay ở trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, đoán chừng móng tay đều đã cắm vào trong thịt.

Có lẽ là thấy Lâm Gia Ý tỏ vẻ cũng không để ý đến lời nói này, cô ta lại tiếp tục nói: “Dù gì cô cũng là người có danh dự uy tín, không ép tôi gây lớn chuyện, với chúng ta cũng không tốt, Chu Khiêm anh ấy sẽ không ly hôn với tôi, anh ấy, không, dám.” Cô ta chậm rì rì nói mấy chữ cuối.

“Nếu cô đã nắm chắc như vậy sao bây giờ còn xuất hiện trước mặt tôi để làm gì?” Khuôn mặt của Lâm Gia Ý không chút thay đổi nói, nhìn không ra là buồn hay là tức.

“Cô.....!” Không nghĩ đến Lâm Gia Ý dầu muối không vào như thế, người phụ nữ kia hận nói: “Xem ra không cho cô chút giáo huấn là không được.” Nói xong, nâng cằm ý bảo với mấy người đàn ông bên cạnh.

Cố Nhược Ngu kinh hãi, bước lên đứng ở trước mặt Lâm Gia Ý: “Các cô muốn làm gì?”

“Em gái nhỏ, đây không phải là chuyện của cô, không muốn máu tươi trên người thì tránh ra, nghe nói chiếc Porsche này là Chu Khiêm mua cho cô? Hừ, đập cho tôi.”

Vừa dứt lời, những người đàn ông đó cầm mấy cái ống tuýp bắt đầu mạnh mẽ đập lên Porsche màu trắng ở bên cạnh Lâm Gia Ý, trong lúc nhất thời, tiếng hét chói tai vang lên ở trong gara yên tĩnh.

Lâm Gia Ý mạnh xông lên đi, giữ chặt tay của một người đàn ông trong đó: “Các anh không được đập, dừng lại cho tôi!”

“Gia ý!” Cố Nhược Ngu ở phía sau nhìn thấy thì kinh hồn bạt vía, sợ ống tuýp kia đập lên người Lâm Gia Ý, dù sao cơ thể của người đàn ông bị Lâm Gia Ý kéo cổ tay cũng khỏe mạnh, chỉ nhẹ nhàng vung lên đã hất Lâm Gia Ý sang một bên. Tiếp tục đập mạnh lên xe, kính chiếu hậu và cửa sổ kính đã vỡ hết.

Lâm Gia Ý như là bị điên, xông lên, xông chết giữ chặt người đập xe: “Các anh mau dừng lại cho tôi!” Lại bị hai người đàn ông đè bả vai lại, tiếp theo, người phụ nữ kia đi lên tát cô một cái, má trái của Lâm Gia Ý bị đánh nghiêng sang một bên, nháy mắt trở nên sưng đỏ.

“Đây là cho cô một giáo huấn, xem cô về sau quấy rầy Chu Khiêm như thế nào!” Nói xong, cô ta ngồi lên một chiếc xe bên cạnh, chạy như bay đi, để lại mấy người đàn ông vẫn đang tiếp tục đập xe kia.

Giờ phút này Lâm Gia Ý đã mềm nhũn ở trên mặt đất không đứng dậy nổi, Cố Nhược Ngu nhìn thấy không còn cách nào khác chạy nhanh lấy di động gọi 110, sau đó đi lên nâng Lâm Gia Ý dậy: “Gia Ý, cũng chỉ là một chiếc xe, cậu bị thương thì làm sao bây giờ?”

Lâm Gia Ý ngẩng đầu nhìn cô vô thần: “Xe này là đoạn thời gian trước anh ấy đưa vào sinh nhật của tớ.”

Cố Nhược Ngu quả thật tức giận đến muốn mắng thô tục, vợ của người đàn ông kia đều đến khi dễ ở trên đầu của cậu rồi, cậu còn vì một chiếc xe không đau không ốm mà thương tâm muốn chết.

“Lâm Gia Ý, cậu nhìn bộ dáng bây giờ của cậu còn giống gì nữa! Cậu còn là cậu sao?”

Lâm Gia Ý nghe vậy, hoảng hốt một trận, lại thấp giọng nói: “Đúng vậy, tớ cũng đã không phải là chính mình nữa rồi.”

Xe đập không sai biệt lắm, mấy người đàn ông kia cũng thu tay lại rời khỏi đây, Lâm Gia Ý nhìn xe bị đập nát bươm, thở dài: “Tớ đã sớm biết sẽ có hôm nay.”

Cố Nhược Ngu còn muốn mắng tỉnh cô, kết quả nghe thấy có tiếng xe cảnh sát, cuối cùng, hai cô bị đưa đến đồn công an để lấy khẩu cung.

Cố Nhược Ngu nhìn Lâm Gia Ý ngồi ở một bên, hai má sưng đỏ, hốc mắt phồng hờn, trên cánh tay còn có chút trầy da, thật là chật vật.

“Gia Ý.....”

“A Ngu, cậu đừng nói, đây đều là việc tớ đã nghĩ đến, trách không được người khác.”

Cố Nhược Ngu không muốn thấy bộ dáng trầm lặng này của cô, còn đang muốn nói vài câu, điện thoại đã vang lên, vừa thấy, là Tưởng Trọng Lâm gọi đến.

“Em xảy ra chuyện gì vậy? Lại đưa mình vào sở cảnh sát?”

Cố Nhược Ngu kinh hãi: “Sao anh biết?”

“Em đừng quản tôi làm sao mà biết được, em vẫn nên ngấm lại xem giải thích rõ ràng với tôi như thế nào.”

“Bây giờ anh đang ở đâu thế?”

“Đang trên đường đến sở cảnh sát.”

“.....”

Còn không kịp nói chuyện, bên kia đã muốn phách một tiếng cắt đứt điện thoại, nghe thấy cảm xúc của Tưởng Trọng Lâm rất là

14. Chương 14: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Khóc cũng đã khóc rồi, đổ cũng đã đổ qua, chuyện này xem như bỏ qua, sau đó Cố Nhược Ngu cũng không liên hệ với Lâm Gia Ý nữa, có lẽ chờ cô hiểu rõ rồi sẽ tìm đến mình.

Sau khi đi làm, cô bỗng nhiên nhận được điện thoại của ba, bảo buổi tối ngày mai về nhà ăn cơm, Cố Nhược Ngu rầu rĩ cúp điện thoại, nói thật, cô cũng không có cảm tình gì với gia đình kia, ngoại trừ chị hai đối xử tốt với mình, những người khác không phải tranh đoạt với cô thì chính là muốn ở trên người cô có thể làm ra chút ích lợi gì đó, sinh ra ở trong nhà này, có lẽ cũng là một loại bất hạnh.

Sau khi Tưởng Trọng Lâm biết thì vui vẻ đồng ý, Cố Nhược Ngu kỳ quái: “Gần đây không phải anh rất bận sao? Sao lại có thời gian vậy?”

Tưởng Trọng Lâm đang tháo caravat thì ngừng một chút, bất đắc dĩ nói: “Nếu không trở về với em, em ở nhà sẽ không tiện.”

Đây coi như là lần đầu tiên lại mặt, vừa kết hôn chồng cũng không thể bỏ bên người, còn không biết sẽ bị người ta đàm tiếu như thế nào đâu. Cố Nhược Ngu cũng phản ứng kịp, đúng vậy, cô còn muốn dẫn theo Tưởng Trọng Lâm trở về chống đỡ đây!

Cố Nhược Ngu đặc biệt thay đổi một váy ngắn màu đen hoạt bát, Tưởng Trọng Lâm khó hiểu nói: “Trở về nhà mình ăn cơm mà em cũng ăn mặc chỉnh chu như vậy?”

“Sai!” Cố Nhược Ngu một bên nhìn mình trong gương điều chỉnh quần áo một bên trả lời: “Bởi vì ba tôi không thích tôi mặc như vậy nhất.”

“.....”

Khi bọn họ lái xe vào Cố gia sân, bên cạnh đã có một chiếc xe khác, Cố Nhược Ngu cao hứng nói: “Chị hai đã đến!”

Mới vừa đi đến cửa, mẹ Cố đã đi ra đón, nhìn thấy Tưởng Trọng Lâm thì trên mặt đều cười thành một đóa hoa, vẫn là mẹ vợ nhìn con rể càng xem càng vui mừng, thật là như vậy nha.

“Mới đến à? Đồ ăn đều chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ các con thôi, mau vào đi!” Nói xong dẫn bọn họ về phía phòng ăn.

Ba Cố ngồi ở chỗ gia chủ, lúc nhìn thấy hai người bọn họ vào mặt còn chứa ý cười, nhưng đảo mắt nhìn thấy trang phục của Cố Nhược Ngu, lập tức đen mặt: “Con ăn mặc cái gì đây!”

Cố Nhược Ngu quả thật rõ như lòng bàn tay với phản ứng này, lơ đãng nói: “Chính là ăn mặc thế này.”

“Con.....” Ba Cố trợn mắt: “Con không thể học chị hai của con ăn mặc đoan trang chút! Con xem con thành bộ dáng gì đây!” Ba Cố là người cổ xưa, thích con theo khuôn phép cũ, nhất là con gái, nên càng yêu cầu không thể sai một chút gì, Cố Nhược Ngu coi như là trời sinh tạo phản từ trong xương, thích đối nghịch với ông, nhưng cô lại cứ là trí tuệ vĩ đại nhất trong những đứa con của mình, thật đúng là khiến cho ông không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Cố Nhược Sầm ở một bên đã sớm thấy tình huống như vậy giữ ba và con gái nhưng không thể trách, nhiệt tình gọi Cố Nhược Ngu: “A Ngu mau đến đây ngồi, đã lâu chị không gặp em.”

Lúc này Cố Nhược Ngu mới không nói lời nào, đi đến bên cạnh Cố Nhược Sầm ngồi xuống.

Xem ra cô thật đúng là nghe lời của chị hai này, Tưởng Trọng Lâm ở trong lòng thầm nghĩ.

Sau đó, em gái Cố Nhược Ngu Cố Nhược Cẩm và em trai Cố Húc cũng đến đây, sau khi ngồi xong ba Cố nói với mọi người vài câu, đơn giản lại là kiểu cũ, Cố Nhược Ngu không thích nghe, tự nhiên bắt đầu ăn thức ăn.

Nhìn một vòng bàn ăn, phát hiện anh cả Cổ Nam và anh rể Triển Minh Dịch cũng không ở đây, ngay lập tức thấp giọng hỏi Cổ Nhược Sâm: “Anh cả đâu?”

“Chắc là đi công tác.”

“Anh rể đâu?”

“Chắc là có việc.” Cổ Nhược Sâm giải thích nói.

Trên bàn cơm Cổ gia luôn không được nhiều lời, bởi vậy ăn một bữa cơm cũng phải im lặng, chỉ là ba cố hỏi Tưởng Trọng Lâm vài câu chuyện làm ăn, lúc sắp ăn xong, ba Cổ gọi Tưởng Trọng Lâm vào thư phòng, chắc cũng là tính thưởng lượng chút chuyện buôn bán, Cổ Nhược Ngu không có hứng thú, an vị ngồi ở trên ghế tiếp tục lấy đĩa chộc hoa quả trong đĩa.

Mọi người nghiêm túc vừa đi, không khí toàn bộ bàn ăn đều trở nên

15. Chương 15: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Vì sao phải giành nhiều giải thưởng như vậy?” Tưởng Trọng Lâm nhìn ảnh chụp cô cầm hoa tươi mặc đồ học sĩ trên cái giá hỏi.

“Vì có quyền lựa chọn.”

Tưởng Trọng Lâm xoay người lại, vẻ mặt rất nghi ngờ.

Chỉ nghe Cổ Nhược Ngu từ từ nói: “Tôi không giống với anh, anh là con trai, lại là người thừa kế chính, cái gì anh cũng đều có thể chọn trước, trong nhà của tôi có năm đứa nhỏ, ba gái, chỉ có là ưu tú nhất tôi mới có thể lựa chọn cuộc sống của mình, bằng không, anh nhìn chị hai của tôi đi, chị ấy từ nhỏ đã nghe theo ba, thực nữ, ngoan ngoãn, chỉ được nghe theo ba. Nhưng bây giờ thì sao, bản thân không có công việc, dựa vào nhà chồng và nhà mẹ đẻ, cho dù chồng ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm chị ấy cũng không thể làm gì.”

Tưởng Trọng Lâm giật mình ngẩn ra, cho tới bây giờ chưa từng nghe Cổ Nhược Ngu nói đến việc này. Như là mở ra máy hát, Cổ Nhược Ngu dứt khoát nói hết một lần cho thống khoái.

“Vào đại học nào, học chuyên ngành gì, làm công việc gì, đều là bởi vì ba tôi cảm thấy tôi cũng đủ xuất sắc, có thể cho Cổ gia mặt mũi, mang lại lợi ích, mới nguyện ý buông tay để cho tôi làm. Anh có biết vì sao lại chọn tôi hôn ước với nhà anh không?” Cổ Nhược Ngu nhìn anh nói: “Bởi vì ba tôi cảm thấy tôi là đưa ra ngoài nhìn nhất.”

“Không đi tranh, thì vĩnh viễn không có quyền nói, đây là cách sinh tồn của tôi.” Cô nói rất bình thản.

Tưởng Trọng Lâm nhìn bộ dáng có chút tự giễu của cô, khó có thể tưởng tượng cô nương này đã bị anh hung hăng răn dạy sau đó khóc lớn kia, cho đến nay, anh nghĩ tất cả thiên kim tiểu thư đều giống nhau, cầm y ngọc thực chiều chuộng nuôi lớn, ở an bài của cha mẹ gả vào hào môn, sau đó lại sống cuộc sống của phu nhân giàu có, có thể nói không có gì khó khăn, không thể tưởng được cô lại đi đến một đường như vậy.

“Anh thì sao? Anh vì cái gì mà phải cố gắng như vậy?” Cố Nhược Ngu hỏi ngược lại.

Vì sao phải cố gắng như vậy?

“Có thể là vì đạt được mục tiêu mà ba đã định đi.” Anh nhớ lại thời thiếu niên của mình, đại đa số thời gian là hoàn thành từng mục tiêu mà ba đã định ra, hy vọng ở trước mặt ba nhận được một ít tán thưởng và thời gian. Đáng tiếc là, người kia trừ bình thần gặt đầu, thì không có cái khác, có lẽ ở trong lòng ba Tưởng chỉ có chuyện của sự nghiệp của ông mới là quan trọng nhất.

Trong lúc nhất thời câu chuyện trở nên có chút nặng nề, Tưởng Trọng Lâm cảm thấy nói chuyện mất hứng này với cô rất không thích hợp, chuyển sang câu chuyện khác: “Phòng này em ở bao lâu rồi?”

“Sơ trung đã bắt đầu ở.” Cố Nhược Ngu nhìn quanh bốn phía: “Thế nào? Đẹp chứ?”

“Không nghĩ đến em thích loại hình này.” Tưởng Trọng Lâm ý tứ hơi trêu chọc chỉ ảnh tạp chí ngôi sao trên tường đã có chút ố vàng, đây là một nam người mẫu trước kia thích, trên áp phích còn có thể nhìn thấy dễ nhìn đường tam giác rõ ràng.

Cố Nhược Ngu có chút xấu hổ, bị thấy gì đó ngây thơ như vậy, nhưng vẫn hùng hồn phản bác nói: “Nữ sinh nhỏ đều thích cái đó! Người ta rất đẹp trai, người còn có đường tam giác chứ.”

“Đường tam giác là cái gì?” Cho tới bây giờ Tưởng Trọng Lâm chưa từng nghe nói qua loại này.

“.....” Sự khác nhau về thế hệ!

“Chính là hai đường ngang hông kia kìa.” Cố Nhược Ngu không nói gì chỉ vào áp phích giải thích nói.

Nói đến đường tam giác, Cố Nhược Ngu bỗng nhiên nhìn thẳng vào Tưởng Trọng Lâm, người này đều thường ở phòng tập thể thao trong nhà rèn luyện, cũng không biết có luyện ra đường tam giác hay không, đáng tiếc, chưa từng thấy qua bộ dáng anh cởi trần.

Tưởng Trọng Lâm vừa thấy ánh mắt của Cố Nhược Ngu “Tò mò anh có đường tam giác hay không, không bằng cởi ra đi” cảm thấy da đầu căng thẳng, còn có cảm giác không hiểu bị đùa giỡn.

Anh làm bộ ho khan một tiếng: “Chỉ cần kiên trì rèn luyện, đàn ông vẫn dễ dàng luyện ra loại đường cong này.”

Kết quả, ảnh

16. Chương 16: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cố Nhược Ngu không nghĩ đến trần nhỏ không có gì thu hút này phong cảnh cũng rất không tệ, đá lát đường, phong cách kiến trúc như lâm viên Tô Châu, còn có một kênh rạch từ trong xuyên qua sông nhỏ.

Khi bọn họ đến từ đường chính, thì có rất nhiều người từ bên trong đi ra nghênh đón, chắc là một số bàng chi thân thích của Tưởng gia còn ở chỗ này, bọn họ cũng biết đây là lệ thường của Tưởng gia, lúc này sẽ trở về tế tổ, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, hương nến tế phẩm cái gì cũng đã dọn xong ở từ đường.

Tưởng Trọng Lâm làm chủ trì nghi thức tất nhiên phải đứng ở đằng trước, Cố Nhược Ngu là nữ quyền theo quy củ phải đứng ở phía sau, kết quả cô cũng chỉ có thể đứng ở phía sau toàn bộ đội ngũ với một số phụ nữ không quen biết, nhịn không được oán thầm loại an bài phong kiến này, quả thật chính là kỳ thị phụ nữ được không!

Cuối cùng dong dài một đồng lớn, sau khi dập đầu bái tế, từ đường hiến tế xem như hoàn thành, Cố Nhược Ngu xoa chân đã đau nhức của mình có chút không kiên nhẫn.

May mắn hoạt động nhàm chán này cuối cùng cũng kết thúc, tuy Tưởng Trọng Lâm nhìn bộ dáng của cô thì biết cô không muốn ở lại nữa, đáng tiếc còn có chuyện quan trọng hơn, anh bắt buộc dĩ nói với Cố Nhược Ngu: “Lát nữa chúng ta còn phải đi leo núi.”

“Leo núi!” Cố Nhược Ngu trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được: “Vì sao phải leo núi?”

Cố Nhược Ngu từ nhỏ đã không thích tham gia vận động, mấy việc hoạt động sẽ khiến cho mình đổ mồ hôi cô gần như cũng không tham gia, đương nhiên, chuyện ở phòng tập thể thao rèn luyện để gầy này cô vẫn vui vẻ làm.

“Gần đây có núi Ngọc Mẫn rất tiếng, trước kia nhà chúng ta lập ra quy củ chính là sau khi tế tổ phải leo núi.” Tưởng Trọng Lâm kiên nhẫn giải thích nói.

Cố Nhược Ngu thầm nói lại là quy củ Tưởng gia các anh! Sao Tưởng gia các anh nhiều quy củ như vậy? Chuyện lạ nhất là bản thân ba Tưởng xuất thân cũng không có gì tốt, sao còn phải tạo ra cảm giác thế gia, tổ tiên nhà cô là Hàn Lâm, cũng không có nhiều chuyện như vậy!

Cố Nhược Ngu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Tôi không đi.”

“Cũng không cao lắm, buổi tối tôi dẫn em đi ôn tuyến.” Tưởng Trọng Lâm dỗ cô như là dỗ trẻ con.

Cố Nhược Ngu cũng chỉ nói vậy mà thôi, lớn như vậy bị một đám người nhìn, còn có thể không đi sao? Nếu bị ba anh biết không đánh gãy chân mới lạ, Tưởng Trọng Lâm đều đã một bậc như vậy cho cô, cô cũng thuận thế làm: “Vây, miễn cưỡng đi thôi.....”

Tưởng Thúc Dương ở một bên nhìn anh hai không biết đang nói cái gì với Cố Nhược Ngu, vẻ mặt của Cố Nhược Ngu không tốt, anh hai lại còn có thể đi lấy lòng cô, đây quả thật không phải là anh hai trước kia hắn biết. Cho tới bây giờ đều là người phục tùng mệnh lệnh của anh, sao lại lúc anh đi dỗ người khác chứ, hắn lại nghĩ đến chuyện trước kia muốn dẫn Nghê Viện đến bị lời lẽ nghiêm khắc của ba từ chối, không biết chuyện với Nghê Viện phải đến khi nào thì mới được ba chấp nhận. Nếu nói là hôn nhân thương mại, tuy đối tượng không phải là hắn, nhưng lúc đó chẳng phải anh hai đã hoàn thành nhiệm vụ này sao? Chuyện đã không hề liên quan gì đến hắn, vì sao còn có nhiều ngăn cản chứ? Nghĩ đến đường tình của mình không thuận, rồi nhìn Cố Nhược Ngu bây giờ vẫn như cá gặp nước khi gả vào Tưởng gia, trong lòng không khỏi sinh ra một chút tức giận.

Lại nói bên này, Cố Nhược Ngu bị hứa hẹn của Tưởng Trọng Lâm “Nhất định sẽ dẫn em đi ăn cái gì đó, rồi tắm suối nước nóng” đã động đi theo mọi người xuất phát leo núi Ngọc Mẫn.

Ngọn núi này không tính là cao, bình thường đàn ông trưởng thành ước chừng nửa tiếng là có thể leo lên đỉnh, bọn họ một đám người trùng điệp, tất nhiên lộ trình sẽ không nhanh như vậy, đây

17. Chương 17: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Sau khi xoa một lát, sưng đỏ không gay gắt như vậy nữa, vừa vặn một nhọc toàn bộ dừng mãnh tiến ra, Cổ Nhược Ngu cảm thấy mí mắt nặng ngàn cân, cả người mềm nhũn không dậy nổi, Tưởng Trọng Lâm thấy đáng vẻ buồn ngủ của cô, khẽ đặt chân của cô lên giường, đắp chăn cho cô, để cho cô nghỉ ngơi một lúc, như là ngầm nói, Cổ Nhược Ngu đã ngủ, nhìn qua rất là mệt mỏi.

Ở từ đường bên kia Tưởng Trọng Lâm còn có chút chuyện cần giải quyết còn chưa làm, lại vội vàng chạy đến từ đường an bài một chút, vốn sau khi chấm dứt định trở về thành phố, nhưng Cổ Nhược Ngu không muốn đi thì tốt nhất không cần di chuyển, hơn nữa cũng đáp ứng cô muốn đi tắm suối nước nóng ở trấn Thanh Giang, Tưởng Trọng Lâm cảm thấy nên giữ lại một chiếc xe, những người khác đều trở về nhà, vẫn đang trong quốc khánh, đoán chừng rất nhiều người còn muốn đi ra ngoài chơi, Tưởng Thúc Dương tự mình lái xe đến, Tưởng Trọng Lâm dặn hần vài câu, để cho chính hần lái xe cẩn thận an toàn trở về.

Tưởng Thúc Dương cũng không lập tức đi, chỉ là nhìn anh hỏi một câu: “Anh, có phải anh đối xử quá tốt với cô gái kia hay không?”

Tưởng Trọng Lâm nhìn hần một cái, không nói gì, điều này khiến cho hần cảm thấy có một cảm giác không vui: “Anh, em biết anh vì gia đình này hy sinh rất nhiều, em biết anh là người thừa kế của Tưởng thị, anh cần vợ có xuất thân tốt, nhưng.....”

“Không có gì nhưng.” Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên chặn ngang hần: “Anh cũng không cảm thấy là hy sinh.”

Tưởng Thúc Dương hơi kinh ngạc nhìn anh, mà anh chỉ cười: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, mau trở về đi thôi.” Nói xong xoay người chuẩn bị trở lại nhà dân ngủ.

Lúc Cổ Nhược Ngu tỉnh lại đã là hoàng hôn, cô không nghĩ đến mình vừa cảm giác ngủ lâu như vậy, xốc chăn lên vừa thấy, chân vẫn như móng heo, chán nản ngã xuống giường, nhìn trần nhà màu trắng đến gần người.

Trong chốc lát cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi đồ ăn, lúc này mới cảm thấy mình đã đói bụng, cửa bị Tưởng Trọng Lâm đẩy ra một cái, trong tay anh bê một bát mì nước gì đó.

Vốn Cổ Nhược Ngu không thích mì phở, nhưng trước mắt đói không chịu được, nhìn bát mì nước này cũng cảm thấy là tốt, Tưởng Trọng Lâm nhìn thấy hai mắt của cô tỏa ánh sáng chỉ biết khẳng định là đói rồi, đặt bát lên trên bàn, sau đó bế Cổ Nhược Ngu đặt lên trên ghế.

“Bên này không có gì thích hợp để ăn, tôi nghe trấn trên nói dưa chua nơi này làm rất không tệ, em thử xem đi.” Sau đó đưa chiếc dưa cho cô.

Mùi này thật sự là có chút quyến rũ người, kết quả không nói hai lời Cổ Nhược Ngu cầm đôi dưa lên ăn, bình thường không ăn cái này, giờ phút này cũng trở nên mỹ vị, Mà Tưởng Trọng Lâm ngồi ở một bên lặng lẽ nhìn cô ăn mỳ.

Uống hết một ngụm nước cuối cùng, Cổ Nhược Ngu buông bát, lúc này mới cảm thấy thể lực khôi phục, hôm nay thật sự là rất giày vò rồi.

Tưởng Trọng Lâm đang định thu thập bát đi ra ngoài, đã bị Cổ Nhược Ngu gọi lại: “Khi nào thì chúng ta có thể đi suối nước nóng?”

“Chân đều thành như vậy còn muốn đi suối nước nóng sao?”

“Không phải sau khi chườm lạnh thì phải chườm nóng sao? Ngâm nước nóng coi như là chườm nóng.” Cổ Nhược Ngu cười đến giảo hoạt.

“Xem tình hình thế nào đã.” Tưởng Trọng Lâm cũng không đồng ý cũng không phản đối.

Cố Nhược Ngu bĩu môi, ghét nhất là xem tình hình gì đó, cũng không nói một cách khẳng định.

Không nghĩ đến một lúc sau Tưởng Trọng Lâm đưa cô đi ra ngoài, nói cho cô biết suối nước nóng bên kia đã chuẩn bị tốt rồi, đêm nay có thể đi qua, Cố Nhược Ngu quả thật có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, khi nào thì Tưởng tiên sinh nói chuyện trở nên tốt như vậy?

.....

Không biết Tưởng Trọng Lâm khó có được tốt tính như vậy là vì cảm thấy thật vất vả mới thời gian quý báu cứ như vậy lãng phí ở trên chuyện tế tở, buổi tối trước đó anh đã nhìn thấy Cố Nhược Ngu ôm máy tính tra tư liệu du lịch, đại khái là kế hoạch lần này có thể đi ra ngoài nghỉ phép, ai ngờ bị chuyện này trì hoãn. Vốn sau đó có thể đi hưởng tuần trăng mật khiến cho Tưởng Trọng Lâm đã có chút áy náy, lần này lại chậm trễ kế hoạch của cô còn khiến chân bị

18. Chương 18: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Ba nữ sinh kia nhìn Cố Nhược Ngu, nhú mày kỳ quái nói: “Cái gì?”

“Nếu tôi đi qua đó bắt chuyện thành công, mỗi người các cô thua tôi một trăm thế nào?”

Nữ sinh vừa mới đến gần bị cự kia đánh giá Cố Nhược Ngu một chút, khuôn mặt không tệ, dáng người bình thường, còn không xinh đẹp bằng cô, đoán chừng cũng không phải giả vờ, dứt khoát chấp nhận đánh cuộc, nhìn xem người khác cũng xấu mặt.

“Được thôi, nếu cô có thể đi lên trò chuyện thành công mỗi người chúng tôi sẽ cho cô một trăm.” Một người nữ sinh bên cạnh đồng ý nói.

Cố Nhược Ngu nén cười, từ từ đi đến trước mặt Tưởng Trọng Lâm, hắng giọng: “Vị soái ca này, một mình sao?”

Tưởng Trọng Lâm nhìn thấy cô đi đến bên kia không biết nói gì đó với mấy cô gái kia, bỗng nhiên đến đây thành thần căn nhắc hỏi anh, vừa định nói chuyện, đã nhìn thấy Cố Nhược Ngu đang nháy mắt, đây là ý tứ muốn anh phối hợp.

Tưởng Trọng Lâm bất đắc dĩ trả lời: “Đúng vậy.”

“Anh cảm thấy tôi xinh đẹp không?”

“..... Xinh đẹp.”

“Theo tôi đi chơi đi?”

“..... Được...”

Ba nữ sinh bên cạnh nghe thấy một hỏi một đáp ánh mắt đều rơi ra rồi.

Cuối cùng, Cố Nhược Ngu bỗng nhiên ôm cổ Tưởng Trọng Lâm, nói: “Hôn một cái tôi thắng ba trăm cho anh hai trăm được không?”

Tưởng Trọng Lâm còn không kịp làm ra lựa chọn, Cố Nhược Ngu đã hôn lên, khác với nụ hôn lần đầu tiên như chuồn chuồn lướt nước, cũng không phải như lần thứ hai say đến mơ hồ, lần này là thật sự hôn anh, chủ động, tuyên cáo tính, nói cho anh, tôi là Cố Nhược Ngu, tôi đang hôn anh.

Phản ứng đầu tiên của Tưởng Trọng Lâm là đẩy cô ra, chuyện hôn môi ở trước mặt nhiều người trong suối nước nóng thế này, quả thật là khiêu chiến hình tượng của anh, nhưng giây tiếp theo, anh đã bị môi và đầu lưỡi mềm mại của Cố Nhược Ngu mê hoặc, trong lúc nhất thời bị đánh tới bởi quên luôn địa điểm hôn nhau với cô nàng.

Người nước ngoài bên cạnh huýt sao, dường như cũng thi đấu hôn bạn gái của mình.

Về phần mấy nữ sinh kia, đã sớm trợn mắt há hốc mồm rồi.

.....

Sau khi trở lại phòng tắm rửa thay quần áo, Tưởng Trọng Lâm nghĩ đến trận hôn nồng nhiệt vừa mới ở trong suối nước nóng kia, sắc mặt không khỏi biến đổi, xưa nay anh tự kiểm chế, không nghĩ đến lần này lại ở trước nhiều người hôn cô, hơn nữa là ở bên trong nước nóng, anh kề sát mềm ngực mềm mại, hương vị môi ngọt ngào ngon miệng, tất cả đều khiến cho anh quên tất cả nguyên tắc của mình, thậm chí nhập cô vào trong lòng hôn lâu một chút, sâu một chút, cho đến khi cuối cùng anh mơ hồ cảm thấy mình sắp không khống chế nổi phản ứng sinh lý nữa, mới gian nan ngừng lại.

Nghĩ đến đây Tưởng Trọng Lâm cảm thấy bất đắc dĩ đến cực điểm, rõ ràng anh lớn hơn Cố Nhược Ngu nhiều như vậy, lại dễ dàng bị một tiểu nha đầu lừa đảo khiến cho tình ý trào dâng như vậy, với anh cho tới bây giờ đều tự kiểm chế năng lực đàn ông coi như là một loại đả kích.

Chờ anh từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Cố Nhược Ngu nằm sấp trên giường, giơ chân lên, nhìn ba tờ Mao gia gia màu hồng nhạt ở trên gối cười đến vui vẻ.

Cố Nhược Ngu thật là vui đến hỏng rồi, nghĩ đến lúc gần đi ba nữ sinh kia oán hận nhìn một cái, khi bất đắc dĩ rút tiền có giá trị lớn ra cô đã muốn cười rồi, không nghĩ đến còn có thể chơi như vậy, lần này thật đúng là bội phục sự thông minh của mình, thì ra còn có một con đường

19. Chương 19

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Qua một thời gian, vết cuộc vết thương ở chân của Cố Nhược Ngu cũng khỏi hẳn, mà cuối cùng cô cũng được Tưởng tiên sinh phê chuẩn, bỏ hết hình phạt, vừa lúc chủ nhật còn có người đến hẹn, tụ hội bạn học đại học.

Thật ra đây chỉ là một cuộc gặp mặt nhỏ với bạn học, người tham gia là bốn người nữ sinh trong ký túc xá năm đó, nói về mấy người này, Cổ Nhược Ngu thật đúng là thốn thức không thôi, có ba cô gái, cũng xinh đẹp như cô nhưng khác biệt về phong tình, cũng vĩ đại nhưng khác về phẩm chất riêng, cũng là bằng hữu tri tâm, nhưng lại là kẻ thù cạnh tranh, nói ngắn lại, các cô đều là vừa yêu vừa hận lẫn nhau, lần này hội bạn học ở ngoài mặt nói là lâu rồi không thấy xuất hiện, ai mà biết là có phải lại bắt đầu phát kèn chiến tranh hay không?

Tần Văn Văn đến phát thiệp mời bên trong có nói là cần dẫn theo người nhà tham gia, Cổ Nhược Ngu nhìn thiệp mời tinh xảo trên tay nhíu mày, người nhà?

Nghĩ một lúc, cô cầm lấy điện thoại gọi cho Hứa Táp.

“A Ngu, lâu rồi không thấy, cậu lại chủ động gọi điện thoại cho tớ.” Giọng của trêu chọc Hứa Táp vang lên ở bên tai.

“Cậu xem thiệp mời của Tần Văn Văn chưa?”

“A, cậu nói cuộc gặp cuối tuần á? Nhìn thấy rồi, lâu như vậy chúng ta chưa gặp nhau.”

“Vì sao phải dẫn người nhà?”

“Việc này.....” Hứa Táp cười đến có chút tà ác: “Cậu không biết ba tháng trước cậu ta đã cậu được một con rùa vàng sao? Rõ ràng là muốn khoe mà.”

“.....” Tốt nghiệp vài năm, vì sao chỉ số thông minh của cô gái Tần Văn Văn kia vẫn cứ gấp như vậy?

“Cậu cũng đồng ý dẫn theo sao?”

Hứa Táp như là bất đắc dĩ cảm thán một tiếng: “Tớ có cái gì mà phải sợ, Trình Kiến Lâm các cậu cũng không phải chưa thấy qua, lão công Bạch Hạm các cậu cũng biết.”

Cổ Nhược Ngu nghĩ một lúc, đúng vậy, Trình Kiến Lâm là sư huynh hơn các cô hai cấp, lúc lên năm ba đại học đã ở chung một chỗ với Hứa Táp, Bạch Hạm cũng là tốt nghiệp xong thì kết hôn, tuy lúc ấy cô nàng xuất ngoại, nhưng cũng thấy ảnh chụp được hôn hôn lễ, nhưng vẫn không có gì tin tức của Tần Văn Văn tiểu thư phong tình vạn chủng sức quyến rũ khôn cùng nhất trong các cô, xem ra lần này là cậu được cá lớn, bằng không sao lại vội vàng gọi các cô ra khoe một phen chứ?

“A Ngu, bây giờ cậu vẫn đang độc thân sao?” Hứa Táp nghĩ đến cô không có bạn trai nên không thể ứng chiến.

“..... tớ đã kết hôn rồi.”

Quả nhiên, bên kia điện thoại hét lên một tiếng sấm: “Cậu đã kết hôn rồi? Vì sao không nói cho chúng tớ biết?”

Nói cho các cậu là tớ kết hôn liên nhân sao? Hay nói cho các cậu sau khi tôi bị từ hôn lại bị đổi đến trên tay anh trai của vị hôn phu trước? Cố Nhược Ngu bấu môi, loại chuyện này sao cô có thể nói cho nhóm “Hảo tỷ muội” từ năm nhất đến năm bốn nghe chứ.

“Kết hôn rất vội vàng, không có gì hay để nói.” Cố Nhược Ngu noia hai câu có lẽ đơn giản, mặc kệ Hứa Táp còn kêu to không thuận theo không buông tha, đã cúp điện thoại.

Dẫn người nhà? Chẳng lẽ thật sự phải dẫn theo Tướng tiên sinh?

Nhớ đến vẻ mặt tú lơ khơ không chút lưu tình ở trong suối nước nóng với mấy nữ sinh muốn đến gần kia của anh, cô không khỏi đánh một cái rùng mình.

Lúc ăn cơm chiều Tướng Trọng Lâm cảm thấy Cố Nhược Ngu có chút kỳ quái, một vẻ mặt muốn nói lại thôi, lần trước cô xuất hiện vẻ mặt như vậy là vết thương ở chân cô chưa tốt lại muốn ra đi dạo phố bị lời lẽ nghiêm khắc của anh từ chối, lần này lại có vấn đề gì đây?

“Có chuyện gì?”

“A?” Còn đang giao chiến với trời đất Cố Nhược Ngu nhất thời bị anh đột nhiên đặt câu hỏi dọa sợ, phản xạ có điều kiện đáp: “Không có chuyện gì?”

Không có chuyện gì mà em có thể có vẻ mặt như vậy, Tướng Trọng Lâm âm thầm nghĩ đến, nhưng cô không muốn nói, anh cũng sẽ không tiếp tục hỏi.

Không phải bây giờ nên tiếp tục hỏi một chút “Có phải gặp phải vấn đề gì hay không?” như vậy sao? Để cho cô có thể thuận lợi tiếp tục, người này không hiểu kỳ thật sự khiến cho cô rất tức giận.

Cẩn thận nửa ngày, Cố Nhược Ngu vẫn quyết định nói ra: “Cuối tuần anh có rảnh không?”

Quả nhiên vẫn có việc: “Hắn là có, sao vậy?”

“À.....” Cố Nhược Ngu do dự nói: “Bạn đại học muốn gặp mặt, dẫn theo người nhà tham gia cuộc gặp kia.”

Người nhà? Nói anh sao?

Nghe thấy hai chữ này Tướng Trọng Lâm có chút buồn cười, nhiều năm như vậy anh từng có rất nhiều xưng hô, thiếu gia Tướng gia, người quản lý Tướng thị, thương nhân, đủ loại xưng hô, còn cho đến bây giờ

không được ai gọi là người nhà.

“Có thể.”

Cố Nhược Ngu “.....” chỉ đơn giản như vậy đã đồng ý rồi, tôi vừa mới chuẩn bị một đồng lời khuyên bảo, giờ phải nói thế nào?

Vì danh vọng người nhà này, cuộc gặp mặt bạn học này cũng đáng để đi, Tưởng Trọng Lâm nghĩ.

Đến ngày đi gặp mặt kia, Cố Nhược Ngu lại khó có được không ngủ nướng, mà sớm rời giường rửa mặt chải đầu, ở phòng để quần áo hồi lâu cũng không thấy người đi ra, kết quả chờ cô từ phòng để quần áo hưng phấn đi ra, trong tay còn cầm mấy bộ quần áo.

“Quyết định, hôm nay anh sẽ mặc bộ này!”

Tưởng Trọng Lâm nhìn kỹ, phát hiện quần áo cô cầm trên tay là đồ của anh: “.....”

Anh dự cảm không ổn: “Vì sao bỗng nhiên chọn quần áo cho tôi?”

“Vì dim chồng của các cậu ấy xuống!” Cố Nhược Ngu mặt không đổi sắc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“.....” Quả nhiên, đây mới là logic của cô.

Cố Nhược Ngu lấy một bộ tây trang áo thun và quần tây màu xám nhạt, một bên đưa cho anh thúc giục anh mau thay, một bên giải thích lý do của mình: “Hứa Táp và Bạch Hạm chồng của cô ấy cũng lớn không khác chúng tôi mấy, bởi vậy chúng ta phải thành thực ổn trọng dim bọn họ xuống, nhưng lại không thể quá mức cứng nhắc, về phần Tần Văn Văn thôi, tin tức không đủ, không có biện pháp phân tích.”

Tưởng Trọng Lâm bị xem như Barbie mà trang trí ở một bên dở khóc dở cười, nhưng vẫn thuận theo ý cô thay bộ quần áo kia.

Cố Nhược Ngu cẩn thận anh đeo đồng hồ nào, dùng dây lưng thế nào đều phải tự mình chọn lựa, đủ để thấy được trình độ cô để ý với lần tụ hội này. Tưởng Trọng Lâm nhìn thấy cô như một bà quản gia nhỏ mang đến mang đi, đáy lòng có chút cao hứng, cũng sẽ theo cô đùa nghịch, đồng thời ở trong lòng anh cũng vô cùng hiếu kỳ là sắp một nhóm bạn học có thể khiến cho Cố Nhược Ngu khẩn trương như thế.

Địa điểm các cô gặp mặt là một cửa hàng nhỏ lúc học đại học thường đi, không phải nơi cao cấp gì, nhưng thanh tịnh hiếm có, nữ chủ quán cũng biết các cô, ở đây cãi nhau âm ỉ bốn năm, đã trở thành khách quen rồi.

Bởi vì cửa hàng nhỏ không có chỗ đỗ xe, Tưởng Trọng Lâm không thể không đi tìm chỗ đỗ xe, Cố Nhược Ngu đành phải tự mình đi vào trước.

Đẩy cửa vào chợt nghe thấy tiếng bàn luận viển vông ở bên trong.

“A Ngu đến đây!” Bạch Hạm kinh hỉ gọi, vừa từ trên ghế đứng lên, vừa chạy về phía cô.

Cố Nhược Ngu vừa thấy cô nàng mang thai còn dám chạy như bay như vậy, hồn bị dọa bay mất, vừa giang hai tay muốn ôm cô, Triệu Ngạn bên cạnh đã bị dọa chảy ra mồ hôi lạnh, cô vợ này, sau khi mang thai căn bản như không nhớ rõ việc này, cho rằng mình vẫn có bộ dáng bản lĩnh nhanh nhẹn năm đó.

“A Ngu đã lâu không thấy, vẫn không thay đổi nha?” Hứa Táp có vẻ dị thường bình tĩnh, mỉm cười giơ lên cái ly ý bảo với cô.

“A Ngu, nghe nói cậu đã kết hôn, sao cậu có thể không mời chúng tớ chứ? Không xem chúng tớ là bạn bè sao?” Bạch Hạm không vui chu miệng lên.

Cố Nhược Ngu chỉ có thể cười gượng ha ha, cuộc hôn nhân này thật sự không phải cái các cậu nghĩ đâu.

Còn chưa kịp đưa ra câu trả lời, chợt nghe thấy tiếng chuông đẩy cửa.

Tần Văn Văn vào sân vĩnh viễn đều xem trọng như vậy, váy dài quý phái, túi xách, trang sức thậm chí kính mát, trang điểm tinh xảo phối hợp với đôi môi đỏ mọng lửa cháy, nhưng không khiến cho người ta cảm thấy diêm tặc, ngược lại có loại xinh đẹp kinh tâm.

Cô ta vào phòng thấy mọi người đã đến đông đủ, cười đến rất là sáng lạn: “A, đều đã đến rồi sao?”

Khóe miệng Bạch Hạm co rút: “Phong cách trang điểm vẫn như vậy.” Cô không muốn nhìn nhất chính à bộ dáng này của Tần Văn Văn, thoát nhìn tốt nghiệp vài năm người này vẫn không thay đổi.

“Cũng không phải là đều đến sao? Cậu vẫn thích đi muộn như trước nha Văn Văn.” Hứa Táp ngồi ngay ngắn ở trên sofa, không chút để ý nói, sắc mặt của Trình Kiến Lâm bên cạnh đã xấu hổ nhìn mấy người phụ nữ người tới ta đi đầu vô mồm này, tuy loại tình huống này từ khi hắn bắt đầu biết các nàng cũng đã diện kiến qua.

Chồng Bạch Hạm hiển nhiên là không biết nội tình, có chút kinh ngạc nhìn loại tình huống này, ước chừng là không thể tưởng tượng được bạn bè đại học ôn chuyện còn có thể phát ra khói thuốc súng.

Nhưng thật ra Tần Văn Văn không chịu ảnh hưởng chút nào, hướng hồ ban đầu ở trong ký túc xá loại lời nói này cô đã nghe rất nhiều, làm sao sẽ để ý chứ, cô đưa tay tháo kính xuống, cười dài giới thiệu nói: “Đây là chồng tớ, Hà Hi Văn.”

Cô ta vừa nói xong, ba cô gái khác cũng chú ý đến người đàn ông đứng ở phía sau cô nàng.

Người đàn ông kia chủ động đứng dậy: “Rất vui khi biết các cô.”

Cố Nhược Ngu đánh giá người đàn ông trước mặt này, dáng người cũng coi như cao lớn, diện mạo cũng được cho là tuần tú lịch sự, cũng không biết là đang làm việc gì.

Sau đó Tần Văn Văn lại giới thiệu mọi người một lần, sau đó ngồi xuống.

“A Ngu, người nhà của cậu đâu?” Tần Văn Văn tò mò hỏi: “Không phải sợ bị thấy nên trốn rồi chứ?”

“Ở đây không có chỗ đỗ xe, anh ấy đi đỗ xe rồi.” Cố Nhược Ngu nhìn thấy vẻ mặt của cô nàng muốn nhìn trò hay cũng lười giải thích.

Nghe thấy Cố Nhược Ngu nói như vậy, Tần Văn Văn vuốt tóc, nhìn như không chút để ý nói: “May mắn hôm nay là dẫn lái xe đến, bằng không chúng tớ cũng sẽ tìm không thấy chỗ đỗ xe.” Cô quay đầu nhìn Hà Hi Văn làm nũng nói.

Hà Hi Văn yêu thương cười.

Cố Nhược Ngu bị nổi một tảng da gà, Bạch Hạm cũng là đáng vẻ không nói gì biểu, Hứa Táp đã sớm thấy nên coi như không có gì.

Tiếp theo là đàn ông nói chuyện với đàn ông, phụ nữ nói chuyện với phụ nữ, cũng coi như không khí vui vẻ.

Bạch Hạm đang nhiệt tình giảng giải vấn đề mang thai, cửa quán lại được mở ra một lần nữa.

Tướng Trọng Lâm đến.

Cho tới bây giờ Cố Nhược Ngu không cảm thấy Tướng Trọng Lâm giống vương tử, từ vương tử này rất hư ảo, rất trẻ con, hơn nữa khiến người khác đều gọi Tướng Thúc Dương là vương tử nên cô lại càng không thích từ vương tử này, Tướng Trọng Lâm đã từng tuổi này rồi mà làm vương tử thì cũng lớn một chút, làm quốc vương cũng không khác lắm.

Đúng vậy, quốc vương.

Trầm ổn khí phách, có được quyền quyết sách tối cao, tất cả đều nắm giữ trong tay, khác với vương tử ngây ngô không biết, là một bảo kiếm đã được lịch lãm, bộc lộ tài năng.

Tướng Trọng Lâm đắm chìm trong ánh mặt trời xuất hiện đã cho Cố Nhược Ngu cảm giác như vậy, tuy vẫn là khuôn mặt kia, nhưng bây giờ cô rất muốn ôm eo anh một cái.

Không đợi Cố Nhược Ngu phục hồi tinh thần lại giới thiệu, anh ở trong kinh ngạc của mọi người đi qua, gật đầu ý bảo nói: “Xin chào, tôi là chồng của Cố Nhược Ngu, Tướng Trọng Lâm.”

Chuyện càng kinh khủng còn ở mặt sau, chỉ thấy chồng của Tần Văn Văn bỗng nhiên trở nên kích động đứng lên đi qua, vươn tay: “Tướng tống, không nghĩ đến ở trong này có thể nhìn thấy anh.”

Tướng Trọng Lâm sững sờ, cũng lễ phép bắt tay đáp lại nói: “Hà quản lí, thật khéo.”

20. Chương 20: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cố Nhược Ngu theo bản năng nhìn sắc mặt của Tần Văn Văn, quả nhiên có chút cứng ngắc, thật ra chính cô ngoại trừ có chút kinh ngạc cũng không có cảm giác gì khác, nhưng thật ra Bạch Hạm xem diễn đường như còn kém vỗ đùi trầm trồ khen ngợi.

Hứa Táp bất đắc dĩ nhìn Bạch Hạm nín cười sắp ra nước mắt: “Cậu rụt rè chút được không?”

“Chẳng lẽ các cậu không biết là kịch tình này triển khai rất thần kỳ sao?” Bạch Hạm vỗ vỗ ngực, thuận một hơi: “A Ngu cậu quả thật quá lợi hại!”

Tần Văn Văn người đàn bà này có chút hư vinh, tiểu hám giàu các cô đều biết, nhưng tốt xấu cũng không phải người phụ nữ hư hỏng lòng dạ thâm độc gì, ngày thường mọi người đấu đấu vô mồm, xem chê cười còn chưa tính. Cố Nhược Ngu biết tâm tình của cô nàng, tất nhiên là bị phần muốn chết, vô cùng giận dữ, vốn muốn dẫn theo vị Hà tiên sinh kia đến chính là mục đích khoe ra ân ái, ai biết nói cũng chưa ra miệng, còn chưa kịp giới thiệu thân phận công của anh, đã bị chuyện vừa ra như vậy chặn ngang, hướng hồ đối phương lại là cấp trên của anh, sao có thể không khiến cho cô nàng tức giận.

Vì không để cho không khí quá cứng ngắc, Hứa Táp ra mặt làm không khí dịu đi một chút, để cho bà chủ mang đồ ăn lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Trên bàn cơm đương nhiên là mấy người phụ nữ líu ríu nói không ngừng, những người đàn ông ở một bên đảm đương người nghe trung thành, cho tới bây giờ Tướng Trọng Lâm không tham gia tụ hội như vậy, anh không thích trường hợp quá ồn, bởi vậy cuộc gặp bạn học trước kia cơ bản sẽ không tham gia, trường hợp khác phải tham dự đều là nể mặt công trình, khách sáo vài câu thì thôi. Kỳ quái là hôm nay anh không phiền lòng với trường hợp hoàn toàn tranh cãi ầm ĩ như vậy, ngược lại còn thật sự nghe các cô trò chuyện đại học, như thông qua chuyện xưa có thể nhìn thấy Cố Nhược Ngu thời đại học.

Bạch Hạm không thể nghi ngờ là có thể nói chuyện nhất bốn cô gái này, nói về chuyện xấu năm đó quả thật là cẩn thận, Cố Nhược Ngu cũng sợ nhất cô nàng này, bởi vì mỗi lần đều bị điểm danh.

Quả nhiên.....

Cái gì mà không phân rõ bánh bao cắn tin và bánh bột mì, dùng máy giặt quần áo giặt hồng vô số quần áo, dưới lầu có nam sinh trải nền thổ lộ cô lại tưởng sư huynh biến thái vẫn dây dưa với mình, hắt một chậu nước xuống mới phát hiện người ta là thổ lộ với nữ sinh ký túc xá sát vách... Mọi việc như thế.

Những chuyện xấu của cô thời đại học đều bị Bạch Hạm khoa chân múa tay vui sướng sinh động như thật một lần, mọi người ở đây đều thấy buồn cười, thậm chí Tưởng Trọng Lâm mặt than vạn năm cũng cong lên nở nụ cười.

Cố Nhược Ngu nhớ đến chuyện này đều hận không thể lập tức mất trí nhớ, đáng tiếc luôn bị người ta thường xuyên lấy ra nữa nói, hay lắm, người biết chuyện xấu lại tăng thêm rồi.

Lần gặp mặt nhỏ này coi như là kết thúc ở trong một bầu không khí hài hòa, cuối cùng mọi người đứng ở cửa quán ăn phất tay nói lời tạm biệt.

“Tôi đi lấy xe, em ở chỗ này chờ tôi?” Tưởng Trọng Lâm hỏi, bởi vì địa điểm vừa mới dừng xe có chút hơi xa.

Cố Nhược Ngu cười hì hì, đưa tay khoác lên cánh tay của Tưởng Trọng Lâm: “Không sao, tôi đi theo anh đến đây.”

Tưởng Trọng Lâm nhìn tay ôm cánh tay của mình, và khuôn mặt nhỏ nhắn ý cười dạt dào kia: “Hôm nay rất vui sao?”

“Rất vui.” Cố Nhược Ngu vỗ tay anh: “Thưởng cho anh một đóa hoa hồng nhỏ.”

Tưởng Trọng Lâm bật cười, thả chậm bước chân để cho cô có thể đuổi theo.

“Haiz, họ Hà kia là người trong công ty các anh?” Cố Nhược Ngu nhớ đến chuyện hân chào hỏi.

“Ừ, quản lí công ty chi nhánh.”

Tuy cô không phải cố ý, nhưng ở trước mặt bạn bè con gái được hâm mộ ghen tị vẫn cảm thấy rất có thành tựu, cái trường hợp kia thật đúng là đáng giá nhớ lại lần nữa.

Cố Nhược Ngu quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, trừ bỏ bình thường có chút không thú vị ra cơ bản không có gì bởi móc, đời trước sao lại bị quỷ chán ghét kia mê hoặc ánh mắt chứ? Chân chính đáng giá có được kim cương vương lão ngũ là ở đây đó!

Vừa cảm thán, Cố Nhược Ngu lại nghĩ đến Bạch Hạm vừa mới lên nói một ít chuyện với cô.

“Các cậu chuẩn bị khi nào thì muốn sinh con?”

“.....” Cố Nhược Ngu co rút khóe miệng một chút: “Cậu cho là cậu mang thai tất cả mọi người cũng giống cậu

21. Chương 21: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Thật vất vả mới đến thứ sáu, quả thật cả người Cố Nhược Ngu đều muốn rời ra từng mảnh, lần này là một án xâm quyền buôn bán, chỉ là xem tư liệu của xí nghiệp này có thể xem hoa cả con mắt, chuẩn bị vài ngày

mới làm tốt công việc quan trọng nhất, chờ cuối tuần Vu Khải Văn ra sân, thuận lợi mà nói hẳn là có thể giải quyết.

Buổi tối Cổ Nhược Ngu ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, thoải mái không chịu được, cảm thấy gân cốt cả người đều duỗi ra, lại thêm mấy giọt tinh dầu có chút mùi hương, toàn bộ phòng tắm đều tràn ngập mùi hương cô thích.

Chờ cô từ trong phòng tắm ra, phát hiện giờ phút này Tưởng tiên sinh nên ở thư phòng xem văn kiện lại đang ngồi ngay ngắn ở trên sofa trong phòng ngủ, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

Cổ Nhược Ngu lấy giác quan thứ sáu cảm giác được một ít không thích hợp, theo bản năng muốn trốn sang bên cạnh.

Tưởng Trọng Lâm nhìn thấy bộ dáng cô hoảng sợ như động vật nhỏ, có chút muốn cười, lập tức lại nghĩ đến chuyện trước kia, mặt đen lại.

“Ngày mai em đi làm không?” Tưởng Trọng Lâm hỏi một câu chẳng liên quan.

Cổ Nhược Ngu lắc đầu.

“Bây giờ có kỳ sinh lý không?”

“.....!” Cổ Nhược Ngu kinh ngạc nhìn anh, như không hiểu: “Hỏi, hỏi cái này để làm gì?”

Tưởng Trọng Lâm mỉm cười một chút, sau đó đứng lên đi về phía cô.

“Tôi chỉ là muốn xác định một chút có phải bây giờ em có thể tiến hành nghĩa vụ vợ chồng hay không.”

“.....!.,!” Cổ Nhược Ngu cảm thấy tim mình đập nhanh không ngừng: “Anh... Anh nói cái gì?”

“Em biết tôi đang nói cái gì mà, đoạn thời gian trước không phải em kỳ kỳ quái quái nghĩ loại chuyện này sao? Bỗng nhiên thay đổi áo ngủ, cả ngày đánh giá mình ở trong gương, còn lằm bằm lằm bằm... Em dám nói em không có ý nghĩ kia?” Tưởng Trọng Lâm đề thấp giọng nói.

Nhất thời, Cổ Nhược Ngu đã nghĩ là giẫm phải đuôi con chó nhỏ: “Là anh suy nghĩ nhiều rồi!”

“A? Phải không?” Tưởng Trọng Lâm nheo mắt lại, khẽ nâng cằm của cô: “Quyển tạp chí dưới gối đầu kia thì nói như thế nào? Tính lạnh nhạt? Nói tôi sao?”

Bị phát hiện rồi!

Đây là mấy chữ duy nhất Cổ Nhược Ngu có thể nghĩ đến.

“Ha ha.....” Cô chỉ có thể cười gượng: “Cái kia chỉ là tôi xem chơi thôi, tôi tuyệt đối không có ý tứ kia, anh phải tin tưởng... Ừm”

Nói còn chưa xong, Tưởng Trọng Lâm đã cúi đầu ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô còn đang lải nhải, tính giải thích.

Cổ Nhược Ngu hoàn toàn không có đoán được tình trạng này, không phải kế hoạch nên hạ gục hẳn như thế nào sao? Vì sao bây giờ bị hạ gục lại là nằng?

Hoàn toàn không giống với bộ dáng lạnh nhạt nghiêm túc nói năng thận trọng lúc bình thường, nổi lên tình ái, Tưởng Trọng Lâm như là băng sơn trên ngai lửa, càng thêm chói mắt đẹp mắt không ai bì nổi, giống như anh chính là chúa tể của thế giới vương giả, hô hấp của anh, ánh mắt của anh, tim đập của anh, tất cả chỉ có thể đi theo anh, dựa vào anh, quy thuận anh.

Cổ Nhược Ngu cảm thấy hơi thở của mình nháy mắt bị cướp đi, anh hôn tuyệt đối không nhả nhận, lại vừa sâu vừa nặng, quần quít lấy lưỡi của cô, có kỹ xảo trêu chọc, chỉ chốc lát sau khiến cho cô cảm thấy hô hấp gấp gáp.

Giờ phút này Cổ Nhược Ngu cũng vô pháp tự hỏi, cũng quên giây dựa, thật ra cô cũng không muốn giây dựa, từ đời trước đến hiện tại, và người đàn ông này nháy mắt đã từ chút phủ kín trong đầu, như kí ức anh mang đến đều tốt đẹp mà ấm áp, có lẽ anh là ấn tượng cuối cùng cô khắc vào trong mắt trước khi chết, bởi vậy đến kiếp sau cũng vẫn không xóa đi, hủy không được, còn dần thấm vào trong lòng.

Nụ hôn của anh cũng không thỏa mãn quyền luyến với môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, từ từ di chuyển xuống dưới, liếm láp cắn cắn da thịt non mịn trên cổ cô, bàn tay to thô ráp của người đàn ông

22. Chương 22: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cố Nhược Ngu đi từ tòa án ra vừa đúng lúc nhìn thấy vợ của người ủy thác mình đang ôm đứa nhỏ của mình khóc lớn, cô nhận một án kiện là tranh đoạt quyền nuôi nấng đứa nhỏ, người ủy thác là ba của đứa nhỏ, cũng là một ông chủ của xí nghiệp dân doanh cỡ trung, thu vào không tệ, nhưng vợ của anh ta trước khi ly hôn là làm nội trợ, bây giờ cũng chỉ là làm nhân viên văn phòng của một công ty bình thường. Lúc ấy xem tài liệu bởi vì đứa nhỏ đã được bảy tuổi, xem như khá lớn rồi, hơn nữa phương diện kinh tế của ba có điều kiện tốt hơn, bình thường dưới tình huống này tỷ lệ thắng lợi là rất cao.

Trên thực tế, cô cũng thắng án kiện, nhưng ở một khắc trước khi đi ra, người mẹ kia hai mắt đầm lệ đi đến trước mặt cô nói cho cô biết, cô căn bản không hiểu tấm lòng của một mẫu thân.

Nhìn ra cửa tòa án, cô ta ôm con của mình khóc vô cùng thương tâm, như bị cướp đi bảo bối quan trọng gì đó, Cố Nhược Ngu lại có chút xúc động. Có lẽ tiền không thể quyết định được tất cả?

Trong lòng rầu rĩ, vừa nhìn đồng hồ mới ba rưỡi chiều, ăn cơm chiều lại quá sớm, đi dạo phố cũng không có tâm trạng.

Nhớ nơi này cách cao ốc Tưởng thị cũng không xa lắm, đi tìm Tưởng Trọng Lâm cũng được, không biết vì sao, cô cảm thấy khi mình bị việc khó khăn quấy nhiễu, ở chỗ anh nhất định có thể nhận được chút đáp án.

Bởi vì trước kia cũng từng đến Tưởng thị, lần này rốt cuộc không ai dám ngăn cản cô, một đường lên cao tầng, kết quả thang máy vừa dừng, đã cảm giác toàn bộ tầng tổng giám đốc âm khí nặng nề.

Alex canh giữ ở cửa không đi vào, nhìn thấy Cố Nhược Ngu đến đây, trên mặt lại hiện ra chút vẻ vui mừng.

“Anh đứng ở đây làm gì?” Cố Nhược Ngu hồ nghi hỏi.

Alex thấp ho một tiếng: “Tổng giám đốc, ở bên trong dạy người.”

“Dạy người? Bên trong là ai?”

“Mấy vị quản lý cấp dưới, phu nhân, cô muốn vào đi không?” Tuy là hỏi như thế này, nhưng trên mặt Alex rõ ràng viết “Xin cô vào đi!”

Cố Nhược Ngu lui từng bước, nghi ngờ nói: “Không phải anh muốn tôi đi vào để cho anh ấy dời đi lực chú ý chứ?”

Alex hiện ra vài phần xấu hổ: “Hôm nay không biết vì sao, từ bắt đầu buổi sáng các quản lý đến báo cáo công việc trên cơ bản đều bị dạy dỗ, tổng giám đốc tức giận đến ngay cả cơm trưa cũng không ăn, luôn xem báo cáo.”

Vừa nghe thấy anh ngay cả cơm trưa cũng không ăn Cố Nhược Ngu có chút lo lắng, nghe bác sĩ Hứa nói Tưởng Trọng Lâm bởi vì rất tập trung vào công việc nên thường ăn cơm không đúng giờ, ít nhiều cũng có chút bệnh đau dạ dày, chuyển biến xấu đi sẽ không tốt với cơ thể.

Cố Nhược Ngu khẽ cửa mở ra một khe hở nhỏ, không thể không nói cửa này cách âm hiệu quả rất tốt, đứng ở cửa một chữ cũng đều không nghe được, sau khi mở cửa tiếng bên trong đã truyền ra rõ ràng.

“Những số liệu của báo cáo này thật sự là kết quả chân thật sau khi các anh kiểm tra sao? Đều cho là tôi nhất định sẽ không tự mình đi kiểm tra những số nhỏ này đúng không?”

Nghe thấy giọng của Tưởng Trọng Lâm phi thường tức giận: “Tôi nói cho các anh biết, toàn bộ số liệu giả ở đây tôi đều nhìn ra được! Thì ra trước kia các anh chính là lừa gạt cấp trên. Trở về làm lại! Nếu về sau tôi lại nhìn thấy một số liệu không thật, các anh lập tức rời khỏi đây cho tôi! Đi ra ngoài.”

Hai quản lí đã sớm bị răn dạy nơm nớp lo sợ lúc này mới dám bước chân đi ra ngoài, sau gáy chảy mồ hôi lạnh.

Cố Nhược Ngu ở trong lòng chắc chắn cảm thán nói, ngay cả loại kỹ thuật này đều có thể theo kịp chủ nhiệm dạy ở trường học năm

23. Chương 23: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chị biết.”

“Hà?” Cố Nhược Ngu khó tin nhìn phản ứng đặc biệt bình tĩnh của chị hai ngồi ở trước mặt mình.

Hôm nay cô hẹn Cố Nhược Sầm đi ra chính là định nói bóng nói gió thông báo cho chị ấy một tiếng, không nghĩ đến Cố Nhược Sầm lập tức hiểu được ý tứ của cô, hơn nữa nói ra câu trả lời khiến cho cô không thể tin được.

“Chuyện này chị đã sớm biết.” Giọng nói của Cố Nhược Sầm thản nhiên, từ từ khuấy cà phê trong tay.

“Chị biết?” Cố Nhược Ngu nhìn không được nâng cao giọng: “Vậy mà chị còn mặc kệ bọn họ như vậy.....”

“A Ngu, bọn chị cần một đứa nhỏ.” Ánh mắt đau xót của Cố Nhược Sầm nhìn chăm chú vào cô: “Anh ấy thích thư ký của anh ấy, chuyện này chị đã sớm biết rồi, chị biết các em đều cảm thấy chị là một cô gái nuôi ở khuê phòng, rất dễ dàng bị lừa, nhưng A Ngu em đừng quên chị cũng là phụ nữ, ánh mắt của phụ nữ chị hiểu được. Lúc chị đến công ty anh ấy đã thấy được cô gái kia, chị đã biết lòng của cô ta rồi.”

“Vậy còn không đuổi cô ta đi.” Cố Nhược Ngu tức giận nói.

Cố Nhược Sầm nhếch khóe miệng: “Chị biết em sẽ nói như vậy, A Ngu, đi một người thì sẽ đến người thứ hai, chị không thể mỗi thời mỗi khắc đều nhìn Minh Dịch.”

“Nhưng.....”

“Em có biết chị không thể sinh con, bởi vậy khi anh ấy đến nhận sai với chị, nói là không cẩn thận khiến cho cô gái kia mang thai, lúc đó chị cũng rất tức giận, nhưng lúc đó lại muốn, hoặc là chị nên trả lại cho anh ấy một đứa nhỏ.”

“Chị, chị có bệnh à, đứa nhỏ có thể nghĩ biện pháp khác, thụ tinh trong ống nghiệm, nhận con nuôi cái gì cũng đều có thể, Triển Minh Dịch đây là ngoại tình đấy.”

” Cố Nhược Ngu cảm thấy chị hai của mình quả thật là ở trong nhà đến lâu rồi, mới dường thành tính cách nhần nhục chịu đựng này.

“Thể chất của chị là không thể làm thụ tinh trong ống nghiệm, A Ngu, tất cả biện pháp chị đều thử qua, vô dụng thôi.” Cố Nhược Sầm nói như khóc.

“Vậy ý của chị là để cho cô ta sinh hạ sao?”

“Chị nói với anh ấy, tha thứ cho anh ấy cũng được, đứa nhỏ chị cũng nhận, điều kiện duy nhất chính là về sau đứa nhỏ phải do chị nuôi nấng.”

“Chị! Em thấy chị thật đúng là điên rồi, cho dù không có đứa nhỏ chị cũng là vợ hợp pháp của anh ta, hơn nữa, Cố gia chúng ta cũng không phải nuôi không nổi một mình chị, loại đàn ông này ly hôn với anh ta cũng không có quan hệ gì.”

Cố Nhược Sầm không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào mặt bàn, như đang tự hỏi cái gì đó.

“Chị, rốt cuộc chị có nghe em nói hay không?”

“A Ngu, em về trước đi, chuyện này để cho chị suy nghĩ một chút.”

Cố Nhược Ngu vốn đang muốn nói chút gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của chị, lại không đành lòng nhắc lại việc này, đành phải đi trước một bước, để cho chính chị ấy yên tĩnh.

Sau khi trở lại sở sự vụ, Cố Nhược Ngu chính là một bụng tức giận, gần đây làm sao vậy, tiểu tam thượng vị quang minh chính đại, vợ cả ngược lại lui lại rất nhiều, nhớ tới trước kia khi tham gia một số hoạt động của phu nhân tiểu thư trong vòng luẩn quẩn, các cô ấy nói:

“Chỉ cần anh ấy không lay được đoạn hôn nhân này, ở bên ngoài dưỡng tiểu tam ta cũng không để ý.”

Nói rất thoải mái, nhưng sao có thể không để ý, đây cũng không phải xã hội phong kiến!

Trong này còn không ít một số cô gái từng đi du học, thật đúng là không biết tri thức và lý luận đều để cho các cô đọc chạy đi đâu rồi.

Cả buổi chiều Cố Nhược Ngu đều không có tâm trạng làm việc, một mình sinh hờn dỗi, Vu Khải Văn thấy tình huống không đúng, hỏi trợ lý Tiểu Mộc của Cố Nhược Ngu một chút.

Tiểu Mộc tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Giữa trưa chị A Ngu đi ra ngoài một chuyến sau đó trở về cứ như vậy, cũng không biết là đang tức ai.”

Vu Khải Văn quyết định đi hỏi thăm tình huống một chút, ai biết vừa lúc đụng đến Cố Nhược Ngu nổi nóng,

“Vu Khải Văn, sau khi anh kết hôn sẽ không cũng tiếp tục ở bên ngoài làm bữa bãi cần rõ chứ?”

Vu Khải Văn tỏ vẻ nằm

24. Chương 24: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chị biết.”

“Hả?” Cố Nhược Ngu khó tin nhìn phản ứng đặc biệt bình tĩnh của chị hai ngồi ở trước mặt mình.

Hôm nay cô hẹn Cố Nhược Sầm đi ra chính là định nói bóng nói gió thông báo cho chị ấy một tiếng, không nghĩ đến Cố Nhược Sầm lập tức hiểu được ý tứ của cô, hơn nữa nói ra câu trả lời khiến cho cô không thể tin được.

“Chuyện này chị đã sớm biết.” Giọng nói của Cố Nhược Sầm thản nhiên, từ từ khuấy cà phê trong tay.

“Chị biết?” Cố Nhược Ngu nhin không được nâng cao giọng: “Vậy mà chị còn mặc kệ bọn họ như vậy.....”

“A Ngu, bọn chị cần một đứa nhỏ.” Ánh mắt đau xót của Cố Nhược Sầm nhìn chăm chú vào cô: “Anh ấy thích thư ký của anh ấy, chuyện này chị đã sớm biết rồi, chị biết các em đều cảm thấy chị là một cô gái nuôi ở khuê phòng, rất dễ dàng bị lừa, nhưng A Ngu em đừng quên chị cũng là phụ nữ, ánh mắt của phụ nữ chị hiểu được. Lúc chị đến công ty anh ấy đã thấy được cô gái kia, chị đã biết lòng của cô ta rồi.”

“Vậy còn không đuổi cô ta đi.” Cố Nhược Ngu tức giận nói.

Cố Nhược Sầm nhếch khóe miệng: “Chị biết em sẽ nói như vậy, A Ngu, đi một người thì sẽ đến người thứ hai, chị không thể mỗi thời mỗi khắc đều nhìn Minh Dịch.”

“Nhưng.....”

“Em có biết chị không thể sinh con, bởi vậy khi anh ấy đến nhận sai với chị, nói là không cẩn thận khiến cho cô gái kia mang thai, lúc đó chị cũng rất tức giận, nhưng lúc đó lại muốn, hoặc là chị nên trả lại cho anh ấy một đứa nhỏ.”

“Chị, chị có bệnh à, đứa nhỏ có thể nghĩ biện pháp khác, thụ tinh trong ống nghiệm, nhận con nuôi cái gì cũng đều có thể, Triển Minh Dịch đây là ngoại tình đấy.”

” Cố Nhược Ngu cảm thấy chị hai của mình quả thật là ở trong nhà đến lâu rồi, mới dưỡng thành tính cách nhần nhục chịu đựng này.

“Thể chất của chị là không thể làm thụ tinh trong ống nghiệm, A Ngu, tất cả biện pháp chị đều thử qua, vô dụng thôi.” Cố Nhược Sầm nói như khóc.

“Vậy ý của chị là để cho cô ta sinh hạ sao?”

“Chị nói với anh ấy, tha thứ cho anh ấy cũng được, đứa nhỏ chị cũng nhận, điều kiện duy nhất chính là về sau đứa nhỏ phải do chị nuôi nấng.”

“Chị! Em thấy chị thật đúng là điên rồi, cho dù không có đứa nhỏ chị cũng là vợ hợp pháp của anh ta, hơn nữa, Cố gia chúng ta cũng không phải nuôi không nổi một mình chị, loại đàn ông này ly hôn với anh ta cũng không có quan hệ gì.”

Cố Nhược Sầm không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào mặt bàn, như đang tự hỏi cái gì đó.

“Chị, rốt cuộc chị có nghe em nói hay không?”

“A Ngu, em về trước đi, chuyện này để cho chị suy nghĩ một chút.”

Cố Nhược Ngu vốn đang muốn nói chút gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của chị, lại không đành lòng nhắc lại việc này, đành phải đi trước một bước, để cho chính chị ấy yên tĩnh.

Sau khi trở lại sở sự vụ, Cố Nhược Ngu chính là một bụng tức giận, gần đây làm sao vậy, tiểu tam thượng vị quang minh chính đại, vợ cả ngược lại lui lại rất nhiều, nhớ tới trước kia khi tham gia một số hoạt động của phu nhân tiểu thư trong vòng luẩn quẩn, các cô ấy nói:

“Chỉ cần anh ấy không lay được đoạn hôn nhân này, ở bên ngoài đường tiểu tam ta cũng không để ý.”

Nói rất thoải mái, nhưng sao có thể không để ý, đây cũng không phải xã hội phong kiến!

Trong này còn không ít một số cô gái từng đi du học, thật đúng là không biết tri thức và lý luận đều để cho các cô đọc chạy đi đâu rồi.

Cả buổi chiều Cố Nhược Ngu đều không có tâm trạng làm việc, một mình sinh hờn dỗi, Vu Khải Văn thấy tình huống không đúng, hỏi trợ lý Tiểu Mộc của Cố Nhược Ngu một chút.

Tiểu Mộc tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Giữa trưa chị A Ngu đi ra ngoài một chuyến sau đó trở về cứ như vậy, cũng không biết là đang tức ai.”

Vu Khải Văn quyết định đi hỏi thăm tình huống một chút, ai biết vừa lúc đụng đến Cố Nhược Ngu nổi nóng, “Vu Khải Văn, sau khi anh kết hôn sẽ không cũng tiếp tục ở bên ngoài làm bữa bãi càn rỡ chứ?”

Vu Khải Văn tỏ vẻ nằm

25. Chương 25: Thiêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cố Nhược Ngu trở lại phòng ngủ, ngã vào trên giường sau đó kéo chăn che kín người, dần bình ổn tức giận vừa nãy không thể khống chế. Nói thật ra, sau khi cô nhất thời xúc động cũng có chút hối hận, ở trong quá trình này Tưởng Trọng Lâm vẫn không nói gì, ngộ nhờ anh vẫn bên em trai của mình thì phải làm sao bây giờ? Ngộ nhờ.....

Cô thầm tức giận, nếu không phải hôm nay Tưởng Thúc Dương rất đáng giận, cô cũng sẽ không thốt ra lời nói ghen ở thật lâu trong lòng, bây giờ ngẫm lại, những lời này sao nghe thấy đều như là đang thổ lộ với Tưởng Trọng Lâm vậy.

Nghĩ đến đây, Cố Nhược Ngu cảm thấy có chút dọa người, ở trong chăn dùng sức đạp chân một cái, hừ hừ hai tiếng.

“Bây giờ cô ấy đã là người nhà của anh, hy vọng em có thể tôn trọng cô ấy, chuyện hôm nay dừng ở đây thôi, anh không hy vọng về sau nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra, hôn nhân tình yêu của chú anh không có quyền can thiệp, nhưng không được gây trở ngại đến cô ấy và người nhà của cô ấy.”

Đây là lần đầu tiên Tưởng Thúc Dương nghe thấy anh hai của hắn nói lời nghiêm túc như vậy với hắn.

Giờ phút này, hắn đại khái hiểu được anh trai luôn ngăn cách người ở ngoài ngàn dặm, vô cùng lạnh nhạt có tình yêu rồi.

Lời nói kia của Cố Nhược Ngu khiến cho hắn rất chấn động, rất tức giận, như lập tức tìm được bí mật hắn giấu ở nơi sâu nhất, một chân tướng cảm thấy xấu hổ, cứ như vậy bị cô vạch trần, bại lộ ở trước mặt công chúng, máu chảy đầm đìa.

Có lẽ chính hắn cũng không biết, thì ra trong thân thể lại có một ác ma như vậy.

Hồi nhỏ thường có thể nghe thấy danh từ con riêng này, cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt khinh miệt trong ánh mắt của mọi người, và với người anh trai này đủ loại lạnh nhạt chán ghét với hắn. Khi ấy hắn hy vọng là có thể được Tưởng Trọng Lâm thích, có thể hòa thuận sinh sống với nhau.

Theo thời gian về sau, tình cảm anh em bọn họ cũng thoáng dịu đi, khiến cho hắn không tưởng được là, Tưởng Trọng Lâm có thể ở lúc hắn kiên trì muốn từ hôn, thế cho nên suýt trở mặt với ba đứng ra kéo hắn một cái.

Chuyện này khiến hắn rất bất ngờ, nhưng hắn cũng thấy được một chuyện thực tế, nhiều năm cố gắng như vậy, rốt cuộc cải thiện được thái độ của anh trai đối với hắn, không hề rét lạnh đến thấu xương như vậy.

Tưởng Trọng Lâm ở trong cảm nhận của hắn vẫn là hình tượng cao không thể chạm, không gì làm không làm được, anh trời sinh nên cường thế như vậy, có khả năng như vậy, có thể một mình đảm đương một phía như vậy, bởi vậy hắn chưa từng có loại ý tưởng “Muốn biến thành người cầm quyền Tưởng thị” này, bởi vì hắn biết, anh hai hắn mới là vương giả trời sinh.

Nhưng, vương giả nhất định là cô độc, từ khi anh bị nhận định là người thừa kế kia thì đã quyết định lưng anh sắp đeo gánh nặng, anh phải thành trụ cột của Tưởng gia, bởi vậy hình như anh đã quyết định về sau ngồi sau bàn làm việc rộng lớn là bóng dáng cô đơn, và không thể tự do lựa chọn hôn nhân, những thứ này, đều là đại giới cần phải trả khi đứng ở trên cao.

Trong tiềm thức, hắn đã nhận định tương lai của Tưởng

26. Chương 26: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cố Nhược Ngu thuộc về kiểu người làm việc thiếu kế hoạch tỉ mỉ, luôn phải chờ lửa cháy đến nơi mới vội vàng đi làm, thật giống như bây giờ, buổi sáng ngày mai sẽ ngồi máy bay, buổi tối trước khi đi ngủ còn chưa thu thập xong hành lý.

Tưởng Trọng Lâm dựa vào đầu giường xem tạp chí tài chính trong tay, nhưng lại không thể đọc vào đầu, Cố Nhược Ngu mặc váy ngủ màu vàng nhạt chân không ở trong phòng chốc lại chạy đến đầu này, chốc lại chạy đến đầu kia, tới lui sửa sang lại này nọ.

“Em không thể sửa soạn sớm một chút được à?” Tưởng Trọng Lâm buông tạp chí trong tay xuống, bất đắc dĩ nói.

Cố Nhược Ngu ngay cả quay đầu cũng đều không kịp, vừa đặt vài thứ vào trong rương, vừa trả lời: “Có rất nhiều thứ vẫn còn sử dụng được.” Nói xong, cô nhìn Tưởng tiên sinh thoải mái nằm ở trên giường một cái, híp mắt nói: “Anh đã sửa soạn xong rồi sao?”

Tưởng Trọng Lâm hất cằm lên, chỉ vào góc trong phòng, một vali thương vụ màu đen không lớn đang lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Với nhân người làm ăn thường xuyên đi công tác như Tưởng Trọng Lâm mà nói, sửa soạn hành lý quả thật chính là chuyện nhỏ, mà Cổ Nhược Ngu nhìn vali của mình còn to hơn của anh, còn có một số thứ không thể nhét vào nên có chút rối rắm.

Buổi sáng ngày hôm sau rời giường, Cổ Nhược Ngu nhõng nhẽo làm nũng khoe mẽ, khiến cho Tưởng Trọng Lâm không còn cách nào khác, đành phải chịu nhục mất chủ quyền tiếp nhận mặc áo có họa tiết hoạt hình kia, thay quần jean và đeo giày lười đã lâu không mặc.

Khi bọn họ xuất hiện như vậy ở trước mặt Alex, Alex rõ ràng bị boss khiến cho chần một chút, Cổ Nhược Ngu cười tủm tỉm đi lên hỏi hân: “Alex, anh cảm thấy anh ấy mặc như vậy được không?”

Cảm giác được một ánh mắt lạnh lẽo giết người, Alex liếc mạng gật đầu: “Đẹp mắt, rất được!” Boss, ta đều đã nói đẹp mắt rồi, có thể đừng nhìn chăm chăm tôi như vậy hay không!

Tưởng Trọng Lâm đi công tác gần như đều là dùng máy bay thương vụ loại nhỏ của mình, máy bay tên Liệp Ưng này là lễ vật của ba Tưởng đưa cho anh khi anh mới vừa tiếp nhận công ty. Phương diện phối trí trang hoàng đều là đẳng cấp nhất, nhân viên đội bay cũng đã trải qua sàng lọc nghiêm túc.

Sau khi cất cánh được một đoạn thời gian, phi cơ tiến vào tầng bình lưu, bay dần vững vàng, còn có tiếp viên hàng không chuyên môn lại đây hỏi bọn họ có cần một ít đồ uống và điểm tâm hay không.

Tưởng Trọng Lâm trừ bỏ bữa ăn chính sau đó gần như cũng không cần chút điểm tâm gì đó, uống cũng vĩnh viễn là nước tinh khiết, ngay cả cà phê cũng rất ít uống. Cổ Nhược Ngu không như vậy, phàm là ăn ngon cô cũng sẽ không từ chối, sau khi nhìn thực đơn không chút do dự chọn một Napoleon, một pudding xoài và một ly nước ép hoa quả.

Tưởng Trọng Lâm khó hiểu hỏi: “Không phải lúc ra cửa đã ăn sáng sao?”

Cổ Nhược Ngu vung tay nhỏ bé lên: “Anh không hiểu, con gái đều là có hai dạ dày, một cái dành cho bữa ăn chính, một cái dành cho món điểm tâm ngọt.”

Tưởng tiên sinh đối với loại lời lẽ sai trái này cũng chỉ có thể lắc đầu.

Tiếp viên hàng không đưa điểm tâm đến không phải người vừa mới lấy thực đơn kia, nhìn qua là người mới, còn rất tuổi trẻ, sau khi hạ bàn ăn xuống, quét đến quần áo Tưởng Trọng Lâm mặc, vụng trộm nở nụ cười một cái.

Tưởng Trọng Lâm luôn mãi cảm cảm giác được ý cười của tiếp viên hàng không kia, không khỏi có chút buồn bực, anh đều là người đã ba mươi tuổi rồi, mặc thành cái dạng này cũng không phải là để cho người ta chê cười sao?

“Nhìn thấy không, em vừa lòng chứ? Mặc thành cái dạng này sẽ bị chê cười.” Tưởng Trọng Lâm nhú mày oán giận với Cổ Nhược Ngu chỉ trích hình hoạt hình khoa trương in trước ngực của mình.

Cổ Nhược Ngu nhin không được cười “Phốc...” một tiếng, cảm thấy dáng vẻ này của anh thật sự đáng yêu: “Cô ta chính là ghen tị! Rất nhiều người đều mặc như vậy, không ai chê cười anh đâu, làm người không thể nói không giữ lời nha, anh đã đáp ứng em rồi mà.” Vì phòng ngừa trên đường anh cởi cái áo này ra, Cổ Nhược Ngu không thể không phòng hoạn chưa xảy ra đã bỏ thêm một câu.

Bay đến một nửa Cổ Nhược Ngu đã ngủ,

27. Chương 27: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Cuối cùng thông qua phòng phát thanh thông báo tìm người, rốt cuộc mẹ của đứa nhỏ cũng tìm đến đây, ra sức nói lời cảm ơn với Cố Nhược Ngu, bọn họ là tham gia đoàn du lịch đến Nhật Bản du lịch, ba của đứa không đến, cho nên cô ấy một mình có chút bận không để ý, người ở đây lại nhiều cho nên mới để lạc mất đứa nhỏ.

Cố Nhược Ngu cười nói không sao, bảo cô về sau chú ý nhìn đứa nhỏ hơn.

Sau khi nói lời từ biệt với hai mẹ con, Cố Nhược Ngu thoáng nhìn sắc mặt vẫn không phải rất vui của Tưởng Trọng Lâm mà thầm buồn cười, kéo góc áo của anh: “Không phải chứ, anh lại tức giận với một đứa trẻ?”

“Anh không tức giận.”

“Còn nói không tức giận, mặt xụ dài như vậy.” Cố Nhược Ngu bĩu môi.

“.....”

“Anh sẽ không thật sự để ý người ta gọi anh là chú chứ?”

“.....”

“Em không ngại anh trâu già gặm cỏ non nha...”

“.....”

“Thật ra.....” Còn chưa nói xong, Tưởng Trọng Lâm quyết đoán dắt tay nhỏ bé của cô kéo cô đi về phía trước.

“Đi thôi, cỏ non.”

.....

Chuyến đi thứ hai là Hokkaido, nói đến Hokkaido, không thể không nói đến chính là suối nước nóng, nhất là mùa đông, toàn bộ Hokkaido bị băng tuyết bao trùm, một mảnh ngân trang bao lấy, Ở chân núi tuyết trắng có một nước suối bốc lên hơi nóng, chỉ là ngấm lại đều cảm thấy thoải mái.

Bởi vì lúc đến khách sạn đã muốn có chút muộn, Cố Nhược Ngu quyết định đi dạo ngay ở gần đây, màn đêm buông xuống, rất nhiều quán rượu đều thấp đèn lồng ở ngoài cửa quán, và một số bảng hiệu sáng lên, hoàng hôn thâm trầm nháy mắt đã trở nên đèn đuốc sáng trưng ở ngã tư đường.

Cố Nhược Ngu phát hiện phía trước có một quán ăn không đến nháy mắt đã chật ních người, hơn nữa đại đa số đều là nữ sinh, lòng hiếu kỳ lập tức bị gợi lên, cô thích nhất là xem náo nhiệt.

“Chúng ta đi qua nhìn xem đi, bên kia giống như rất thú vị.” Cô hưng phấn muốn lôi kéo Tưởng Trọng Lâm đi nhìn xem.

Tưởng Trọng Lâm tất nhiên là không hề hứng thú với loại tiểu nữ sinh gì đó, bị cô kéo đến cửa quán: “Tự mình xem đi, anh ở chỗ này chờ em.”

“Em biết rồi.” Cố Nhược Ngu nhỏ giọng oán giận, nhưng vẫn dùng sức chen vào bên trong.

Cô tiện tay vỗ bả vai một nữ sinh hỏi: “Xin lỗi, xin hỏi vì sao nhà hàng này có nhiều người như vậy?[tiếng nhật]”

Cô gái mặc đồng phục thủy thủ quay đầu hưng phấn thầm nói: “Cô không biết sao? Nhà hàng này bán châu ngọc đổi vận đặc biệt tốt, lúc này có hàng mới đến, nữ sinh độc thân đều muốn mua, nghe nói có thể phù hộ mau chóng tìm được tình yêu mới.[tiếng nhật]”

“A, như vậy à.” Ánh mắt của Cố Nhược Ngu lóe lên: “Linh thiêng như vậy tôi cũng muốn mua thử xem.[tiếng nhật]”

Nữ sinh kia hồ nghi nhìn sau lưng cô một cái, nhìn thấy người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng ở nơi đó, hơn nữa nhìn cô gái hỏi một chút vấn đề này không chớp mắt: “Không phải cô đã có bạn trai sao?[tiếng nhật]” Cô gái chỉ về phía Tưởng Trọng Lâm.

“A, cái kia nha, anh ấy không phải bạn trai tôi, là anh trai, anh trai.[tiếng nhật]” Cố Nhược Ngu nói dối mặt không đổi sắc tim không đập mạnh.

Cuối cùng, cô rất có kiên nhẫn xếp hàng, mua được viên ngọc đổi vận cái gọi là sẽ đưa tới tình yêu mới.

Tuy cô cũng không phải rất tin tưởng đây là thứ vô cùng kì diệu, nhưng sợi dây

28. Chương 28: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Áo tắm rộng thùng thình, khe hở dai lưng ra là có thể cưỡi xuống, bên trong gần như trần trụi, chỉ có một quần lót viền tơ màu xanh nhạt đáng yêu, ánh mắt của Tưởng Trọng Lâm nhìn càng thêm sâu, không chút do dự che miệng của Cố Nhược Ngu, bàn tay to di chuyển ở trên thân thể trắng nõn mềm mại của cô.

Thái độ phối hợp của Cố Nhược Ngu rất khác thường, khiến cho Tưởng Trọng Lâm vốn khó có thể kìm nén nay càng thêm không kiềm chế nổi, rất nhanh bỏ quần áo của mình ra, đang muốn động, lúc tiến vào, cô bé dưới thân bắt đầu không thuận theo kêu lên:

“Em muốn ở phía trên, em chỉ muốn ở phía trên thôi.....”

Tưởng Trọng Lâm kéo cánh tay của cô, một tay giữ vai của cô, cường thế tiến vào, nghiêng răng nghiêng lợi nói ở bên tai cô:

“Vừa mới bảo anh cái gì? A Ngu ngoan, kêu lại một lần nữa.”

Vừa mới này? Cố Nhược Ngu đã bị biến thành có chút mơ hồ bắt đầu nhớ lại mới vừa rồi cô đang nói cái gì, lập tức hiểu được ý tứ của Tưởng Trọng Lâm, hơi thở bất ổn nỉ non ra vài tiếng kia: “Ô, Ni, San.”

Tưởng Trọng Lâm không hài lòng, hung hăng vừa động: “Đổi lại.”

“Anh, trai?.....”

Từ anh trai này ước chừng trời sinh có thể kích thích tia dục vọng bí ẩn nhất trong lòng đàn ông, lập tức ra vào mãnh liệt chinh phục và giữ lấy. Khi Tưởng Trọng Lâm nghe thấy cô nói hai chữ anh trai hơi khóc và cầu xin tha thứ, lại không khống chế được tình cảm mãnh liệt trong lòng, vây cô ở dưới thân hung hăng giữ lấy, mặc cho cô khóc cũng được, cầu cũng thế, tuyệt đối không buông tay.

Đến cuối cùng, Tưởng Trọng Lâm cũng thỏa mãn nguyện vọng ở phía trên mà Cố Nhược Ngu muốn, cô cười ở trên đùi anh, tư thế lớn mật, eo nhỏ bị bàn tay to của người đàn ông nắm giữ, sau đó trên thân cung ưỡn lên, ngửa khuôn mặt đỏ rực lên, mái tóc đen đưa từ trên xuống dưới, tung bay ra cuộn sóng mê người. Cơ thể xinh đẹp mềm mại đứng thẳng, cũng theo tiết tấu rung động, nụ hoa màu hồng đỏ kiều diễm dụ hoặc, khiến người đàn ông nhịn không được cúi đầu nắm giữ, đưa vào miệng hôn thật mạnh.

“A...” Cố Nhược Ngu nhin không được kêu lên: “Anh, anh nhẹ một chút.”

“Em nói cái gì?” Giọng nói của anh căng thẳng, thấp giọng hỏi.

Đây, người này..... Rõ ràng đã biết mà.

Nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Cố Nhược Ngu đành phải nằm ở vai anh nhỏ giọng cầu xin nói: “Anh trai, xin anh nhẹ một chút.”

Chiếm được đáp án muốn, lúc này Tưởng Trọng Lâm mới vừa lòng cong khóe môi lên, nhưng anh cũng không hoàn động tác như Cố Nhược Ngu mong muốn, mà là bàn tay to di chuyển xuống, nâng mông đẹp của cô, chỉ dẫn, tăng thêm cường độ tiếp xúc.

“Lừa, kẻ lừa đảo...” Cố Nhược Ngu rõ ràng cảm thấy tiết tấu không đúng, ghen ngào nói.

Anh mỉm cười hôn cô, thẳng lưng hướng lên trên, liên tiếp vừa nhanh vừa mạnh tiến vào, đưa hai người lên đỉnh.....

Lúc Cố Nhược Ngu tỉnh lại bị Tưởng Trọng Lâm ôm chặt ở trong lòng, trong ngực anh ôn nhu dày rộng kề sát lưng của cô, cô nhớ lại ngày hôm qua say rượu sau đó không khống chế được hành vi, quả thật muốn lấy cái hổ chôn mình vào.

Còn có thể mất mặt hơn một chút không?

Hơn nữa, làm nữ vương thì phải làm đéc cuối cùng chứ, nào có đến giữa đường thì bị phản công! Thật đúng là làm người thất bại mà!

Cảm giác được người trong lòng bắt đầu không an phận giãy dụa, Tưởng Trọng Lâm từ từ tỉnh

29. Chương 29: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Trong khoảng thời gian gần đây, Cố Nhược Ngu thích một bộ phim truyền hình, câu chuyện kể về hai người từng chia tay bởi vì hiểu lầm rồi lại yêu lần nữa đi đến với nhau, nam diễn viên nhân vật chính tên là Quan Thiệu, là ngôi sao mới nổi ở trong làng giải trí. Đáng vẻ soái khí, kỹ thuật diễn cũng không tồi, mấy buổi tối liên tiếp Cố Nhược Ngu đều xem tivi đến rất khuya.

Kết quả có một hôm Tưởng Trọng Lâm về nhà, đưa cho cô một tấm thiệp mời party tư nhâ, là loại party nhỏ của giải trí Thiên Khải, mời rất nhiều nghệ sĩ của công ty tham gia, Quan Thiệu chính là một người trong đó.

Cố Nhược Ngu nhìn đến thấy thiệp mời thì vô cùng kinh hỉ, nếu giờ phút này cô có đuôi to cô cũng là nguyện ý lấy ra lắc lắc với Tưởng Trọng Lâm.

“Sao anh lại có thiệp mời này?”

“Hà Tấn của Thiên Khải là người quen.”

Hà Tấn xem như là một trong những người Tưởng Trọng Lâm quen, chẳng qua tính tình của Hà Tấn hấp tấp, bộ dáng luôn cả lơ phất phơ, đại đa số thời gian Tưởng Trọng Lâm đều mặc kệ hắt, trước kia nhận được thiệp mời như vậy anh cơ bản là cũng không thèm nhìn, trực tiếp để cho Alex xử lý sạch. Mà lần này, trong khoảng thời gian này thấy Cổ Nhược Ngu luôn nhắc đến tên “Quan thiệu” kia, anh suy tư một chút vẫn cảm thiệp mời trở về, quả nhiên, đã được Cổ Nhược Ngu nhiệt liệt hoan nghênh.

“A, anh biết boss của Thiên Khải sao? Em cứ nghĩ anh cũng không thích vòng giải trí này chứ.” Cổ Nhược Ngu tò mò nói.

“Trước kia bọn anh là bạn học.”

“A...” Cổ Nhược Ngu bưng tỉnh đại ngộ, sau đó lại hỏi: “Vậy đến lúc đó có thể xin anh ta cho em một chữ kí của Quan Thiệu không?”

“.....”

Bởi vậy nói trẻ con chính là trẻ con, Tưởng Trọng Lâm ở trong lòng nghĩ, truy đuổi loại chuyện này quả nhiên là chỉ có đứa nhỏ không chịu lớn lên. Lại nói, anh cũng không cảm thấy đáng về của người tên là Quan Thiệu kia cũng không khác người thường bao nhiêu, đáng giá để Cổ Nhược Ngu cả ngày treo bên miệng.

Bằng không vì sao nói đàn ông và phụ nữ đến hành tinh khác nhau chứ? Tưởng Trọng Lâm bên này coi nhẹ loại party này, Cổ Nhược Ngu bên kia lại mừng rỡ như điên, tối hôm đó Cổ Nhược Ngu xin Tưởng Trọng Lâm sớm đi đến nơi đó.

Khác với tiệc tối thương mại trước kia từng tham dự, loại party này có vẻ càng thêm tùy ý, bên trong trang trí, loại đồ ăn, phương thức bày biện càng nhận được yêu thích của những người trẻ tuổi, mà không phải một mực theo đuổi xa hoa.

Cổ Nhược Ngu vừa vào thấy được mấy nghệ sĩ hot đến rồi tỉnh rồi mù, bởi vì ba Cổ luôn tự giữ thanh cao, chưa bao giờ cho phép đứa nhỏ Cổ gia và người trong làng giải trí có quá nhiều tiếp xúc gì đó, bởi vậy Cổ Nhược Ngu tham gia các loại party của xã hội thượng lưu, nhưng chưa từng đến trường hợp có nhiều ngôi sao như vậy.

Bởi vì danh nhân ở đây rất nhiều, party được tổ chức ở hoa viên của một khách sạn cao tầng nhất, tính riêng tư không tệ, chỗ săn gì đó cũng không thể đi lên, nhưng khách quý nhận được thiệp mời thì bình thường không phú thì quý, này cũng là nguyên nhân các nữ minh tinh trong làng giải trí thích tham gia loại tiệc này, nói không chừng có thể ở đây câu được một con cá lớn sau đó gả vào hào môn làm thiếu phu nhân cũng không phải không có khả năng.

Cổ Nhược Ngu cảm thấy được từ sau khi tiến vào có người liên tiếp đánh giá bên này, cô cẩn thận tìm kiếm phương hướng ánh mắt, nhìn thấy một người phụ nữ mặc lễ phục màu xanh ở góc sáng sủa bên kia đang nói chuyện với mấy người khác luôn nhìn xung quanh bên này.

Khuôn mặt này rất quen thuộc, đúng rồi, là Bạch Tương, một nữ diễn viên luôn đóng phim dân quốc, được xưng là nữ thần nữ diễn viên sườn xám.

Cổ Nhược Ngu nghĩ trước nghĩ sau cũng không nhớ rõ quen biết với vị này thế nào, bỗng nhiên ánh sáng chợt lóe, nhìn Tưởng Trọng Lâm bên cạnh đang chào hỏi với người khác.

Sẽ không là đào hoa anh gây ra chứ?

Nếu

30. Chương 30: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Vốn Cổ Nhược Ngu không phải là người thích tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, nhưng nếu đối tượng đổi thành Tưởng Trọng Lâm, cô vẫn nguyện ý hy sinh một chút nhân cách mà tò mò một chút.

Cô nhớ rõ lúc trước mình đặt một phần văn kiện ở trong góc nào đấy trong thư phòng, kết quả lúc muốn tìm lại mà cũng không thấy, ở thư phòng lật đến lật đi, ngoài ý muốn tìm thấy một quyển photo album nhìn qua có chút cũ.

Lại nói tiếp, cho tới bây giờ hình như cô chưa từng thấy qua ảnh chụp trước kia của Tưởng Trọng Lâm, hơn nữa anh cũng không thích chụp ảnh, việc này khiến cho cô có rất nhiều hiếu kỳ với album này.

Mở ra trang thứ nhất, chính là một tấm ảnh gia đình, trong ảnh chụp có hai đứa trẻ, đứa nhỏ kia chắc là Tưởng Trọng Lâm, tuổi không lớn, vợ của Tưởng Thâm Hứa Thu Lâm cũng khỏe mạnh, chắc là chuyện lúc anh bốn tuổi gì đó.

Cổ Nhược Ngu chưa thấy qua mẹ của anh, nhưng từ trong ảnh chụp có thể thấy, khuôn mặt của Tưởng Trọng Lâm di truyền từ Hứa Thu Lâm rất nhiều, mà dáng vẻ của anh cả Tưởng Bá Á lại không quá giống. Theo như lời của Tưởng Trọng Lâm lúc trước, Tưởng Bá Á không phải là con của ba Tưởng, chắc anh ta lớn lên giống ba thất lạc của mình? Cũng may mà năm đó Tưởng Thâm nguyện ý tiếp nhận người phụ nữ đã có con với người khác làm vợ, chắc là thành phần lợi ích chiếm đa số đi.

Lại lật tiếp, đều là ảnh chụp Tưởng Trọng Lâm hơi lớn một chút, lên tiểu học, lên sơ trung, lên cấp ba.....

Dường như mỗi lần lên lên lớp, và lễ tốt nghiệp đều có một hai ảnh chụp như vậy, vừa mới bắt đầu ba Tưởng còn có thể xuất hiện ở trong ảnh, nhưng càng về sau, ảnh chụp cũng chỉ còn lại một mình Tưởng Trọng Lâm.

Cổ Nhược Ngu cảm thấy có chút chua xót, tuy nhà của cô cũng coi như không hòa thuận ôn nhu hơn bao nhiêu, nhưng cuối cùng người nhà khỏe mạnh, tuy cha mẹ ruột sẽ cần cô vì trong nhà làm chút việc, dù sao cũng để lại dấu vết trong quá trình cô trưởng thành, cái tính cách lạnh nhạt trầm mặc này của Tưởng Lâm hình như có thể nói là xuất phát từ bút tích của người ba.

Ở trong quá trình lật xem, bỗng nhiên một bức ảnh không kẹp ở trong album rơi xuống đất, Cổ Nhược Ngu ngồi xổm xuống nhặt lên, vừa thấy ảnh thì có chút sửng sốt.

Trong ảnh có hai người mặc đồng phục học sinh, cũng không phải là đồng phục của Cổ Nhược Ngu năm đó, sớm hơn một chút, Tưởng Trọng Lâm mặc áo sơ mi màu trắng có chứa huy hiệu trường, một cái quần bò màu trắng, mép váy của nữ sinh bên cạnh ở trong gió khẽ bay lên, tay phải kéo cánh tay của Tưởng Trọng Lâm, tay trái vén tóc dài ra phía sau.

Anh đang cười.

Cổ Nhược Ngu rất khó tưởng tượng anh cũng sẽ có thời đại như vậy, thiếu niên kiệt ngạo bất tuân, cô gái chứa vẻ dịu dàng ngưng đọng, ở trong bức ảnh, lúc đó bọn họ như người yêu thân thiết nhất, một cái nhìn mà hay nụ cười đều là phong cảnh.

Cổ Nhược Ngu quay ảnh chụp, mặt sau còn viết mấy chữ: “A Lâm sinh nhật mười tám tuổi, trong vườn trường” Phía dưới viết ngày hôm đó.

Trong lúc nhất thời Cổ Nhược Ngu có chút rối rắm, nhìn thấy di vật của bạn gái cũ trong lòng mất hứng quả thật rất bình thường, nhưng cứ như vậy cảm thứ này đi tìm Tưởng Trọng Lâm chính mình không khỏi có vẻ quá nhỏ nhen, đây đều là chuyện của bao nhiêu năm trước. Hơn nữa, lúc bọn họ chụp ảnh này đoán chừng chính mình vẫn còn đang liếm kẹo que đấy, nhưng thứ này cứ như vậy đặt ở trong album thấy thế nào cũng không vừa mắt.

“Bộp” một tiếng, Cổ Nhược Ngu khép album lại, rõ ràng vẫn là mắt không thấy tâm không phiền thì tốt hơn.

.....

Cách vài ngày, bác sĩ Hứa đến nhà kiểm tra như thường lệ, Cổ Nhược Ngu nghĩ đến bác sĩ Hứa ở Tưởng gia ngày người nhiều năm như vậy, bao nhiêu tin tức cũng biết một ít đi, ở lúc ông kiểm tra một số chỉ tiêu hàng ngày cho Cổ Nhược Ngu, Cổ Nhược Ngu nói bóng nói gió hỏi:

“Bác sĩ Hứa, chú ở Tưởng gia làm bác sĩ gia đình đã lâu rồi nhỉ?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ Hứa là một người hòa ái, ánh mắt nheo lại nhớ lại chuyện trước kia: “Chú đã ở đây hơn hai mươi năm rồi.”

“Vậy.....” Cổ Nhược Ngu suy nghĩ một chút, lại không biết mở miệng như thế nào.

Thấy Cổ Nhược Ngu kỳ lạ muốn nói lại thôi, bác sĩ Hứa lại nở nụ cười: “Cháu đứa nhỏ này nhất định là muốn hỏi chuyện của Trọng Lâm thiếu gia hả?”

Bởi vì tuổi của Cổ Nhược Ngu còn nhỏ, lại hoạt bát sáng sủa, bình thường nói chuyện không có gì quy củ, bác sĩ Hứa đã đối xử với cô như con gái.

Cổ Nhược Ngu bị đâm trúng tâm tư có chút ngượng ngùng, cười mỉa nói: “Cháu chỉ là muốn biết có phải thời trung học anh ấy đã kết giao với một người bạn gái hay không?”

Bác sĩ Hứa suy nghĩ một chút: “A, mục đích cháu nói chính là cái này? Cháu không biết sao? Chuyện năm đó ầm ĩ rất lớn, nhưng cháu không biết cũng bình thường, lúc đó cháu vẫn là đứa trẻ đấy.”

Bác sĩ Hứa thu dụng cụ lại, thở dài: “Từ khi còn nhỏ Trọng Lâm thiếu gia còn có chút quái gở, anh trai của cậu ấy đã bị Tưởng tiên sinh đưa ra nước ngoài từ sớm, mẹ lại chết bệnh ở lúc cậu ấy sáu tuổi, trong nhà chỉ có một ít người hầu, ngay cả người nói chuyện cũng đều không

31. Chương 31: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Thời điểm cuối năm Tưởng Trọng Lâm luôn rất bận rộn, công ty tổ chức thương thảo một số vấn đề nhậm chức ban giám đốc cao tầng năm sau, quản lý công ty chi nhánh đưa ra một số kế hoạch sang năm, tổng kết cuối năm tổng công ty và đại hội nhân viên vân...vân. Giờ phút này ngày xưa cũng có rất nhiều bạn làm ăn sẽ gọi điện thoại đến liên lạc quan hệ, mời tham gia các loại gặp mặt tư nhân, buôn bán, bởi vậy Tưởng Trọng Lâm bận không hết, mỗi khi ở công ty đều sẽ giao cho alex bảo quản, để cho anh ta đi đối phó với một số người chẳng muốn kết giao nhiều cũng không thể không khách sáo vài câu.

Tổ chức đại hội tổng kết cuối năm, lúc một quản lý chi nhánh đang báo cáo tổng kết hàng năm, bỗng nhiên di động trên tay Alex rung rung, Alex vừa thấy hình ảnh, phía trên là ảnh mà Cổ Nhược Ngu bắt buộc Tưởng Trọng Lâm phải thay khi gọi điện đến, là ảnh mà bọn họ ở Nhật Bản nhờ nữ sinh kia chụp họ bọn

họ, Cổ Nhược Ngu kiểng mũi chân hôn lên hai má của Tưởng Trọng Lâm, mà Tưởng Trọng Lâm ôm eo của cô có vẻ mặt bất đắc dĩ, hình ảnh lại hài hòa tốt đẹp.

Lúc này gọi điện thoại đến nói không chừng có việc gấp, nhưng boss đang nhìn cuộc họp, chặn ngang lời nói của anh hình như cũng không tốt lắm, ngay lúc Alex vò đầu bứt tai không biết làm sao bây giờ, ánh mắt của Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên nhìn sang hắn, như đang hỏi có chuyện gì.

Alex đâm lao phải theo lao, cầm di động đi qua, sắc mặt rối rắm đưa cho anh. Mới đầu Tưởng Trọng Lâm còn tưởng rằng là người làm ăn nào khó đối phó, kết quả cầm lại thì vừa thấy hình ảnh phía trên không thể bị xem nhẹ, sắc mặt trở nên có chút quý dị, lại nhìn Alex còn có vẻ có chút mất tự nhiên.

Điện thoại luôn rung, như chỉ cần anh không tiếp nghe, nó có thể vẫn vang lên. Tưởng Trọng Lâm bất đắc dĩ, chỉ có thể chặn ngang quản lý kia đang báo cáo, nói câu thật xin lỗi rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

Để lại một đàn cấp dưới ở trong phòng hội nghị hai mặt nhìn nhau, cho tới bây giờ Tưởng tổng đều là người cuồng họp, chỉ có anh mắng người khác chuồn mất, làm gì có chuyện mình đột nhiên tránh đi. Chẳng lẽ có đại sự kiện làm ăn gì? Mọi người ở dưới đoán lung tung, Alex biết rõ nội tình với một vẻ mặt quan sát chúng sinh, trong lòng nghĩ, các người nhân loại vô tri này, Tưởng tổng đã sớm không phải là Tưởng tổng trước kia rồi.

.....

“A lô?” Tưởng Trọng Lâm đi đến hành lang không người, tiếp điện thoại.

“Hôm nay anh có thể về nhà sớm một chút hay không?” Giọng nói trong trẻo của Cổ Nhược Ngu vang lên truyền vào lỗ tai anh.

“Có việc?”

“... Không có việc gì.”

“.....” Không có việc gì em bảo anh sớm trở về một chút làm gì?

“Tóm lại... Tóm lại nhớ trở về sớm một chút! Em còn có việc, cúp đây.” Sau đó chỉ còn lại tiếng đô đô. Tưởng Trọng Lâm cười khê một tiếng, không biết cô lại đang đánh cái chủ ý quỷ gì. Thôi, trở về sớm thì trở về sớm đi,

32. Chương 32: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Ước chừng qua một tháng, cuộc sống an nhàn đã bị phá vỡ bởi một cuộc gọi đêm khuya.

Cổ Nhược Ngu ngủ thật sâu, nghe thấy tiếng chuông điện thoại dồn dập chỉ chui đầu vào trong chăn, rầm rì một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

“Cái gì..... Tốt, tôi biết rồi, chúng tôi lập tức đi qua.....” Tưởng Trọng Lâm nhận điện thoại, giọng nói có chút kinh ngạc.

“A Ngu?”

“zzzzzz”

“A Ngu, tỉnh lại tỉnh...”

“..... Hả?”

“Anh cả đã xảy ra chuyện, chúng ta đi qua nhìn xem.” Anh vừa nói, vừa bắt đầu thay quần áo.

“..... Gặp chuyện không may?” Cố Nhược Ngu còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, không thể lý giải ý tứ bên trong lời nói của Tưởng Trọng Lâm.

“Anh ấy xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ đang ở bệnh viện, tình huống rất không tốt.”

“.....!”

Cố Nhược Ngu ngồi dậy vẫn mơ màng, quả thật là nhắm mắt mà mặc quần áo, sau đó Tưởng Trọng Lâm thật sự nhìn không được nữa, sau khi sửa soạn xong bản thân mình, ngồi vào bên giường đặt Cố Nhược Ngu lên trên đùi của mình đeo tất cho cô, sau khi chuẩn bị tốt, lại từ trong phòng để quần áo cầm một khăn quàng cổ lớn quàng lên trên cổ cô, sau đó kéo Cố Nhược Ngu mất đang mông lung buồn ngủ đi xuống gara lấy xe.

Chờ bọn họ chạy đến bệnh viện, bba Tưởng, Tưởng Thúc Dương đã chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật, còn có một đám người vây quanh.

Tưởng Trọng Lâm vài bước đã đi qua: “Ba, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ba Tưởng dùng sức vỗ tay vịn xe lăn, đau thương kịch liệt nói: “Nghịch tử!”

Alex ở một bên chạy lên nói rõ tình huống.

“Mấy ngày hôm trước đại thiếu gia từ nước Mỹ đã trở lại, buổi tối hôm nay đến quán bar uống rượu, sau đó đua xe, không cẩn thận xảy ra ngoài ý muốn.”

Tưởng Trọng Lâm nghe xong cảm thấy kỳ quái, anh cả luôn an phận thủ thường, sao lại đột nhiên làm ra chuyện điên cuồng như vậy?

Sau đó đến phòng giải phẫu tấ, bác sĩ từ bên trong đi ra ngoài, một bác sĩ dẫn đầu đi đến trước mặt bà Tưởng, khó xử nói: “Tưởng tiên sinh, thật sự xin lỗi, vết thương của hắn quá nặng, bởi vậy..... Chúng tôi bất lực.”

Sau đó chính là một trận luống cuống tay chân, ai cũng không hiểu Tưởng đại thiếu gia luôn nhu thuận nghe lời sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy. Bởi vì thân thể của ba Tưởng không tốt, không thể mệt nhọc, bị đuổi về biệt thự an dưỡng, chuyện còn lại là do Tưởng Trọng Lâm phụ trách quản lý.

Trước khi đưa tang, di thể của Tưởng Bá Á được đặt ở trong linh đường, rất nhiều người lục tục đến đây, trong đó có bạn làm ăn của Tưởng thị, cũng có một số bạn bè của Tưởng Bá Á.

Tưởng Trọng Lâm không có tình cảm quá sâu với người anh trai này, Tưởng Bá Á từ nhỏ đã bị đưa ra nước ngoài, cơ hội gặp mặt không nhiều lắm, Tưởng Bá Á cũng không phải là con ruột của ba, về bí mật này, vẫn là sau khi anh trưởng thành trong lúc vô ý mà nghe thấy được.

Điều này khiến cho anh có một sự nghi ngờ với hôn nhân của cha mẹ, sau khi ba biết được chuyện này vẫn còn nghi ngờ mà cưới mẹ, chẳng lẽ thật sự là bởi vì bối cảnh bên nhà ngoại kia có thể khiến cho ông tiền đồ vô lượng sao?

Nhưng Tưởng Bá Á đột nhiên chết, khiến cho anh cảm thấy tính mạng chết rất dễ dàng, nếu mẹ còn sống hẳn là sẽ vô cùng đau khổ. Đáng tiếc, gia đình này của bọn họ đã sớm không phải là một gia đình rồi, giờ anh cả qua đời, bọn họ chỉ có thể bình thần lo liệu hậu sự cho anh ấy, nhưng không có một ai có thể khóc ngã vào bên người anh.

Cố Nhược Ngu ở linh đường chờ cả ngày, lúc buổi tối Tưởng Trọng Lâm thấy bộ dáng buồn ngủ của cô thì có chút không đành lòng, nên bảo đi về trước ngủ một giấc, Cố Nhược Ngu quả thật là loại người không ngủ được sẽ chết kia, biết nghe lời về nhà trước.

Ngày hôm sau chính là ngày đưa tang, người đến phúng viếng ít hơn nhiều ngày hôm qua, lúc Tưởng Trọng Lâm vừa mới chào hỏi với một trưởng bối làm ăn, một cô gái mặc áo khoác màu đen khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện ở trong linh đường, cô ta trấn định đưa lẵng hoa lên, sau đó cúi đầu thắp hương.

Sau khi Tưởng Trọng Lâm nhìn thấy dáng vẻ của cô ta ngẩng đầu lên, cả người như bị đông cứng, trong lúc nhất thời đều không nói được cái gì.

Thấy dáng người tao nhã của cô gái kia đi đến trước mặt anh, nở nụ cười với anh, nụ cười như nhiều năm trước: “Anh có khỏe không? A Lâm.”

Tưởng Trọng Lâm cảm thấy cổ họng của mình khô khát, có chút phát không ra tiếng:

“Mục Đình.”

.....

Người đàn ông có tuổi như Tưởng Trọng Lâm đều sẽ có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, mà Mục Đình cho anh, ước chừng

33. Chương 33: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Buổi sáng ngày đưa tang đó thời tiết không phải tốt lắm, sương mù hơi nhiều, ánh mặt trời rất ít, sau khi nghi thức kết thúc, đoàn người dần tản đi, một chiếc xe thương vụ màu đen cách mộ không xa vẫn đậu ở đây.

Bên trong xe lái nghiêng mặt hỏi một người đàn ông trung niên ngồi ở phía sau: “Thẩm tiên sinh, muốn đi qua không?”

Người đàn ông được gọi là Thẩm tiên sinh thở dài: “Không đi, lái xe đi, lão Vương.”

Lão Vương lái xe gật đầu, lập tức khởi động ô tô, xe hơi màu đen hòa vào trong sương mù mờ mịt từ từ biến mất.

.....

Tưởng Trọng Lâm cho rằng lời nói lúc trước mà Mục Đình nói chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi, không nghĩ đến cách đây không lâu, Hà Tấn thật sự gọi điện thoại đến, nói định họp mặt bạn bè, nhiều bạn trung học ở nước ngoài năm nay đều đã trở lại, có lẽ là trở về định cư, có lẽ là trở về thăm người thân, tóm lại người về rất đông đủ, vừa đúng lúc có thể tổ chức một cuộc gặp bạn bè.

Tưởng Trọng Lâm nghĩ quả thật cũng đã rất nhiều năm không gặp những người này, tuy anh luôn không thích tham dự trường hợp quá mức náo nhiệt, nhưng bạn trung học dù sao vẫn có chút tình nghĩa, hoàn toàn không giống với xã giao làm ăn như bây giờ, vì vậy, anh đáp ứng lời mời của Hà Tấn.

Cuối cùng Hà tấn hỏi: “Lần này bọn họ rất nhiều người đã kết hôn đều dẫn theo chồng hoặc vợ đến, cậu muốn dẫn vị cố tiểu thư kia đến không?”

Tưởng Trọng Lâm tự hỏi một chút, quyết định hỏi ý kiến của Cố Nhược Ngu trước.

“Hội bạn học?” Cố Nhược Ngu đặt bát canh xuống, tỏ ra vẻ nghi ngờ: “Anh còn có thể đi hội bạn học? Em nghĩ anh không có bạn học cơ.”

Tưởng Trọng Lâm đã sớm miễn dịch với loại trêu chọc này, bất đắc dĩ giải thích nói: “Là bạn trung học, có rất nhiều người từ nước ngoài trở về, vừa lúc mọi người tụ tập một chút.”

“Bạn học của anh? Vậy không phải bây giờ đều đã là nhân sĩ thành công ba mươi sao? Em đi để làm gì? Em và các anh có sự khác nhau.” Nói xong tiếp tục bê bát lên uống mấy ngụm canh.

“Các anh từ từ chơi đi, em cảm thấy đàn ông tham gia hội bạn học cũng rất không thích dẫn theo người mới đúng, bởi vì như vậy các anh mới có thể thảo luận mối tình đầu tình nhân trước kia với nhau, thăm mền qua giáo viên nào, vì học tỷ nào mà đánh nhau.” Cô cười hì hì nhìn chăm chăm vào Tưởng Trọng Lâm, một bộ dáng ta rất hiền lành.

“.....”

Hội bạn học hôm đó là được tổ chức ở câu lạc bộ ở dưới tay Hà Tấn, ước chừng có hơn ba mươi người đáp ứng lời mời tham gia, những người này gần như bây giờ đều là người có uy tín danh dự trên xã hội.

Tưởng Trọng Lâm đến hơi muộn một chút, mới vừa đi vào phòng muốn ngồi xuống những người khác bắt đầu ồn ào để cho anh tự phạt ba chén. Anh cũng không từ chối, nói câu xin lỗi đã đến muộn sau đó uống ba chén, có thành viên tích cực vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Không nghĩ đến tử lượng của chủ tịch đại nhân năm đó còn tốt như vậy, đáng tiếc thời gian kia không được chứng kiến qua.”

Một bữa cơm không khí tương đối hòa hợp, mọi người đều đã ba mươi, nhớ lại chuyện cũ thời học sinh vẫn còn thổn thức thời gian trôi nhanh, chỉ chớp mắt lúc trước còn ở trong vườn trường ngang ngược nay bọn họ đã có vợ có con, khóe mắt có thêm vài tia nếp nhăn.

“Tuy nói bây giờ tuổi của chúng ta cũng không nhỏ, nhưng các vị nhìn xem, Mục Đình mỹ nhân bằng sơn của chúng ta năm đó vẫn xinh đẹp như vậy, có chỗ nào giống như ba mươi tuổi, như tôi

34. Chương 34

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Thời gian cũng đã khuya, phần lớn mọi người uống say khướt tạm biệt nhau ở cửa, Mục Đình bị gió ở bên ngoài thổi đến nhẹ nhàng khoan khoái, ửng hồng trên mặt cũng dần tiêu tan một ít.

Hà Tấn nhìn bộ dáng cô không đỡ nổi sức rượu, có chút nhú mào: “Tửu lượng không tốt thì cũng đừng uống nhiều như vậy, lại không có người ép cậu uống.”

Mục Đình như đã quen với giọng nói này của Hà Tấn, cũng không giận, chỉ cười nói: “Hôm nay cao hứng mới uống nhiều một chút, không sao.”

Cô nhìn Tưởng Trọng Lâm không có ý tứ đi, trong lòng khẽ động, thốt ra nói: “A Lâm, hôm nay em không lái xe, anh có thể đưa em về không?”

Tưởng Trọng Lâm bị tiếng “A Lâm” quen thuộc này khiến cho sững sốt một chút, đã bao nhiêu năm anh chưa nghe thấy xưng hô như vậy từ trong miệng của cô, giọng nói như vậy đã từng cứu rỗi tính mạng của anh.

“Chắc là không tiện lắm, tôi...” Còn chưa kịp nói xong, một chiếc xe thể thao màu đỏ lấy tốc độ cực nhanh lái đến, phanh lại ở cửa hội sở.

Tốc độ nhanh như vậy, kiểu dáng xe thu hút mắt người như vậy, lập tức đã hấp dẫn ánh mắt mọi người còn ở lại cửa. Mọi người như đồng thời ở đoán từ trên xe xuống sẽ là một người thế nào.

Cửa xe mở ra, ngoài dự đoán không phải là một đôi giày cao gót khêu gợi, cũng không phải là giày da trầm ổn của nam giới, mà là giày thể thao màu xám nhạt.

Chỉ thấy một thiếu nữ như mới hai mươi tuổi, mặc hoodie màu hồng nhạt với quần, tóc buộc thành đuôi ngựa, trên mặt không trang điểm đánh phấn, nhìn qua trắng nõn mềm mại. Tay trái cô đóng cửa xe, ngón tay trái cô không ngừng xoay chìa khóa xe, từ từ đi về phía Tưởng Trọng Lâm.

“Các anh đã xong rồi sao? Đi thôi, về nhà.”

Cố Nhược Ngu thật sự không muốn tỏa sáng trên sân khấu, lúc cô ra cửa đã nghĩ sắc trời đều tối như vậy, lại đi đến đón người, không cần phải trang điểm, cứ thế mặc bộ quần áo này với giày thể thao, tùy tiện buộc tóc lên, cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

Ai biết đến cửa hội sở, vừa xuống xe mới phát hiện lại còn có nhiều người như vậy ở đây, cô sinh lòng chán nản, sớm biết thế thì thay quần áo rồi ra cửa.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, người bên cạnh Tưởng Trọng Lâm kia sao nhìn quen mắt như vậy?

Lúc đi đến bên cạnh anh, Cố Nhược Ngu hào phóng đặt câu hỏi: “Vị này là?”

“Đây là đồng học thời trung học của anh, Mục Đình.” Tưởng Trọng Lâm giới thiệu, ngược lại mặt quay về phía Mục Đình: “Đây là vợ của tôi, Cố Nhược Ngu.”

Vừa nói xong lời này, khiến cho mọi người xung quanh còn chưa đi kinh ngạc nhanh chóng rút cằm.

Vợ?

Đây là cô gái kết hôn với Tưởng Trọng Lâm? Nhìn qua thật đúng là trẻ tuổi, tốt nghiệp đại học chưa? Không nghĩ đến Tưởng Trọng Lâm luôn lão luyện thành thực lại kết hôn với cô gái tuổi còn nhỏ như vậy, quả thật là bất khả tư nghị, trong lúc nhất thời, tiếng nhỏ giọng nghị luận xung quanh đều xuất hiện.

Cố Nhược Ngu nghe thấy tên “Mục Đình” này gần như là lập tức có phản ứng, thì ra đây là người yêu mối tình đầu từng có một đoạn tình yêu đẹp với Tưởng Trọng Lâm. Cô từ từ đánh giá vị bạn gái cũ này, nhìn qua cũng không khác lắm với ảnh chụp, vẫn phong tư tao nhã, cô ta mặc bộ váy có vẻ càng thêm thành thực quyến rũ, nhưng nhìn qua cũng không cường thế, ngược lại có vẻ dịu dàng trang nhã.

So với cô, Cố Nhược Ngu đã cảm thấy mình không đủ nhìn. Theo bản năng liền cử hạ ngực.

Này động tác nhỏ bị một bên Tưởng Trọng Lâm nhét vào đáy mắt, trong lòng buồn cười, con thỏ nhỏ muốn biến thành con nhím con.

Mục Đình cũng chưa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, cô tưởng tượng vợ của Tưởng Trọng Lâm rất nhiều bộ dáng, thiên kim tiểu thư cả người hàng hiệu không coi ai ra gì, danh môn khuê tú ôn nhu yên tĩnh, nhưng bây giờ Cố Nhược Ngu xuất hiện đã đảo ngược tất cả phán đoán lúc trước của cô.

“Thì ra là Mục tiểu thư, xin chào.” Cố Nhược Ngu có vẻ rất thân thiện vươn tay ra.

Mục Đình phục hồi tinh thần lại, bắt tay cô, cũng cười nói: “Lần đầu gặp mặt, nhìn qua cô rất nhỏ tuổi.”

“Tôi không phải nhìn qua rất nhỏ tuổi, tôi là thật sự rất nhỏ.” Cố Nhược Ngu cười đến có thâm ý khác, mắt cong cong nhìn Mục Đình trước mặt: “Nếu Mục tiểu thư và lão Tưởng nhà tôi là bạn học, vậy tuổi cũng không nhỏ, gánh nổi một tiếng chị của tôi này rồi, chị Mục, chúng tôi đi trước một bước, về sau có rảnh thì đến chơi.”

Nói xong, cô tự nhiên khoác lên cánh tay của Tưởng Trọng Lâm, mặt đặt lên chỗ bả vai của anh hẳn.

Đầu tiên Mục Đình là bị câu “Tuổi cũng không nhỏ ” kia kích động, sau đó lại thấy cô thân mật kéo Tưởng Trọng Lâm như vậy, mà Tưởng Trọng Lâm cũng không có một bộ dáng không tình nguyện, ngược lại mắt chứa đầy nịnh nhìn cô.

Nhìn thấy nghe được tất cả trước mặt đều khiến cho cả người cô không thoải mái, nhưng cô là Mục Đình vẫn đoan trang hào phóng, đã không còn là học sinh cấp ba dễ bị khi dễ tội nghiệp trước kia, tất cả mọi thứ đều đang nhắc nhở cô, phải duy trì hình tượng của mình, không cần phải so đo với đứa trẻ nông cạn tầm thường này.

“Tốt, vậy hai người đi trước.” Cô mỉm cười nói.

“Để cho Hà Tấn đưa em về.” Tưởng Trọng Lâm nghĩ đến yêu cầu vừa rồi của cô, không đành lòng để cho cô một mình ngồi taxi về.

Mục Đình chỉ gật đầu.

Cố Nhược Ngu tiêu sái xoay người, lôi kéo tay của Tưởng Trọng Lâm rồi đi ra ngoài ở trong ánh mắt của mọi người.

Để lại Mục Đình vẻ mặt khó phân biệt nhìn bóng dáng của bọn họ từ từ đi xa.

Cố Nhược Ngu vừa lái xe, vừa đang nghiêm túc suy nghĩ, cô vừa mới khiêu khích vị tiểu thư kia như vậy mà lại có thể duy trì bình thản, xem ra không phải dễ chọc . Vẫn nói, cô ta thật sự đã bỏ qua sao? Nghĩ đến đây, cô liếc mắt nhìn Tưởng Trọng Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần một cái.

Thăm nghĩ, thật đúng là nhìn không ra người đàn ông như vậy còn có thể trải qua loại tình cảm này.

“Sao lại nhìn lên anh?” Trong xe yên tĩnh, Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên lên tiếng.

Cố Nhược Ngu thiếu chút nữa sợ đến mức một cước dừng lại, giận dữ nhìn anh: “Trán anh có ba mắt sao? Sao anh biết em đang nhìn chỗ nào?”

Tưởng Trọng Lâm vẫn không mở mắt, giọng đầy ý cười: “Anh chính là biết.”

....

Sau khi về nhà, Cố Nhược Ngu đưa áo ngủ cho Tưởng Trọng Lâm rồi đẩy anh vào phòng tắm.

“Nhanh đi tắm rửa đi, cả người toàn mùi rượu, ngạt chết mất...”

Tưởng Trọng Lâm biết nghe lời phải đi vào, trong chốc lát, chợt nghe thấy anh ở bên trong gọi cô.

Cố Nhược Ngu không kiên nhẫn đi đến cửa phòng tắm: “Sao vậy?”

“không có sữa tắm.”

Cố Nhược Ngu mới nhớ đến hôm nay cô đến phòng tập gym rèn luyện sau đó muốn hạ nhiệt, phát hiện sữa tắm đã hết thì ném đi. Cô không có gì soi mói với đồ dùng tắm rửa, bởi vậy vẫn là dùng chung sữa tắm với Tưởng Trọng Lâm.

“A, anh chờ một chút.”

Cô đi đến phòng để quần áo lấy một chai sữa tắm từ trong một ngăn kéo ra, sau đó đi vào phòng tắm.

Bởi vì phòng tắm chia chỗ khô và ướt, Cổ Nhược Ngu có thói ở sạch sẽ đến kỳ quái, cô không thích nhất là toàn bộ vòi sen tắm bên trong chảy nước ra đến bên ngoài gạch men sứ, vốn cô là tính đặt ở cửa phòng tắm, nghĩ thế nào vẫn cảm vào thôi, bằng không cả người anh ướt sượt đi ra sẽ bẩn phòng tắm.

Tắm vòi sen bên ngoài là thủy tinh mờ vây quanh, nhưng y hi vẫn có thể nhìn đến người ở bên trong Ảnh, nàng tay trái ôm ánh mắt, tay phải mang theo tấm rửa lộ, đứng ở thủy tinh ngoài cửa mặt gỗ xao.

Lúc Tưởng Trọng Lâm đẩy cửa thủy tinh ra đã thấy được một màn như vậy, anh có chưa buồn cười: “Ồi ánh mắt gì thế, cũng không phải là chưa thấy qua.”

Cổ Nhược Ngu ở trong lòng ám chỉ một câu, lão lưu manh: “Mau cầm, em mới không hiềm lạ nhìn anh đâu, em sợ đau mắt thôi.”

Cổ Nhược Ngu vừa mới cảm thấy chai sữa tắm trong tay đã bị cầm sau đó chuẩn bị xoay người chạy lấy người, ai biết một lực thuận thế kéo cô vào giữa vòi sen tắm không thể gãy ra, ngay lập tức, cả người bị nước xối ướt đầm.

Cô bị dọa đến ngậy người vài giây sau mới phản ứng lại, lập tức tức giận đến nhảy dựng lên: “Em mới thay áo ngủ sạch sẽ! Anh muốn làm gì vậy!”

...

Còn chưa nói xong đã bị Tưởng Trọng Lâm đè ở trên cửa thủy tinh.

“Hôm nay em nói cái gì? Hả?” Anh khê cần ở thịt nơi vành tai của Cổ Nhược Ngu.

Cổ Nhược Ngu cả người run lên, cảm thấy tình hình không đúng.

“Em nói cái gì?” Hai tay cô giãy dụa muốn thoát khỏi kiềm chế của Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm không thích cô ở trong ngực nhích đến nhích lui, đặt hai tay của cô ở trên thủy tinh.

“Nói anh già?”

Cổ Nhược Ngu cả kinh, mới nhớ lại hình như cô xác thực nói qua xưng hô lão Tưởng này...

“Đó là nói đùa thôi, anh không cần không hài hước như vậy!” Cổ Nhược Ngu cảm thấy

Tưởng tiên sinh uống rượu càng thêm nghiêm trọng hơn bình thường khó chịu.

“Anh cảm thấy cần phải chứng minh với em một chút rốt cuộc anh già hay không già.” Nói xong, một tay ông lấy cơ thể của Cổ Nhược Ngu, kéo quần áo trên người cô xuống, hai tay khê kéo, để cho hai chân của cô treo ở bên hông, cả người dính ở trên thủy tinh, hôn lên thật mạnh, sau đó mạnh mẽ tiến vào.

Cổ Nhược Ngu bởi vì một câu lời nói đùa của mình mà trả giá đại giới thê thảm, tốn thời gian rất dài bị Tưởng tiên sinh bắt nhận “Có lực” để chứng minh. Cuối cùng hơi thở của cô mong manh bị ôm lên giường, một khắc sắp ngủ, cô bỗng nhiên nghĩ đến.

Rốt cuộc bởi vì uống rượu mới như vậy? Hay bởi vì bị nói một câu già của cô mới thẹn quá hóa giận?

... ..

Tưởng Trọng Lâm ngồi ở trong văn phòng rộng rãi uống cà phê vừa mới pha, nghĩ đến buổi sáng hôm nay đưa Cổ Nhược Ngu đến văn phòng luật sư, dọc theo đường đi cô như con gà mổ thóc ngủ gà ngủ gật, đoán chừng ngày hôm qua là thật sự mệt chết cô. Nhớ lại ánh mắt vừa ai oán vừa phẫn nộ của cô, Tưởng Trọng Lâm không khỏi tự giác nở một nụ cười.

Lúc Alex gõ cửa đi vào, chính là nhìn thấy hình ảnh quý dị boss cười đến vui vẻ với một ly cà phê.

Hắn ho khan vài tiếng, ý bảo Tưởng Trọng Lâm vẫn đắm chìm ở trong thế giới của mình phục hồi tinh thần lại.

“Tổng giám đốc, Đồng Thịnh bên kia nói hôm nay sẽ phái tổ công tác đến đây bàn bạc với chúng ta, ngài xem có phải tổ chức một tiệc rượu tiếp đãi một chút hay không?”

Tướng Trọng Lâm trầm ngâm một chút: “Như vậy đi, giữa trưa sắp xếp cho bọn họ vào khách sạn ở, buổi tối tổ chức một tiệc rượu chiều dài loại nhỏ, để cho bộ phận quan hệ xã hội bên kia đi sắp xếp.”

“Vâng.” Alex chần chờ một chút: “Mặt khác, tổ công tác đại biểu nói muốn buổi sáng gặp mặt với ngài trước, ngài xem?”

“Được, sau khi họ đến thì để cho họ đi lên.”

“Vâng.” Alex lĩnh mệnh đi ra ngoài.

35. Chương 35

Tướng thị gần đây nhìn trúng một miếng đất rất phù hợp để xây khách sạn nghỉ dưỡng, dự định là một khu nghỉ dưỡng cao cấp tích hợp sân golf, suối nước nóng, trang trại ngựa và các cơ sở giải trí khác. Thật không may, chủ sở hữu của khu đất, Tập đoàn Đông Thịnh lại không nguyện ý nhả miếng đất ra, cho dù có tăng giá mua cũng không muốn bán. Ngay lúc chuyện sắp thất bại thì Đông Thịnh bỗng nhiên phái người tới nói, bán đất thì không được nhưng có thể đổi thành hợp tác khai thác, Đông Thịnh cung cấp đất, Tướng thị xây dựng, đến lúc làm xong thì chia hoa hồng.

Tuy rằng ý đồ của Đông Thịnh quá rõ ràng, nhưng bất đắc dĩ miếng đất kia lại nằm trong tay bọn họ, rốt cuộc hội đồng quản trị quyết định thông qua kế hoạch hợp tác khai thác. Tập đoàn Đông Thịnh phái ra một tổ công tác tới nằm trong Tướng thị, tham gia toàn bộ quá trình (xây dựng).

Nghe nói lần này người phụ trách tổ là một nhân tài vừa được Đông Thịnh mời về từ nước Mỹ, từng tham dự nhiều hạng mục hợp tác với một số vụ sáp nhập và mua lại công ty, tại phương diện này tương đối có kinh nghiệm.

Điện thoại nội tuyến vang lên, “Tướng tổng, đây là quầy tiếp đón, có vị đại biểu Đông Thịnh muốn gặp ngài.”

“Để anh ta lên.”

“Được ạ.”

Chốc lát, tiếng đập cửa vang lên, sau khi Tướng Trọng Lâm nói mời vào, người đẩy cửa đi vào chính là người trước đó không lâu vừa thấy gặp mặt, Mục Đình!

Tướng Trọng Lâm hơi ngậy người, Mục Đình nhìn thấy vẻ mặt của anh thì bật cười. Đi thẳng đến trước mặt anh, kéo ghế ngồi xuống.

“Thế nào? Anh giật mình?”

“Em là người của Đông Thịnh?” Tướng Trọng Lâm hỏi.

“Xem như vậy đi,” Mục Đình đặt túi xách trên đùi, dáng ngồi ưu nhã, ánh mắt đẹp nhìn Tướng Trọng Lâm, “Lúc em còn ở Mỹ, Đông Thịnh vài lần tới tìm em, lúc đầu em không đồng ý, nhưng sau em lại cảm thấy về nước phát triển cũng tốt cho nên liền đáp ứng phụ trách hạng mục này.”

“.....” Tướng Trọng Lâm trầm mặc, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Mục Đình thấy anh không nói gì, tỏ vẻ trêu chọc, “Chẳng lẽ là bởi vì quan hệ trước kia của chúng ta làm anh cảm thấy xấu hổ hay là không tiện? Em có thể xin tổng công ty thay người.”

“Cái đó cũng không cần.” Tướng Trọng Lâm nhanh chóng trả lời, lập tức tiến vào trạng thái làm việc, “Em đã là đại diện của Đông Thịnh, lần hợp tác này còn mong chỉ giáo nhiều hơn. Khách sạn đã an bài xong xuôi, buổi tối sẽ có tiệc hoan nghênh chiều dài mọi người.”

“Anh cũng tham gia sao?” Mục Đình nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên, lần hợp tác này anh là người phụ trách, nhất định là anh sẽ tới.” Tưởng Trọng Lâm trả lời cực kỳ công thức hoá.

Mục Đình từ đáy lòng sâu kín thở dài một tiếng, sớm biết anh là cái kiểu người này, chuyện đã nhận định tuyệt đối không dễ dàng thay đổi, vô luận là trách nhiệm hay là gia tộc, hiện tại anh đã không thể ném gánh nặng trên người đi, càng đừng nói có thể cùng cô nổi lại duyên cũ.

“Vây được rồi, chúng ta buổi tối lại gặp.” Nói xong, Mục Đình liền đứng dậy rời khỏi văn phòng Tưởng Trọng Lâm.

.....

Đầu ngón tay Cố Nhược Ngu cào nhẹ lên mặt bàn, khổ đại cừu thâm nhìn Vu Khởi Văn phía đối diện.

“Cậu nhìn tôi như vậy làm gì a, kiến nghị của tôi chẳng lẽ không được hay sao?”

Cố Nhược Ngu vừa nghe, lập tức đem tài liệu cầm trên tay ném lên ngực hắn, “Đây là cái kiến nghị thối gì? Chúng ta là luật sư, không phải thám tử tư, không lẽ còn muốn đi bắt gian?”

“Nhưng mà lão già này dấu những cái khác quá kín kẽ, cơ bản không tìm thấy nhược điểm. Hắn là về mặt phụ nữ thì lão nhất định sẽ bị chúng ta bắt được nhược điểm!”

“Tôi đã nói cậu đừng có suốt ngày nhận mấy vụ ly hôn tam cô lục bà, còn tiếp tục nữa thì chỗ này cũng biến thành văn phòng thám tử tư.”

“Được được A Ngu, lần này thật sự không phải tôi nhận, là mẹ tôi đó, Lưu thái thái vốn là học muội của bà, sống chết muốn tôi giúp đỡ, tôi đây còn không phải là muốn từ chối mà không được hay sao?” Vu Khởi Văn tỏ vẻ bất lực.

Cố Nhược Ngu hồ nghi nói, “Nếu đã là nhờ cậu thì sao còn muốn kéo lên đầu tôi?”

“Khách sạn hắn tới kia là khách sạn dưới trướng vị kia nhà cậu, tính tư mật quá tốt, người bình thường không thể đi lên. Cậu cũng biết đám chúng ta trước nay đều là đi thành đông chứ có bao giờ dính đến bên thành tây này đâu. Một mình tôi đơn thương độc mã lại càng dễ làm người khác chú ý.”

“Cậu chắc là không định lôi kéo tôi đi cùng cậu làm thể mở cửa đầu phải không?” Cố Nhược Ngu neho mắt, nhìn chằm chằm hắn.

Vu Khởi Văn nịnh nọt cười, “Đâu có, tôi biết A Ngu tốt nhất, xem tình cảm nhiều năm này của chúng ta thì cậu cũng đến giúp tôi một lần đi, lại nói, hồi đó cậu ăn thịt kho tàu mẹ tôi làm nhiều như vậy...”

“Không được nhắc đến thịt kho tàu!” Cố Nhược Ngu vừa nghe mấy chữ này liền phẫn nộ, lúc ấy sau khi cô và Vu Khởi Văn trở thành bạn bè quan hệ tốt cũng thỉnh thoảng tới nhà bọn họ, bởi vì hai nhà cũng không xa cho nên Cố Nhược Ngu có thể đi tới Vu gia ăn cơm.

Mẹ Vu là bà chủ gia đình thiện lương giỏi giang, xuất thân từ gia đình bình thường chứ không phải thiên kim tiểu thư gì, rất nhiều chuyện đều có thể ra tay. Đặc biệt là nấu cơm. Thịt kho tàu bà nấu đúng là sở trường, Cố Nhược Ngu trước kia ở nhà cũng chưa được ăn loại đồ ăn kiểu này, trong nhà coi trọng dưỡng sinh nên hầu như không dùng loại thịt nhiều dầu mỡ như vậy. Cho nên lần đầu tiên cô được ăn Cố Nhược Ngu thực sự cảm thấy ăn còn ngon hơn bất kể loại sơn trân hải vị nào, ăn mãi không ngừng.

Khiến cho cô thời gian đó bỗng nhiên biến thành bé mập, cuối cùng là nhờ lòng yêu cái đẹp mới hạ quyết tâm cự tuyệt thịt kho tàu, chuyện này nhớ tới cũng là một đoạn huyết lệ sử.

Cuối cùng, bị Kevin năn nỉ ỉ ôi, Cố Nhược Ngu mới đồng ý cùng hắn đi. Nhưng trước đó phải nhấn mạnh, cô chỉ phụ trách đem hắn đi vào trong khách sạn, chuyện còn lại cô mặc kệ.

Vu Khởi Văn lời thề son sắt vỗ ngực bảo đảm, “Không thành vấn đề, chuyện sau đó tôi tự giải quyết.”

Tới cửa khách sạn, Cố Nhược Ngu gọi điện cho Alex xong muốn đi trên tầng cũng dễ như trở bàn tay, đợi Vu Khởi Văn đi lên, Cố Nhược Ngu đi dạo một lát ở tầng trệt, đang chuẩn bị trở về thì thấy Alex vội vàng lướt qua.

Cô bước vội vài bước đuổi theo, “Alex?”

Alex đang sốt ruột đi đường thì nghe được có người đang kêu tên hắn, quay đầu lại thì thấy là Cố Nhược Ngu, kinh ngạc một chút dừng lại bước chân, “Thái thái? Sao cô lại ở đây?”

“Đây kia cái gì, Alex, đã nói với anh bao nhiêu lần, lúc không người ngoài anh có thể đổi xưng hô khác hay không, thái thái nghe quá già.” Cố Nhược Ngu oán giận nói.

Alex “.....”

“Sao anh lại ở đây a?” Cố Nhược Ngu tò mò, “Vừa nãy tôi gọi cho anh thì anh vốn ở đây sao?”

“Không, tôi mới đến bên này. Sao ngài bỗng nhiên muốn lên tầng phòng cho khách?”

Cố Nhược Ngu ngượng ngùng cười một chút, “Chuyện công việc.”

Alex bình tĩnh đại ngộ a một tiếng, anh biết Cố Nhược Ngu làm luật sư, chắc là có cái gì không tiện, anh cũng không hề truy vấn.

“Anh ở đây chứng tỏ anh ấy cũng tới rồi?” Cố Nhược Ngu khẳng định nói, “anh ấy” đương nhiên chỉ Tưởng Trọng Lâm, Alex trên cơ bản chính là cái bóng của Tưởng Trọng Lâm, phần lớn thời gian chỉ cần Tưởng Trọng Lâm xuất hiện thì nhất định có bóng dáng Alex.

“Đúng vậy,” Alex gật đầu, “Tổng tài tổ chức một buổi tiệc rượu chiêu đãi, có một tổ công tác của công ty khác muốn qua bên này tham gia một hạng mục.”

“Tiệc rượu? Đông người không?”

“Cũng khá đông đi?”

“Bên trong hẳn có rất nhiều người không quen biết nhau đi?”

“..... Hẳn là... Đúng thế?” Alex nhìn vẻ mặt Cố Nhược Ngu có điểm quái dị, không chắc cô có ý tứ gì, không dám tùy tiện đáp lại.

“Có thể để tôi đi vào sao?”

“A?”

“Vốn dĩ tôi định làm xong chuyện thì về nhà, nhưng mọi người đều ở đây rồi, tôi chờ một chút rồi cùng anh ấy về.”

“Cái đó... Để tôi nói với tổng tài một tiếng.”

“Có cái gì mà nói, tôi chỉ đi vào ăn chút đồ ăn rồi đợi anh ấy, dù sao mọi người ai đều không quen biết. Cứ coi như một yêu cầu cá nhân của tôi đi.”

Nói đến đây, Alex cũng không thể không đáp ứng, anh cứ đồng ý trước đợi lát nữa tổng tài tới rồi lại đi nói một tiếng. Nói giỡn sao, để thái thái một mình một góc trong tiệc rượu, anh còn muốn lẩn lộn hay không chứ.

Thế nhưng mà trời tính không bằng người tính, Alex còn chưa kịp gặp Tưởng Trọng Lâm thì đã bị một cuộc điện thoại gọi tới sân bay đón tiếp một nhân vật quan trọng. Hẳn là Tưởng Trọng Lâm phân phó vội vàng, ngữ khí cũng không cho người khác xen mồm, anh từ đầu tới cuối không có chỗ nào để nói, tự nhiên cũng không có khả năng nói ra chuyện Cố Nhược Ngu đang ở khách sạn.

Cố Nhược Ngu vào đại sảnh tiệc, bên trong sáng sủa rộng mở, bài trí đều vô cùng có phong cách thiết kế, cũng không hề mù quáng theo đuổi xa hoa, chung quanh đặt rất nhiều sofa có thể cung cấp nơi nghỉ ngơi cho khách, còn có cửa kính sát đất cao gần ba mét, nhìn qua cực kỳ thu hút. Ngay lúc Cố Nhược Ngu đang nhìn quanh chung quanh đánh giá trang hoàng, thì ở lối vào có một trận xao động, cô nhìn qua khe hở giữa đám người vừa lúc thấy một màn Tưởng Trọng Lâm vận tây trang giày da cùng Mục Đình quần áo hoa lệ sóng vai đi vào hội trường.

Người kia sao lại ở chỗ này? Cố Nhược Ngu ngơ ngẩn.

Cần thận nhớ lại những lời Alex vừa mới nói, chẳng lẽ Mục Đình chính là người đến từ cái công ty đối phương kia?

Đáy lòng cô dâng lên một cảm giác khó chịu tới cực điểm.

Tướng Trọng Lâm tất nhiên là không chú ý đến Cố Nhược Ngu trốn ở góc phòng, bước vài bước đi lên đài, đứng trước micro bắt đầu lên tiếng.

Cố Nhược Ngu tuy rằng không thích bộ dáng thầy giám thị của anh, thế nhưng lúc anh chuyên chú diễn thuyết quả là có mị lực khác hẳn.

Thanh âm của anh trầm ổn có từ tính, nội dung không bóng bẩy không phô trương, nói đúng vào trọng điểm, thi thoảng lại có một chút hài hước, nhìn như vậy anh hoàn toàn xứng đáng là cấp cao của một công ty ưu tú.

“Cuối cùng, mời người phụ trách của tập đoàn Đông Thịnh, Mục Đình tiểu thư lên phát biểu vài câu.” Tướng Trọng Lâm nói xong, lùi ra bên cạnh, đưa tay mời Mục Đình.

Giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người Mục Đình yếu điệu lướt lên đài, ngắn gọn hữu lực nói vài câu, dáng vẻ người phụ nữ của công việc, hơn nữa lại có khuôn mặt xinh đẹp, trong lúc nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi người ở đây.

Cố Nhược Ngu tiện tay cầm một miếng bánh kem, cắn giận cắn lên.

“Buổi tối ăn bánh kem, không sợ mập lên a?” Một người nữ nhân viên của công ty đứng bên cạnh nhìn Cố Nhược Ngu mồm to ăn bánh kem như vậy, cầm lòng không đậu hỏi.

Cố Nhược Ngu bình tĩnh lau bánh kem dính bên khóe miệng, “Ăn no mới có sức lực giảm béo.”

Nữ nhân viên lập tức lộ ra một loại vẻ mặt “Cô đang nói đùa đi”.

Lúc này, một người nữ nhân viên khác đi lại đây, “Ai, cô nói xem, Tướng tổng chúng ta với Mục tiểu thư nhìn rất đẹp đôi đi?”

“Tổng tài không phải đã kết hôn sao?” Nhân viên vừa rồi hỏi ngược lại.

“Cô cũng không biết đi, tôi nghe nói a, tổng tài và vị Mục tiểu thư kia đã quen biết từ lâu, hình như còn từng qua lại.” Cô ta hạ thấp thanh âm, có vẻ thần bí.

“Sao cô biết?”

“Loại bát quái này luôn có con đường chảy ra.” Cô ta đắc ý dào dạt nói.

Cố Nhược Ngu ở một bên nghe thấy dựng lỗ tai, đáy lòng âm thầm cười lạnh nói, “Muốn nhân cơ hội công tác tới đào góc tường của tôi? Không có cửa đâu!”

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chỉ chốc lát sau trong đại sảnh liên vang lên nhạc waltz. Là nhân vật trọng yếu trong tiệc rượu lần này, Tướng Trọng Lâm và Mục Đình tự nhiên là phải nhảy bài mở màn. Chỉ thấy Tướng Trọng Lâm vươn tay, dẫn dắt Mục Đình chậm rãi đi vào sân nhảy.

Trước kia, hồi cấp ba thường xuyên có vũ hội tiệc tối gì đó, mức độ phối hợp giữa Tướng Trọng Lâm và Mục Đình có thể nói là đã đạt được ngưỡng vô cùng ăn ý. Một cử chỉ, một ánh mắt, là có thể hiểu được động tác tiếp theo của đối phương. Dù là người ngoài nghề thì cũng có thể nhìn ra được nhảy được tới mức độ này tuyệt đối không phải là bạn nhảy vừa gặp mặt.

Cố Nhược Ngu cẩn thận nhớ lại một chút, hình như trong trí nhớ cô còn chưa từng cùng Tướng Trọng Lâm nhảy với nhau. Lại nhìn anh bây giờ, mỗi tư thế đều ưu nhã chuẩn xác, trong các điệu nhảy xã giao, kỹ thuật người nam có cao siêu hay không rất là quan trọng, bởi vì gần như cả bài nhảy đều do người nam dẫn

dắt. Nếu bên nam có kỹ thuật nhảy phi thường, vậy bạn gái cũng dễ dàng phát huy xuất sắc. Nhưng nhìn Tưởng Trọng Lâm cùng Mục Đình, rất khó nhìn ra là ai dẫn dắt ai, cứ như thể hai người bọn họ hiểu rõ động tác tiếp theo của đối phương. Mỗi một bước nhảy đều ăn ý hợp phách.

Cổ Nhược Ngu trong lòng tự nhiên là không vui vẻ, không có nữ nhân nào nhìn thấy chồng mình với nữ nhân khác khiêu vũ thân mật lại có thể hoàn toàn không ngại, tuy rằng nói đây là một phần của công việc, thế nhưng trong mắt Cổ Nhược Ngu vẫn thấy sao mà chói mắt.

Sau khi điệu nhảy mở màn kết thúc chính là thời gian tự do hoạt động của mọi người.

Mục Đình nhìn người bên cạnh mình cao lớn đĩnh đạc, dường như có thể trở thành người nam nhân có thể vì người chồng đỡ một mảnh trời, gương mặt quen thuộc như vậy, lại cũng xa lạ như vậy. Cô bỗng nhiên trong lòng nảy sinh hồi hận, nếu lúc trước cô không rời đi thì hiện tại người có thể chinh đại quang minh đứng ở bên người anh hẳn là chính mình, mà không phải cùng một nữ nhân vợ vắn tới liên hôn không tình yêu.

“A Lâm, có thể chờ lát nữa lại nhảy cùng em một bài không?” Mục Đình khẽ kéo góc áo Tưởng Trọng Lâm, chậm rãi nói.

Tưởng Trọng Lâm không rõ ràng Mục Đình muốn làm cái gì, trực giác có chút muốn chối từ, nhưng nhìn thấy đôi mắt cô đăm đăm chờ mong lại không đành lòng cự tuyệt, rốt cuộc từ trước anh cũng chưa bao giờ cự tuyệt cô điều gì.

Vừa định mở miệng thì Alex vừa đón người xong quay về khách sạn, nhìn thấy Tưởng Trọng Lâm đứng ở một bên, cũng không chú ý bên cạnh còn có nữ nhân khác, hai ba bước tiến đến, đưa lỗ tai nói nói mấy câu.

Tưởng Trọng Lâm nghe xong, mày nhăn lại, “Cô ấy hiện tại ở đâu?”

Alex cười khổ, “Tôi cũng không biết, đại khái ở trong cái hội trường này đi.”

Tưởng Trọng Lâm sắc mặt không vui đem ly champagne vừa mới cầm ở trong tay đưa cho Alex, “Lần sau nhớ nói sớm một chút cho tôi.” Sau đó xoay người đi vào chỗ đông người.

Mục Đình nhìn biến cố đột nhiên này có chút phát ngốc, dò hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Alex lúc này mới phát hiện đại biểu của Đông Thịnh cũng ở đây, có chút xấu hổ, “Tổng tài phu nhân tới, tôi quên không nói sớm với anh ấy.”

Vợ của anh tới?

Mục Đình trong lòng nảy ra chút nghi vấn, đây không phải tiệc rượu của công ty sao? Vợ của anh vì sao lại đến đây?

Alex nhìn ra cô đang nghi hoặc, ngay sau đó giải thích, “Phu nhân tới đây là có chút công việc, nhìn thấy tổng tài cũng ở đây thì qua đây chơi.”

Mục Đình có chút khinh thường, đến đây chơi? Hay là tới giám thị Tưởng Trọng Lâm? Tâm nhân cũng quá nhỏ. Nếu thật là đến đây chơi thì cũng quá không biết nặng nhẹ, tuy rằng là tiệc rượu nhưng đây cũng là công việc của nam nhân.

Cô nhớ tới gương mặt Cổ Nhược Ngu lần đầu tiên gặp, thanh xuân, đường hoàng, ánh mắt không hề sợ hãi, còn mang theo một loại tươi cười cô rất quen thuộc, cái loại tươi cười năm đó ở trường học cô thấy đã nhiều.

Nữ sinh trong trường trừ những đứa thích tới trào phúng cô ra còn có một loại nhìn qua rất thân thiện, cũng sẽ không tới trêu chọc châm chọc cô, nhưng một khi đến gần người sẽ phát hiện khóe miệng những đứa con gái này đều ngậm một tia ý cười. Ý cười như vậy, lúc đó Mục Đình nhìn thấy ý chính là “người còn không xứng để ta chú ý tới”.

Cũng vẻ mặt đó, cô cũng gặp qua trên người Tưởng phụ, đó là một loại nhìn từ trên xuống, một loại buồn cười thương hại.

Nghe thấy lời Cổ Nhược Ngu hơi mang khiêu khích, cô đại khái đoán được Cổ Nhược Ngu có hiểu biết nhất định về thân phận của cô, bằng không cũng sẽ không vừa thấy mặt liền nói loại lời này, nhưng từ trên mặt

Cố Nhược Ngu cô không tìm được kinh ngạc cùng khẩn trương. Đường như cô đối với cô ấy mà nói hoàn toàn không phải uy hiếp.

Mục Đình chán ghét vẻ tự tin như vậy.

Lúc Tưởng Trọng Lâm tìm thấy Cố Nhược Ngu đang trốn ở trong góc, cô đang được một cái kem mút* chứa lạnh, hương vị ngọt ngào lạnh lạnh làm cho những tâm tình khiến cô không thoải mái tất cả đều bay đi, cho nên mới nói đồ ngọt trợ giúp nhân loại tìm được suối nguồn vui sướng a.

*Sundae, kem mút, giống như kem ly, bên trên có mút hoặc siro hoa quả, có thể cho thêm bánh quế, sprinkles, kem, marshmallows, đậu phộng, anh đào maraschino, hoặc các loại trái cây khác.

Ăn ăn, phát hiện trên cái bàn trước mặt có một bóng đen, cô ngậm muống ngắng đầu, liền thấy được gương mặt vô biểu tình của Tưởng Trọng Lâm.

“Em ăn rất vui vẻ đi?” Nghe không ra cái gì cảm xúc gì.

Cố Nhược Ngu lúc này mới phát hiện bản thân còn đang nắm cái ly kem ở trong tay, vội vàng đặt xuống bàn giống như cục khoai lang phồng tay.

Tưởng Trọng Lâm luôn không cho phép cô ăn đồ sống lạnh, cô cũng biết ăn xong tới mấy ngày đó sẽ đau muốn chết. Thế nhưng có đôi khi không quản được miệng mình.

Nhìn thần sắc Tưởng Trọng Lâm khó phân biệt, trong lòng Cố Nhược Ngu đánh lên hồi trống, đổi thành vẻ lấy lòng tươi cười, “Em thật sự không ăn mấy miếng đâu, em thề.” Nói xong còn dựng thẳng ba ngón tay, ra hình ra dạng chỉ trề nhà.

“Sao em lại đến đây? Không chào hỏi một cái?”

Nghe thấy anh rút cuộc cũng bỏ qua vấn đề này, ở trong lòng Cố Nhược Ngu nhẹ nhàng thở ra.

“Vu Khởi Văn đến có chút án cần xử lý, em đi theo cậu ấy đến đây, cậu ấy đi làm việc, em thấy các anh ở đây có tiệc rượu liền tiến vào tham gia náo nhiệt.”

Nghe được mấy chữ Vu Khởi Văn, Tưởng Trọng Lâm môi căng ra một chút, “Vây em trước tiên cứ ngồi ở đây, chờ xong xuôi cùng nhau về.”

Cố Nhược Ngu gật gật đầu.

Tưởng Trọng Lâm vừa muốn xoay người, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cầm ly kem trước mắt cô đi, “Không được ăn mấy thứ này đó.”

Nói xong lưu lại một bóng dáng tuyệt tình rời khỏi.

Tưởng Trọng Lâm tiện tay đặt cái ly lên khay của nhân viên phục vụ, phân phó nói, “Đem kem ly các thứ trên bàn cơm toàn bộ bỏ xuống đi.”

Ngồi chốc lát Cố Nhược Ngu mới phát hiện không đúng, đây không phải lời kịch của mình à! Anh tùy tiện tiện cùng bạn gái cũ khiêu vũ bị mình phát hiện xong không phải nên giải thích cầu xin tha thứ sao? Sao lại cuối cùng biến thành mình cầu xin anh tha thứ chứ?

Đã không có đồ ngọt yêu thương, Cố Nhược Ngu đành phải bưng một ly nước chanh ngồi trên sofa, lấy di động ra chơi trò chơi. Bắt đầu không đến 5 phút, cô liền cảm thấy sofa đối diện có người ngồi xuống.

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn, thế mà lại là Mục Đình!

Cố Nhược Ngu bình tĩnh thoát khỏi trò chơi, bỏ điện thoại thả vào túi xách, cả người tiến vào trạng thái dễ phòng.

Ta không đi tìm người người còn dám đưa tới cửa? Lá gan quá lớn đi!? Trong phim truyền hình lúc này hay diễn như thế nào? Cố Nhược Ngu bắt đầu nhớ lại những bộ phim ngôn tình cầu huyết mà Tưởng Trọng Lâm gọi là sản phẩm rác rưởi đó. Thông thường lúc nữ chính gặp mặt bạn gái cũ lửa bắn tung toé, chẳng lẽ cô ta sẽ tự mình ngã ra đất sau đó làm bộ là mình đẩy?

Giây tiếp theo Cố Nhược Ngu cũng khinh bỉ bản thân quá ngu xuẩn, trong đại sảnh có giám sát khắp nơi này cô ta sao dám. Cô còn đang đau khổ suy tư xem Mục Đình sẽ ra thủ đoạn gì, Mục Đình đối diện bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cố tiểu thư, em thật đáng yêu.”

“Đáng yêu? Em thường sử dụng tính từ này khi buộc phải khen ngợi những người mà em không thích.”

Mục Đình lắc đầu, “Em không cần dễ phòng chị như vậy, chị đối với em không có gì uy hiếp.”

“Nếu loại này lời nói dùng được, thì Iran và Pakistan cũng không đến mức đánh nhau nhiều năm như vậy.”

Mục Đình nhìn Cố Nhược Ngu, dừng một chút, “Em biết quan hệ trước kia của chị và anh ấy?”

“Anh ấy” là ai rất dễ hiểu. Cố Nhược Ngu hào phóng gật đầu nói, “Bạn gái cũ, em biết.”

“Nếu thân phận này làm em cảm thấy không thoải mái thì chị thực xin lỗi.”

“Không có không có,” Cố Nhược Ngu phát tay nói, “Hiện tại là xã hội mở cửa, ai còn để ý tiền nhiệm có mấy người? Anh ấy nếu trước kia ngay cả một cô bạn gái cũng không có, nhiều tuổi như vậy mới thật là đáng sợ.”

Không nghĩ tới Cố Nhược Ngu sẽ nói như vậy, ngược lại làm Mục Đình ngây ngẩn cả người.

“Kỳ thật thì thời cấp ba yêu đương gì đó cũng bình thường, xao động tuổi dậy thì, em hiểu được. Những chuyện quá khứ cứ để cho nó qua đi đi.” Cố Nhược Ngu cường điệu hai chữ “qua đi”.

“A Lâm là người niệm tình cũ, lúc ấy đối với chị cũng rất tốt, chỉ là đáng tiếc...” Mục Đình nói còn chưa dứt lời, ngừng ở nơi đó.

“Không có gì đáng tiếc, tiếc nuôi tạo ra vẻ đẹp a, nếu là hai người lúc trước thành đôi, chị chính là hạt cơm trắng, chẳng qua hiện tại chị còn có thể làm một chút ánh trăng sáng.” Cố Nhược Ngu ra vẻ truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, nói xong liền móc di động ra ấn một cái phím tắt, điện thoại rất nhanh được nhận.

Mục Đình chỉ nghe thấy cô nói, “Em đây, bụng không thoải mái, em muốn đi về.”

Buông điện thoại, Cố Nhược Ngu thần sắc sung sướng đối diện Mục Đình, nhìn Tưởng Trọng Lâm đang nhanh chóng đi tới, gợi lên vẻ tươi cười, cúi người đi qua, nói bên tai Mục Đình, “Chỉ là đáng tiếc, có phiền cửa sổ là tôi đây, ánh trăng sáng sợ là chiếu không vào được đâu.”

Tưởng Trọng Lâm vừa đi đến thấy Mục Đình ngồi đối diện Cố Nhược Ngu, rõ ràng sưng sốt, nhưng giây tiếp theo vẫn là thần sắc nôn nóng trước sờ sờ trán cô, hỏi “Sao lại không thoải mái rồi?”

“Chắc là em ăn lạnh lại bị tiêu chảy. Anh xong chưa? Chúng ta có thể đi về chứ?”

Tưởng Trọng Lâm suy tư một chút, chuyện ngày hôm nay đại khái xong rồi, phần còn lại có thể giao cho Alex xử lý, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, “Đi thôi.”

Tiếp theo anh xoay người nhìn Mục Đình nói, “Hôm nay chiều dài không chu toàn, anh đi trước một bước, hẹn gặp lại tại lễ ký hợp đồng hôm tới.”

Cố Nhược Ngu cũng cười hì hì đi phía sau Tưởng Trọng Lâm, “Mục tỷ tỷ hẹn gặp lại nha.” cô nghiêng người phát phát tay.

Trên mặt Mục Đình nhìn không ra biểu tình gì, chỉ là ngón tay cầm chén rượu càng ngày càng trở nên trắng.

*Chú thích về “hoa hồng trắng” nè:

Trong “Hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng” Trương Ái Linh có viết thế này: “Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào đều từng có hai người phụ nữ như thế này trong đời, ít nhất là hai. Cưới một đóa hồng đỏ, lâu dần, nàng thành vết máu muối trên tường còn hồng trắng vẫn là ánh trắng sáng. Cưới đóa hồng trắng, nàng như hạt cơm dính trên áo còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực.”

Editor: Mọi người thấy Cố Nhược Ngu nên xưng chị em với Mục Đình hay xưng tôi-cô thì hơn? Ban đầu mình định xưng tôi-cô cho nó hợp không khí, nhưng tuổi tác hai người quá xa nhau, hơn nữa còn kêu Mục tỷ tỷ này nọ, nhưng để chị-em thì nó muôn phần giả tạo, hichic.

37. Chương 37

Lúc Hà Tấn nhận được điện thoại xong chạy tới nơi thì Mục Đình đang ngồi uống một mình một góc ghế dài.

Anh đi tới ngồi xuống đối diện cô, “Kêu tớ tới có chuyện gì sao?”

Mục Đình đem tầm mắt chuyển lên gương mặt Hà Tấn, cười cười, “A Tấn cậu vẫn tốt như vậy, gọi cậu liền tới rồi.”

Hà Tấn nhấp môi không nói chuyện, Mục Đình lại nhẹ uống một ngụm rượu Cocktail.

“Cậu có thể nói cho tớ biết chuyện sau khi tớ rời đi không?” cô nói.

“Cậu là nói Trọng Lâm?”

Mục Đình gật đầu.

Hà Tấn thở dài nói, “Mục Đình, cậu vẫn không quên được hần sao? Hần hiện tại.....”

“Tớ muốn biết chuyện sau đó.” Mục Đình vội vàng ngắt ngang lời Hà Tấn sắp nói, bởi vì cô biết đó nhất định là những lời cô không muốn nghe.

Hà Tấn gọi một người phục vụ và yêu cầu một ly rượu, trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng nói,

“Sau đó hần biết bác Tưởng đi tìm cậu nói chuyện, thì đại náo một trận cùng cha hần, thật ra cũng không thể gọi là cãi nhau, cậu cũng biết tính tình hần, căn bản không gây nổi. Hần cùng người nhà chiến tranh

lạnh, sau đó còn chạy đến nước Mỹ đi tìm cậu.”

Nghe đến đó, Mục Đình cả kinh, kinh ngạc nhìn phía Hà Tấn.

“Sau đó hấn khẳng định là không tìm được, hấn ở Mỹ đợi một thời gian, cha hấn chặt đứt tất cả các nguồn kinh tế, hấn dựa vào bản thân ở bên đó sinh hoạt, sau đó... Sau đó thì cha hấn bị liệt, sinh bệnh nặng, hấn liền trở lại. Hấn cũng không nói với tớ cuối cùng đã thỏa hiệp như thế nào. Dù sao thì sau đó hấn liền vừa đọc sách, vừa chậm rãi gánh vác Tưởng thị.”

“Vậy..... Vậy anh ấy kết hôn thế nào?” Mục Đình chần chờ nói, vuốt ve cạnh bên của ly pha lê, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Hà Tấn sớm biết cô sẽ hỏi cái này, “Chuyện này, còn phải nói dài. Cậu biết cái cậu em con riêng của hấn chứ?”

Mục Đình gật đầu, “Tớ nhớ rõ cậu ta gọi là Thúc Dương đúng không?”

“Đúng rồi, ngay từ đầu người có hôn ước với Cố gia chính là Thúc Dương mới đúng.”

Mục Đình kinh ngạc, “Vậy, vậy sao sau đó lại...”

“Thúc Dương lúc đi học thích một cô gái, sau đó sống chết không đồng ý cùng Cố gia liên hôn, cũng thiếu chút nữa cùng người nhà cãi nhau to, quả thực đúng là chuyện xưa tái diễn. Nhưng rồi A Lâm ra tay giúp hấn. Hấn đi khuyên bác Tưởng, cuối cùng bác Tưởng miễn cưỡng đáp ứng giải trừ hôn ước cho Thúc Dương. Nhưng hôn ước với Cố gia nhất định phải chấp hành, cho nên.....” Đoạn sau không cần nói cũng biết.

Mục Đình hoàn toàn không nghĩ tới mọi chuyện lại như vậy, Tưởng Trọng Lâm xem như “thể hệ chịu đựng”, cẩn thận nghĩ lại trong lòng lại ề ảm, chính là bởi vì kết cục năm đó của bọn họ làm Tưởng Trọng Lâm có chỗ mềm lòng trong chuyện của Thúc Dương, thậm chí nguyện ý hy sinh bản thân tới thành toàn bọn họ, lập tức, cô cảm thấy hốc mắt có chút ướt.

Hà Tấn nhìn dáng vẻ này của cô, cũng đại khái đoán được suy nghĩ của cô, “Cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều, cứ cho là hấn không liên hôn với Cố gia thì về sau cũng sẽ có Lý gia, Vương gia, Trương gia, nếu hấn ngồi lên vị trí kia thì chuyện này liền tất nhiên không phải do hấn (quyết định).”

Mục Đình nhớ tới dáng vẻ của Cố Nhược Ngu, trong lòng cười nhạo, chẳng qua cũng chỉ là thứ hàng hoá qua tay bị người ghét bỏ lại còn có thể quang minh chính đại ở bên Tưởng Trọng Lâm như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng có mối lửa đốt lên. Năm đó cô còn không phải là kém người khác một cái xuất thân sao? Dựa vào cái gì cả đám bọn họ đều có thể đứng trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống nhắc nhở cô, thương hại cô, khinh thường cô.

Nhớ tới năm đó, những lời Tưởng phụ nói khi tới tìm cô, tuy rằng không có bất cứ lời nhục mạ nào nhưng

mỗi một từ ngữ đều đang cười nhạo thân phận của cô, nhắc nhở cô không xứng với người con ưu tú của ông ta.

Mỗi khi nhớ lại Mục Đình đều cảm thấy có một cây dầm thẳng tắp cắm trong tim.

Hà Tấn cầm ly lên uống mấy ngụm, thở dài thật mạnh, “Mục Đình, kỳ thật hần hiện tại khá tốt, thật sự.”

Mục Đình châm chọc cười, “Cậu là đang bảo tôi đừng chen chân làm tiểu tam sao?”

“Tớ.....”

“A Tấn, thật ra mà nói, bắt tôi buông tay anh ấy là không thể nào. Cậu biết gần đây năm tôi ở nước ngoài là như thế nào sao? Tôi rất chăm chỉ học tập, muốn ở trong lĩnh vực của mình có thể tạo ra một chút thành tích, không muốn lại để người khác xem thường. Thế nhưng mỗi khi chỉ có một mình tôi đều nhớ tới anh ấy. Lần này trở về, tôi đã gom đủ dũng khí, tôi không biết anh ấy có thể giận tôi hay không, không để ý tới tôi, không gặp tôi, hoặc là gì đó, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới anh ấy lại kết hôn. Thế mà tôi còn nhớ rõ lúc sắp tốt nghiệp anh ấy còn cầm tay tôi nói với tôi về sau muốn kết hôn với tôi.”

Hà Tấn trầm mặc, nhìn hốc mắt cô đỏ lên, một giọt nước mắt cứ như vậy rớt xuống dưới. Anh lấy khăn tay đưa sang,

“Ở bên nhau cần cả hai người nỗ lực, lúc tách ra lại chỉ cần một trong hai người buông tay liền xong. Lúc ấy cậu đã lựa chọn, thì nên suy xét đến hậu quả, tại sao bây giờ cậu lại hối hận??”

Mục Đình mạnh mẽ nhìn Hà Tấn, tựa hồ anh đã nói ra chuyện gì luôn bị cô xem nhẹ,

“Cậu biết không? Một lần, hần tới tham gia một bữa tiệc cá nhân do công ty tổ chức hành, trước kia hần đều coi thường những hoạt động như vậy, lần đó hần tới tổ còn rất tò mò, sau mới biết được là vì vợ hần rất thích một nghệ sĩ dưới trướng trong công ty tổ.” Hà Tấn nhớ lại, “Có lẽ lúc ban đầu hần chỉ vì muốn cho mọi người một lời công đạo mới kết hôn, thế nhưng hiện tại đã khác rồi, cậu hiểu ý tớ không?”

Hiểu ý cậu sao? Tận lúc Mục Đình trở lại khách sạn ngã lên giường vẫn luôn nghĩ đến những lời này. Ý cậu ta là Tưởng Trọng Lâm đã yêu người khác sao?

Cô không tin! Những chuyện năm đó còn có thể rõ ràng hiện ra trước mắt cô, Tưởng Trọng Lâm bề ngoài có bao nhiêu trầm mặc quạnh quẽ, thì nội tâm anh lại có bấy nhiêu mềm mại bấy nhiêu chuyên nhất, cô biết, cô không tin một người nam nhân như vậy lại hoàn toàn quên đi quá khứ giữa hai người!

.....

Cố Nhược Ngụ về nhà không tránh khỏi bị ăn mắng, Tưởng Trọng Lâm từ chuyện cô “không nghe lời” đến

chuyện “một chút cũng không biết yêu quý thân thể” dạy dỗ chừng nửa giờ, Cố Nhược Ngu cảm thấy bản thân sắp bị mắng tới co vào trong góc tường rồi. Kỳ thật bụng cô một chút cũng không đau, còn không phải là vì xấu giận trước mặt bạn gái cũ, giữ thể diện hay sao, chẳng qua lần đại giới này cũng quá lớn đi!

“Em còn tiếp tục như vậy anh sẽ bảo bác sĩ Hứa khai đơn thuốc trung dược điều trị cho em uống.”

Trung dược!? Cố Nhược Ngu vừa nghe hai chữ này, vội vàng chạy tới túm góc áo anh cầu xin,

“Em không uống trung dược, đắng lắm, đánh chết cũng không cần.”

Tưởng Trọng Lâm nhìn ánh mắt cô giống như nai con, cuối cùng lại mềm lòng, nhưng ngoài miệng còn phải nói, “Vây về sau em còn ăn bậy không?”

Cố Nhược Ngu lập tức lắc đầu.

Tưởng Trọng Lâm ừ một tiếng, “Xem biểu hiện của em.”

Cố Nhược Ngu phát hiện một cái nhược điểm của anh, chỉ cần cô tội nghiệp rưng rưng làm nũng, anh đều sẽ mềm lòng đồng ý. Phỏng chừng Tưởng Trọng Lâm cũng không rõ nuôi vợ với nuôi con gái là khác nhau đi?

“Ừ.. Về sau cứ như vậy đối phó anh.” Cố Nhược Ngu yên lặng nghĩ trong lòng.

Lễ ký kết hợp đồng làng du lịch gần tới, Tưởng Trọng Lâm bắt đầu vội lên, tổ công tác của Mục Đình cũng chính thức nhập trú tập đoàn Tưởng thị, sau vài lần bàn bạc thảo luận Tưởng Trọng Lâm cảm giác rõ ràng Mục Đình so với trước kia có chút không giống nhau. Trong công việc có vẻ phi thường tự tin, thành thạo. Trên thực tế năng lực làm việc của cô cũng xác thật xuất sắc, trách không được Đông Thịnh phải đi Mỹ đào cô về đây.

Lễ ký hợp đồng quyết định ở một khách sạn không xa bên cạnh làng du lịch, hợp đồng ký tên xong sẽ tiến hành thêm một bước thảo luận trước khi khởi công, cuối cùng xác định phương án xây dựng. Cho nên mặc kệ là Tưởng thị hay là tổ công tác Đông Thịnh đều phải ở lại làng du lịch mấy ngày.

Ngày ký hợp đồng, phòng hội nghị của khách sạn vô cùng náo nhiệt, hầu như các nhà truyền thông lớn toàn thành phố đều chú ý đến sự hợp tác mạnh mẽ giữa hai doanh nghiệp lớn. Buổi sáng mở họp báo, buổi chiều là lễ ký hợp đồng, buổi tối chuẩn bị một bữa tiệc tối và tiệc rượu để khoản đãi nhân viên tham gia hạng mục lần này và bên truyền thông.

Sau lễ ký hợp đồng buổi chiều, Tưởng Trọng Lâm tới công trường để kiểm tra một số cơ sở hạ tầng trước khi bắt đầu xây dựng, Mục Đình cũng muốn đi cùng. Khu đất làm làng du lịch diện tích khá lớn, ba mặt núi vây quanh, còn có một con sông xuyên qua giữa, phong cảnh tự nhiên rất mỹ lệ. Bởi vì sắp bắt đầu xây dựng nên trên mặt đất đá vụn lớn lớn bé bé, còn có một ít hố ổ gà, đi lên cực kỳ bất ổn.

Mục Đình mặc một bộ đồ công sở, phối với một đôi giày cao gót, kết quả đi trên mặt đất như vậy ít nhiều có chút khó khăn. Lúc dẫm phải một cục đá không cân bằng cô hét một tiếng kinh hãi, mắt thấy sắp té ngã. May mắn Tưởng Trọng Lâm ở bên cạnh nha tay lẹ mắt giữ tay cô lại, một tay kéo cô trở về.

Mục Đình kinh hồn chưa định, trên trán chảy ra chút mồ hôi.

“Lần sau đừng mang giày cao gót đến đây, chúng ta trở về đi.” Nói xong liền rút tay lại.

Mục Đình nhìn lòng bàn tay mình trống trơn, có chút mất mát. Cô đã bao nhiêu lâu không được cầm bàn tay anh, cảm nhận độ ấm từ anh?

Vừa rồi anh giữ chặt cô trong nháy mắt, cô cảm thấy trái tim lặng im một giây, ngay sau đó lại kinh hoàng lên.

.....

Buổi tối yến hội, Mục Đình tới lui trong đại sảnh, thân thiện chào hỏi những nhân vật có quan hệ làm ăn, Tưởng Trọng Lâm hàn huyên cùng mấy vị khách tương đối quan trọng xong liền đi ra ngoài đại sảnh gọi điện thoại cho Cố Nhược Ngu đang ở nhà một mình.

Cố Nhược Ngu thành khẩn bảo đảm bản thân thật sự sẽ không thức đêm, cũng sẽ không ăn vụng đồ ăn lạnh, nhất định đi ngủ sớm một chút, anh mới dặn dò vài câu rồi ngắt điện thoại.

Trở lại đại sảnh, vừa vặn gặp gỡ một người hợp tác lúc trước, anh lại nói chuyện phiếm hai câu, đại khái là về phương hướng phát triển trong tương lai của làng du lịch các thứ. Nói xong thì tiệc rượu cũng gần tới hồi kết thúc.

Mục Đình thấy Tưởng Trọng Lâm ở bên này, liền tiến lại đây, “Tiệc rượu kết thúc rồi, sự hợp tác của chúng ta cũng mở ra một khởi đầu tốt đẹp.”

Tưởng Trọng Lâm nhìn gương mặt cô phiếm hồng, liền biết cô nhất định đã hơi say.

“Anh cũng hy vọng lần hợp tác này nhất định tốt đẹp. Đã muộn rồi, anh đưa em về phòng.”

Mục Đình ánh mắt doanh doanh nhìn anh, “Được ạ.”

Mục Đình ở tầng mười lăm, Tưởng Trọng Lâm ở tầng mười tám, anh quyết định trước cứ đưa cô về phòng rồi mình lại đi lên, mặc kệ nói như thế nào cũng đến phải chăm sóc sự an toàn của người phụ nữ.

Đi tới phòng cửa, Mục Đình lấy thẻ từ từ trong túi xách ra, “Em tới rồi. Cảm ơn anh.”

Tướng Trọng Lâm gật gật đầu, xoay người đi về phía thang máy. Mới vừa bước được một bước liền cảm giác được vòng eo bị hai tay Mục Đình từ phía sau ôm chặt.

“A Lâm, đừng bỏ rơi em, được không?”

38. Chương 38

Tướng Trọng Lâm không động đậy, thở dài, sau đó chậm rãi xoay người lại, chậm rãi bắt lấy cánh tay Mục Đình còn đang ôm bên hông.

“Mục Đình, đừng như vậy.”

Mục Đình trở tay bám lấy cánh tay anh, nhẹ giọng hỏi, “Có phải anh rất hận em, chán ghét em?”

“...Không có.”

“Vậy thì vì sao từ lúc em trở về anh đều nhìn em như không thấy? Anh thật sự, thật sự không để bụng chuyện trước kia sao?”

Vừa nói đôi mắt Mục Đình đã nhấp nháy nước mắt, Tướng Trọng Lâm trầm mặc một cái chớp mắt, sau đó nói, “Em nói đều là chuyện trước đây, Mục Đình, những chuyện đó đều đã qua rồi, em có hiện tại của em, anh cũng có. Chúng ta là người hợp tác công việc, cho nên...”

“Anh yêu cô ta sao?” Mục Đình ngắt lời anh, sắc bén hỏi.

Tướng Trọng Lâm sửng sốt, nghĩ nghĩ, “Anh không biết đến mức độ nào có thể gọi là yêu, nhưng anh hy vọng anh có thể cho cô ấy hạnh phúc.”

“Nhưng em của hiện tại vẫn còn yêu anh!” Cô nói ra rồi, cắn môi thật chặt, nhìn Tướng Trọng Lâm chăm chú.

“.....”

“Em cho rằng chỉ cần em có thể biến thành một người ưu tú hơn, thành công hơn là có thể trở lại bên cạnh anh, nhưng mà...”

Không nghĩ tới Mục Đình lại nghĩ như vậy, Tướng Trọng Lâm trong lòng kinh ngạc một chút, ngay sau đó khuyên giải an ủi cô, “Em vẫn luôn rất ưu tú, thật sự. Không cần vì bất cứ kẻ nào, Mục Đình, cứ sống như mong muốn của chính em, chỉ cần làm được điều đó đã là rất khó khăn.”

“Vậy còn anh thì sao? Hôn nhân của anh dựa theo ý muốn của chính mình sao? Rõ ràng là anh đang thay em trai tiếp nhận một cái phiền toái, anh...”

“Mục Đình,” Tưởng Trọng Lâm nhíu mày ngắt lời cô, “Mặc kệ lúc trước là theo ý của ai thì cũng không thay đổi được hiện thực. Em ở trong mắt anh vẫn là cô gái thông minh quật cường ưu tú, anh vẫn muốn nói câu kia, hãy làm chính em. Đã muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút, anh đi lên trước.”

Mục Đình nhìn bóng dáng anh dần xa, từ từ ngồi xuống trước cánh cửa phòng, khóc thành tiếng.

Sáng hôm sau, Tưởng Trọng Lâm gọi bữa sáng trong phòng khách sạn. Thói quen của anh chính là đầu tiên đi tắm sau đó vừa xem tin tức vừa ăn bữa sáng. Ngay lúc anh vừa bưng cà phê lên thì trên TV đã phát tới tin tức tiếp theo, là tin buổi chiều hôm qua phát lại.

“Tin tức hôm nay, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng một thời Liễu Vân Hâm lúc trước do vướng vào scandal “Điện thoại tình ái” mà nhân khí tụt dốc, trong cơn giận dữ đã kiện tờ báo đưa tin này lên toà án, ngày hôm nay vụ án đã được xét xử. Chúng tôi sẽ liên hệ với phóng viên trước để xem vụ án có tiến triển như thế nào.”

Hình ảnh người MC đã chuyển thành bên ngoài toà án nọ, một phóng viên ngoại cảnh cầm microphone giải thích “Bởi vì nguyên cáo Liễu Vân Hâm ngày hôm nay chưa xuất hiện, chúng tôi chỉ có thể thấy đội ngũ luật sư của cô ấy sau phiên tòa...” Lời còn chưa dứt, một đám phóng viên truyền thông đã chờ lâu ngày ùn ùn xông lên, vây lấy những luật sư mặc đồng phục màu đen vừa bước ra khỏi cổng.

Tưởng Trọng Lâm tay cầm cốc cà phê tay khựng lại một chút, tầm mắt dừng lại trên TV.

Người xuất hiện trong hình không phải ai khác mà chính là Cố Nhược Ngu, cùng với Vu Khởi Văn cao lớn đứng bên cạnh cô.

“Xin ngài hãy nói về tiến triển của phiên tòa lần này.”

“Liễu Vân Hâm thật sự chưa từng làm ra những chuyện mà trước đó bị đồn thổi?”

“Vì sao Liễu Vân Hâm hôm nay không tới hiện trường?”

Nhất thời cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn, dáng người Cố Nhược Ngu nhỏ xinh đặt trong đám người rõ ràng có chút quá sức. Cô ra sức muốn đẩy đám phóng viên đang vây quanh ra.

“Chi tiết trên tòa ngày hôm nay người uỷ thác của chúng tôi yêu cầu bảo mật toàn bộ, nhưng tôi muốn nói rằng chúng tôi nhất định sẽ toàn lực bảo vệ quyền lợi của người uỷ thác không bị truyền thông không hợp pháp ác ý xâm hại.”

Tưởng Trọng Lâm nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Cố Nhược Ngu lại nói ra những lời này, đáy lòng

anh có chút buồn cười. Rốt cuộc trong mắt anh, cô vẫn là cô bé biết làm nũng thích ầm ĩ mãi mà không lớn, bỗng nhiên nhìn lại đáng vẻ cô đứng đắn làm việc thật là có chút không quen.

Bất quá, bộ đồng phục như vậy cùng với đáng vẻ đoan chính nghiêm túc lại có một hương vị khác.

Sau khi Cố Nhược Ngu trả lời các câu hỏi của các phóng viên một cách mơ hồ, lại một loạt câu hỏi mới bắt đầu tấn công. Cố Nhược Ngu không thể trả lời hết, đi ra khu đất trống bên ngoài, Vu Khởi Văn ở bên cạnh vẫn luôn đóng vai trò người bảo hộ, giữa đám phóng viên vây chặt như nêm cối mà ôm Cố Nhược Ngu mở ra một con đường.

Ánh mắt Tưởng Trọng Lâm cuối cùng dừng lại ở đôi tay đang đặt trên vai Cố Nhược Ngu kia, đem cà phê ly thả mạnh xuống miếng lót ly.

Lúc Cố Nhược Ngu thật vất vả mới ngồi được lên xe của Vu Khởi Văn thì mái tóc vốn dĩ làm thành kiểu đã hơi rời rạc. Cô vỗ vỗ ngực nói “Sức chiến đấu của những người này cũng quá cường hãn đi, thiếu chút nữa tôi cũng bị đè chết ở bên trong.”

Vu Khởi Văn buồn cười nói, “Cậu cũng không nghĩ xem Liễu Vân Hâm là cái nhân vật gì, chuyện này hiện tại còn có không biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm.”

“Cậu nói đến cái này tôi lại muốn tức giận, tôi thật là phục cô ta, năm đó có lá gan làm phải có lá gan thừa nhận a. Trốn không gặp người thành chuyện như vậy.”

Vu Khởi Văn khởi động xe, nhún vai nói, “Rất nhiều minh tinh trước khi nổi danh cũng trải qua nhiều chuyện không dám nhìn mặt người khác, cô ta chẳng qua cũng là vì sinh kế. Ai biết lại có ngày hôm nay, ai biết còn bị người ta đào ra đâu?”

Cố Nhược Ngu than một tiếng, dựa người vào lưng ghế, “Đúng là nhận phải củ khoai lang phỏng tay.”

“Dừng a, đây chính là thời cơ tốt để nâng cao thanh danh của Văn Phòng chúng ta hiểu không?” Vu Khởi Văn nhìn cô chớp chớp mắt.

Cố Nhược Ngu giận mà cười, “Nếu vụ này thất bại xem cậu còn cười được.”

“Cô ta có từng làm hay không không phải mấu chốt, mấu chốt là nhờ có chúng ta biến chuyện này thành chưa từng xảy ra.”

“Thật phiền toái, lần này có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cũng không tiện làm quá mức, xem ra chúng ta phải nghiên cứu chiến thuật mọi phương diện trước đã.” Cố Nhược Ngu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe lẩm bẩm nói, “Hay là cứ đi ăn món gì ngon trước đi.”

Sau bữa tối tại một nhà hàng, hai người liền thảo luận vụ án nửa ngày, rốt cuộc đã giải quyết rõ ràng ý tưởng, thời gian cũng đã khuya, Cố Nhược Ngu không lái xe đến, Vu Khởi Văn liền đưa cô về nhà an toàn xong mới rời đi.

Cố Nhược Ngu bước vào huyền quan đổi dép lê thì phát hiện phòng khách tối đen, phỏng chừng Tưởng Trọng Lâm đang ở thư phòng hoặc là đang tắm rửa đi. Đang nghĩ như vậy thì nghe thấy từ trong bóng tối truyền đến một thanh âm,

“Sao lại muộn như vậy?”

Cố Nhược Ngu bị dọa đến mức đánh rơi cả giày vừa tháo ra đang cầm trên tay, giật mình xong cô mới phát hiện ra Tưởng Trọng Lâm đang ngồi ở trên sô pha.

Cô quỳnh lên, thò tay mở công tắc điện, lập tức đèn đuốc sáng trưng. Tưởng Trọng Lâm ngồi ở trên sô pha, mặc quần áo trong nhà nhạt màu, hai tay khoanh trước ngực, xụ mặt nhìn anh*.

*Trong bản raw ghi là “anh ấy” nhưng mình nghĩ chỗ này phải là “cô ấy”.

Cố Nhược Ngu tức giận, lập tức tiến lên vài bước, nhìn anh quát, “Anh ở đó thì bật đèn lên chứ, muốn hù chết em sao! Anh có biết là anh vừa dọa em sợ đến tim cũng ngừng đập.”

Tưởng Trọng Lâm chậm rì rì từ sô pha đứng lên, trên cao nhìn xuống nhìn cô, “Lần sau đừng để anh nhìn thấy em ở bên ngoài cổng cùng nam nhân khác muộn như vậy.”

“Nam nhân khác? Anh nói Kevin? Làm ơn đi em với hắn là có công công việc được không!” cô cãi lại.

“Có cái gì cũng không được.” Tưởng tiên sinh giải quyết dứt khoát.

Cố Nhược Ngu nóng nảy, cô ghét nhất hai việc, một là bị oan uổng, hai là độc tài. Vậy mà hôm nay cả hai việc anh đều làm được.

Đầu nóng lên, cô buột miệng thốt ra, “Anh với cô bạn gái cũ kia còn đứng trước mặt em em cũng chưa nói gì, em đi với Khởi Văn ra ngoài một chút thì làm sao?”

Tưởng Trọng Lâm ngơ ngẩn, “Em biết chuyện Mục Đình?”

Cố Nhược Ngu lập tức có chút hối hận sao lại đem chuyện này ra nói, thế nhưng đã tới lúc này rồi cô cũng không thể rút lời,

“Em biết thì thế nào? Anh sợ em biết?”

Khẩu khí không tốt này làm Tưởng Trọng Lâm nhăn mi, “Anh mặc kệ làm sao mà em biết được, chuyện này cũng đã qua rồi.”

Nữ nhân a, có đôi khi chính là một loại sinh vật đầy mâu thuẫn, gặp phải chuyện bạn gái cũ thì mặc kệ ngày thường người có bình tĩnh trấn định thế nào thì đầu óc cũng sẽ nóng lên. Huống chi tiểu quái thú bị đốt lông như Cố Nhược Ngu.

“Cho nên anh không muốn nói chuyện này?”

“Không có gì hay để nói.”

“Anh sợ sẽ nhớ lại tình yêu khắc cốt minh tâm năm đó, sau đó không giữ nổi mình? Hay là chuyện xưa thăm thiết không nở nhìn không muốn nhắc đến?”

Lời này đã hơi chua ngoa, Tưởng Trọng Lâm không thích ngữ khí này, cố nén cảm xúc nói, “Mục Đỉnh cô ấy hiện tại chỉ là người bạn trên công việc của anh.”

Vừa nghe thấy câu này Cố Nhược Ngu càng khó chịu, “Bạn công việc? Ngay từ đầu gặp cô ta sao anh không nói cho em ngoài cái thân phận này cô ta vẫn là bạn gái cũ của anh?”

“Cái đó không quan trọng.”

“Cái đó không quan trọng cái gì mới quan trọng? Anh là sợ em trào phúng khắc nghiệt cô ta hay là sợ em đào kiếm tương hưởng với cô ta a? Anh nếu mà hiện tại còn muốn người ta, em sẽ nhường vị trí!”

“Cố Nhược Ngu!!!!” Tưởng Trọng Lâm trầm giọng hô to, “Em biết em đang nói cái gì sao?”

Cố Nhược Ngu vốn dĩ là tâm tính tiểu hài tử, lúc mới về nhà bị anh dọa tới, sau đó bị anh chất vấn oan uổng, lại nói đến chuyện bạn gái cũ vốn đã khiến cô ghen ở trong lòng không thoải mái mới bộc phát ra tới. Lời nói có chút nói không lựa lời, nhưng mà cô chưa từng gặp Tưởng Trọng Lâm hung thần như thế, tức khắc vừa ủy khuất vừa tức giận.

Lúc này cô tuyệt đối không thể cho phép chính mình rút nước mắt, đó chính là thua. “Em đương nhiên biết em đang nói cái gì? Sao? Chẳng lẽ em nói trúng rồi? Anh và cô ta nối lại duyên xưa thì là quan hệ công việc, em với Vu Khởi Văn ăn cơm thì là xằng bậy sao? Anh dùng cái tiêu chuẩn gì vậy? Chỉ cho châu quan phóng hỏa không cho bá tánh đốt đèn?” cô ngạnh cổ nói.

“Anh bắt em về sớm là vì em, em không cảm kích thì thôi, anh nói lại lần cuối, em không được nói bậy như vậy!”

Nói xong xoay người lên lầu đi vào thư phòng.

Cố Nhược Ngu một người lưu tại phòng khách to như vậy, thân ảnh đơn bạc, đây là lần đầu tiên Tưởng Trọng Lâm phát hỏa với cô. Cô không thích bộ dáng anh luôn ngậm miệng không nói chuyện lúc nhắc đến Mục Đình, như vậy sẽ làm cô cảm thấy đó là đoạn hồi ức mà người khác không thể chạm tới, anh còn muốn bảo vệ hồi ức, cái loại cảm giác bị cự tuyệt ngoài cửa khiến cô rất chán ghét.

Từ sau khi gả cho Tưởng Trọng Lâm, lần đầu tiên, bọn họ phân phòng ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Hức ~ cãi nhau rồi ~~ A Ngu là người thiên về cảm xúc, Tưởng Trọng Lâm lại không hay giải thích... Như vậy rất dễ dàng xảy ra xung đột ~ hai người cũng chưa từng trải qua hôn nhân, coi như gặp phải cái cổ chai đi. Khi cãi nhau, chúng ta thực sự có thể dễ dàng nói điều gì đó làm tổn thương nhau, cho nên có cãi nhau thì phải cẩn thận a!

Các bạn đoán ai cầu hòa trước a ~()/~

Lời editor: Những chương trước cũng có phần Lời Tác giả, nhưng không có liên quan nhiều tới nội dung truyện nên mình bỏ hết rồi:D

39. Chương 39

Bữa sáng ngày hôm sau Cố Nhược Ngu cũng không xuống lầu, lúc Tưởng Trọng Lâm về phòng lấy quần áo lại phát hiện cô đã ra khỏi nhà, trong phòng quần áo cũng thiếu đi một ít quần áo.

Đây có thể coi như rời nhà trốn đi? Tưởng Trọng Lâm nhăn mi.

Nhớ lại cuộc đối thoại đêm qua, Tưởng Trọng Lâm không khỏi có chút đau đầu, ý anh cũng không phải như vậy.

Anh là nam nhân, tự nhiên có thể cảm giác được gã Vu Khởi Văn kia không phải tình cảm bình thường đối với Cố Nhược Ngu, nhưng Cố Nhược Ngu lại trì hoãn như vậy, anh lại không thể nói rõ với cô đành phải mở miệng ngăn bọn họ qua lại quá nhiều, không nghĩ tới lại khơi dậy nỗi bất mãn trong lòng Cố Nhược Ngu. Ở trong lòng cô phỏng chừng Vu Khởi Văn là một người bạn bè vô cùng thân thiết, cũng là bạn công việc. Mặc dù là như vậy nhưng vẫn làm anh không cao hứng.

Thế nhưng không nghĩ tới Cố Nhược Ngu lại biết chuyện Mục Đình lúc trước, điều này làm anh vô cùng kinh ngạc. Cái cảm giác này giống như không cẩn thận bị người nhìn trộm thấy bí mật sâu kín mà anh vẫn luôn che giấu. Lúc anh ở trước mặt đứa giống như trẻ con là Cố Nhược Ngu thì anh luôn thành thực ổn trọng, trong lúc vô ý lại bị cô biết chuyện kia, giống như đột nhiên phá vỡ hình tượng do anh dựng nên, làm anh..... làm anh có chút bức bối. Có lẽ từ đáy lòng anh, anh không muốn bị cô biết những chuyện ngây thơ lỗ mãng anh đã làm thời niên thiếu.

Cho nên, anh mới có cái loại cảm xúc này. Xoay người rời đi, chẳng qua là sợ cô nói thêm sẽ khiến anh càng không thể chống đỡ được.

Không nghĩ tới, anh nhìn phòng giữ quần áo trống không trước mặt, không khỏi cười khổ. Đây là đang giận anh, còn tức giận không nhẹ.

Cả buổi sáng Tưởng Trọng Lâm ngồi trước bàn làm việc không đọc vào được lấy một phần tài liệu, anh cầm trong tay các loại báo biểu tài liệu mà phát ngốc. Không biết Cố Nhược Ngu hiện tại đang làm gì, cô đi làm sao? Có phải là cô đã tức giận mà trở về Cố gia? Hay là đi tìm người bạn nào anh không quen biết? Lại hay là cô... đi tìm Vu Khởi Văn?

Nghĩ đến giả thiết này anh bất giác mím môi.

Lúc Alex gõ cửa tiến vào thì anh nhìn thấy dáng vẻ khổ đại cừu thâm của Tưởng Trọng Lâm. Khiến cho anh sốc ngay lập tức. Nhiều năm như vậy, mặc kệ có xảy ra chuyện lớn đến đâu đi nữa cũng làm gì có chuyện nhìn thấy BOSS đại nhân bày ra vẻ mặt như vậy.

Ngửi thấy một sự bất bình thường, Alex cảnh giác quyết định đưa xong rồi đi ngay, khỏi dẫn lửa lên người. Không nghĩ tới còn chưa kịp chạy lấy người đã bị Tưởng Trọng Lâm gọi lại.

“Alex, cậu... Cậu có bạn gái không?” Tưởng Trọng Lâm chần chờ hỏi.

Alex hoàn toàn không nghĩ tới Tưởng Trọng Lâm sẽ hỏi vấn đề riêng tư này, lập tức ngây ngẩn cả người, “Có... Có a.”

“Vậy...” Tưởng Trọng Lâm vẻ mặt quỷ dị, dường như rất khó mở miệng, “Vậy lúc cô ấy giận dữ thì phải làm như thế nào?”

Có vấn đề! Nội tâm Alex rít gào, lão bản trước nay luôn nghiêm túc tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ là Cố tiểu thư.....

Thấy dáng vẻ kinh dị của Alex, Tưởng Trọng Lâm cũng rất xấu hổ, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

“Khụ... Thì đưa hoa a, tặng quà, hoặc là mời cô ấy ăn cơm các thứ.” Alex vò đầu, ở chung với bạn gái trên cơ bản anh đặt vào địa vị thấp hèn, anh nào dám chọc cô ấy giận a.

Tưởng Trọng Lâm nghe thấy mấy đáp án này thì lâm vào trầm tư, Alex thấy sắc mặt của anh rõ ràng là không hài lòng.

Anh bổ sung ngay một câu, “Tóm lại phải nghiêm túc xin lỗi cô ấy, chuyện lúc trước khiến hai người mâu thuẫn cứ nói rõ ràng ra thì tốt rồi.”

Đúng rồi, chuyện làm Cố Nhược Ngu tức giận chẳng phải là chuyện anh và Mục Đình sao? Vậy nói cho cô

biết đi, nếu cô thật sự thực để ý. Hạ quyết tâm, tâm tình Trương Trọng Lâm cũng thả lỏng xuống.

“Được rồi, cậu có thể đi ra ngoài.” anh nhàn nhạt nói, như thể người vừa này bất an mất tự nhiên không phải anh.

“.....” Không được qua cầu rút ván như vậy a! Tổng tài đại nhân!

Cố Nhược Ngu hiềm hoi có một buổi sáng không bị đồng hồ báo thức đánh thức, mà là chính mình tự nhiên tỉnh dậy, hoặc có thể nói buổi tối cô căn bản không ngủ được. Rồi giương rồi cô vẫn là cảm thấy tức giận, dọn dẹp vài món quần áo liền vội vàng ra cửa.

Vụ án của Liễu Vân Hàm đang vào giai đoạn quan trọng nhất, cô không thể không tới Văn Phòng, nhưng nếu cầm chỗ quần áo này đi khẳng định sẽ bị Vu Khởi Văn quần lấy hỏi han. Nghĩ nghĩ, cô quyết định trước tiên tới chỗ nhị tỷ Cố Nhược Sầm.

Cố Nhược Sầm thấy cô tới thì hết sức vui vẻ, nhanh chóng đón cô vào nhà, “A Ngu, hôm nay sao lại rảnh rồi mà tới đây?”

Lời vừa hỏi xong, cô lại nhìn thấy túi quần áo trên tay Cố Nhược Ngu.

“A Ngu, em đây là?”

“Tỷ tỷ, quần áo trước tiên em đặt ở chỗ chị, tan tầm xong em lại tới đây lấy.”

Có chuyện gì lại có thể khiến cô mang quần áo của mình rồi đi? Cố Nhược Sầm nhất thời có chút sốt ruột, “Em với cậu ấy làm sao vậy?”

“Cãi nhau,” Cố Nhược Ngu tùy tiện đặt túi xuống, phỉ phỉ tay chuẩn bị đi, “Em còn phải chuẩn bị cho vụ án, em đi trước.”

Cố Nhược Sầm thấy thế liền tiến lên vài bước giữ chặt cánh tay cô, “A Ngu em đừng đi, nói rõ ràng, các em rốt cuộc làm sao vậy?”

Cố Nhược Ngu lòng tràn đầy bức bối, không muốn nhiều lời, “Tan tầm xong em sẽ tới tìm chị, đến lúc đó rồi nói sau. Em thật sự phải đi rồi.” Sau đó lập tức rời đi.

Cố Nhược Sầm nhìn bóng dáng cô, không khỏi lo lắng.

Sau khi tan tầm, Cố Nhược Ngu vẫn đúng hẹn trở về nhà Cố Nhược Sầm. Lúc này Cố Nhược Sầm đang ở trong phòng bếp bận rộn khắp nơi, nhìn thấy cô tới thì vội vàng nói, “A Ngu, chị nấu canh cho em, đã lâu

rồi không ăn đồ ăn chị nấu đi? Em cứ thông thả a.”

Vẫn là tỷ tỷ tốt a, Cố Nhược Ngu nhìn bóng dáng cô, trong lòng có cảm giác như gió ấm thổi qua.

“Triển Minh Dịch đâu?” Cố Nhược Ngu lấy cơm trong chén, hỏi, từ lúc xảy ra chuyện vị tỷ phu kia xong cô liền trực tiếp gọi thẳng tên.

Cố Nhược Sầm nhấp môi cười, “Đi công tác rồi.”

“Chị tin tưởng anh ta?” Cố Nhược Ngu hồ nghi, chắc không phải là đi ra ngoài lêu lổng đi?

“Tin hay không tin ai cũng không bằng chính mình, chị cũng không cái tâm tư đi tra xét anh ta, ít nhất hiện tại chị còn nguyện ý tin tưởng lời anh ta nói.” Cố Nhược Sầm ăn đồ ăn, dường như không thèm để ý mà nói.

“Lại nói em,” cô buông chiếc đũa, nghiêm túc nhìn đôi mắt Cố Nhược Ngu, không cho phép cô tránh né, “Em và Tưởng Trọng Lâm là có chuyện gì xảy ra?”

Cố Nhược Ngu đem mọi chuyện từ lúc biết anh có bạn gái cũ, đến lúc nhìn thấy cô ta, đến ngày hôm qua bọn họ cãi nhau, đều nhất nhất kể cho Cố Nhược Sầm. Cuối cùng lòng đầy căm phẫn nói, “Tỷ, chị cũng cảm thấy anh ta thật quá đáng đúng không!?”

Cố Nhược Sầm cũng không có đáp lại cô, mà là hỏi ngược lại, “Em cảm thấy vì sao cậu ta hể nhắc tới chuyện Mục Đình thì đều ngậm miệng không nói chuyện, thậm chí là hơi cáu giận?”

Cố Nhược Ngu nhăn khuôn mặt nhỏ nói, “Em làm sao biết a! Phỏng chừng là anh ta còn chưa quên được người ta cho nên sợ em biết.”

Cố Nhược Sầm trên mặt nổi lên chút ý cười, “Nếu đúng như em nói vậy thì phản ứng của cậu ấy hẳn là chột dạ với kinh hoàng thất thố mới đúng nha? Hơn nữa em để tay lên ngực tự hỏi, Tưởng Trọng Lâm trong mắt em là cái loại người có thể cùng tình cũ dây dưa không thôi, thậm chí ngoại tình hay sao?”

Cố Nhược Ngu lúc này mới khựng lại vài giây, không cam nguyện nói một câu, “Không phải...”

“Vậy đúng rồi, nếu em cảm thấy cậu ấy không phải loại người như vậy, thế em còn đang tức giận cái gì đây?”

“Em.....” Cố Nhược Ngu muốn giải thích.

“A Ngu, hôn nhân cần bỏ công sức.” Cố Nhược Sầm bỗng nghiêm mặt nói, “Chị không biết em có thể từ

cuộc hôn nhân của chị mà rút ra điều gì không, hôn nhân của chị tuy không đến nỗi gọi là nhiều thất bại, nhưng tuyệt cũng không phải thành công. Phương diện này có rất nhiều nguyên nhân, về sau chị nghĩ lại, bản thân chị cũng không phải không sai.”

“Chị đâu có sai! Rõ ràng là anh ta sai.” Cố Nhược Ngu phản bác.

“Không phải như thế, chị nghĩ nếu chị không bị gia đình, cha mẹ trói buộc, có thể làm những điều mình muốn, có thể đuổi kịp mọi người, thì cũng không đến mức thành cái kết cục này. Ai lại có thể thích mãi một bà nội trợ không có một đề tài chung? Nhưng đây là lựa chọn của chị, chị chỉ có thể tiếp thu. Thế nhưng em không như vậy, A Ngu, từ nhỏ em chính là người ưu tú nhất trong đám huynh đệ tỷ muội chúng ta, nếu em là con trai thì phụ thân có khi còn để em làm người kế thừa gia nghiệp. Có điều đầu óc thông minh trong hôn nhân không phải như vậy, những lúc này ngược lại em cần hồ đồ một chút.”

“Hồ đồ?” Cố Nhược Ngu khó hiểu.

“Chính là để bản thân ngốc một chút, tỷ như chuyện Mục Đình lần này, cậu ấy nếu đã không muốn nói thì em cũng không nên ép buộc. Nếu em tin tưởng cậu ấy, ít nhất là hiện tại em tin tưởng cậu ấy là người chồng tốt thì nên tôn trọng cậu ấy, cho cậu ấy chút không gian riêng.”

“Em cũng không phải để ý chuyện anh ấy từng có bạn gái, em không thích anh ấy cái gì cũng không nói với em.”

“Nếu em nghĩ như vậy thì nên cho cậu ấy biết a. Chị tuy rằng không rõ chuyện giữa hai em, nhưng bằng cảm giác của chị thì chị cảm thấy hai em vô cùng thích hợp. Tưởng Trọng Lâm là người nam nhân không tồi, nhưng phàm là người thì đều có thiếu sót, nếu em thực sự thông minh mà nói thì nên đi dẫn đường biến cậu ấy thành dáng vẻ mà em hy vọng. Chị hiểu được đạo lý này thì đã quá muộn, nhưng mà A Ngu em còn rất nhiều thời gian, quan trọng nhất chính là, cậu ta thực để ý em.”

Nghe xong lời Cố Nhược Sầm, cô trầm tư lên.

Để ý sao? Nghĩ đến ngày thường từng chút từng chút, hẳn là có để ý đi? Có lẽ cô thật sự làm sai rồi?

Cố Nhược Ngu tuy rằng sĩ diện tính cách quật cường, nhưng chưa bao giờ lại có sai không chịu nhận, nếu thật sự là cô không đúng, xin lỗi cũng không sao. Ngay lúc cô tự hỏi chuyện xin lỗi hay không xin lỗi thì người làm Triển gia đi vào nói, có vị tiên sinh họ Tưởng tới chơi.

Cố Nhược Sầm che miệng cười, nhìn về phía Cố Nhược Ngu, “Em xem, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, giờ em không cần rồi rắm có nên cúi đầu hay không rồi? Người ta tới đón em kìa.”

Cố Nhược Ngu như bị chọc trúng tâm tư, hung tợn trừng mắt nhìn chị một cái.

Lúc Tưởng Trọng Lâm đi vào liền nhìn thấy Cố Nhược Ngu mặt vô biểu tình ngồi ở trên sofa, trong lòng

anh có chút bồn chồn, nói thật ra thì đây là anh lần đầu tiên anh chính thức xin lỗi người khác. Khi anh và Mục Đình ở bên nhau hầu như không có mâu thuẫn gì, trước nay anh cũng chưa từng dễ dàng cô gái nào.

Cố Nhược Sâm trông thấy anh thì cười vui vẻ, tiếp đón anh ngồi xuống, còn gọi người làm pha trà.

“Các em ngồi, chị đi thu dọn vài thứ.” Nói xong liền lên lầu, để lại không gian cho hai người đang giận dỗi.

“Thực xin lỗi.” Tưởng Trọng Lâm ngồi vào bên người cô nói câu đầu tiên.

“Đêm qua lời nói thái độ của anh đều không tốt, anh xin lỗi.”

“Vậy vì sao thái độ anh không tốt?”

“Anh chỉ là cảm thấy không muốn để em biết anh đã từng đã làm những chuyện không có lý trí,” anh dẫn đo dùng tính từ, “Nếu em thật sự để ý thì anh có thể chậm rãi kể cho em.”

“Không cần, em không muốn biết.”

“.....”

Cố Nhược Ngu nhìn anh rõ ràng hơi căng thẳng, lòng có chút mềm xuống, người nam nhân này đã bao giờ có cái dáng vẻ này.

“Em không tức giận.”

Tưởng Trọng Lâm ngẩn ra.

“Em nói em không tức giận, em tha thứ cho anh, về nhà đi.” cô cười nói.

Tác giả có lời muốn nói: Uhm ~~ chuyện này giải quyết rất nhanh ~ bởi vì cũng không phải vấn đề nguyên tắc, mọi người cứ bám sát vào cốt truyện là được ~ tôi sẽ không viết ngược trong chuyện tình cảm giữa nam nữ chính (phải nhớ kỹ những lời này nha... Bọn họ sẽ càng ngày càng yêu nhau không thể nghi ngờ ~~()/~)

Sắp tới đoạn cao trào của truyện rồi ~~~ mọi người mau hoan hô///

40. Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối tuần, Mục Đình chuẩn bị đi siêu thị mua vài thứ, tiện thể đi dạo vòng quanh. Từ khi về nước cô sắp xếp xong cho mẹ, sau đó liền bắt đầu bận rộn chuyện trong công ty, rất ít khi có thời gian đi ra ngoài một chút, nhìn xem thành phố mà cô đã xa cách nhiều năm.

Đi đến chỗ vòng xoay trồng hoa ở giữa đường thì không biết từ đâu chạy vụt tới hai nam nhân mặc tây trang màu đen, chặn đường cô.

“Mục tiểu thư, lão bản của chúng tôi muốn gặp cô, phiền cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Một người nam nhân mặt vô biểu tình trong đó nói.

Mục Đình cảnh giác nói, “Lão bản các người là ai?”

“Là người quen trước kia của ngài, ở ngay bên kia,” Hắn chỉ tay ra ngoài, một chiếc xe thương vụ* dài màu đen dừng ở bên đường.

*xe thương vụ bên trong trông như vậy nè

“Tôi không quen biết lão bản nào hết, mời các người tránh ra.” Mục Đình hơi căng thẳng, không rõ lai lịch những người này, theo bản năng muốn lập tức rời đi.

“Ngài hẳn là có quen Tưởng Trọng Lâm tiên sinh?”

Mục Đình vừa nghe, trực tiếp ngây người.

Người nọ lại nói tiếp, “Lão bản trên xe là phụ thân của Tưởng tiên sinh.”

Là ông ta? Mục Đình càng ngẩn người, vài giây sau thì khóe miệng cười lạnh. “Được, tôi đi qua đó với các người.”

Đi đến ghế sau xe, nam nhân mặc tây trang màu đen mở cửa xe, làm tư thế xin mời, Mục Đình nhấc váy lên xe.

“Mục tiểu thư, đã lâu không gặp.” Tưởng phụ mở miệng nói.

“Tưởng tiên sinh, hiện tại ông tới tìm tôi là có ý gì?” Mục Đình nhíu mày chất vấn.

Tưởng phụ ý vị không rõ cười một cái, “Mục tiểu thư không cần căng thẳng, tôi lần này muốn gặp cô chỉ là có chút chuyện muốn hỏi rõ ràng. Chúng tôi già rồi, cũng không thích lòng vòng, nói thẳng đi, Mục tiểu thư lần này trở về có tính toán gì không?”

“Có ý gì?”

“Tôi biết Mục tiểu thư hiện tại xưa đâu bằng nay, là người phụ trách của Đông Thịnh, năng lực làm việc tôi cũng không nói nhiều, nhưng, Mục tiểu thư nói vậy cũng biết, A Lâm đã kết hôn. Cho nên, tôi hy vọng Mục tiểu thư sau khi hạng mục kết thúc có thể quay lại nước Mỹ.”

Sắc mặt Mục Đình trong nháy mắt trầm xuống, “Ông cho rằng tôi vẫn còn là đứa bé mười năm trước không hiểu chuyện để cho ông bài bố sao?”

“Tôi đối với Trọng Lâm có bao nhiêu hy vọng tôi cũng không nói nữa, mười năm trước tôi đã nói rõ ràng, hiện tại tôi vẫn là ý này, mời cô tránh xa con trai tôi ra một ít, cho dù là tiếp xúc về công việc cũng thật không hay.”

Tay Mục Đình đặt ở trên đùi đã ngằm nắm thành quyền, “Chẳng lẽ chỉ vì quan hệ trước kia của chúng tôi mà tôi phải cả đời ở nước ngoài sao?”

Tưởng phụ ho khan vài tiếng, cầm lấy ly nước bên cạnh uống mấy ngụm mới nói tiếp “Vốn dĩ cô trở về cũng không vấn đề gì, chỉ là người bên cạnh tôi truyền đến chút tin tức không hay, nói cô dưới danh nghĩa công việc mà tiếp cận Trọng Lâm.”

“Tôi không có!” Mục Đình gắt gao cắn môi.

“Có hay không chính cô biết rõ hơn tôi, tóm lại hiện tại phát triển Mục tiểu thư cũng không tồi, cũng không cần thiết phải không ở lại thành phố này phát triển thì không được.”

Mục Đình hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ ông nói tôi đi tôi phải đi, nghĩ giống như mười năm trước ông tổng cổ tôi đi như vậy? Phải, tôi hiện tại vẫn còn yêu Trọng Lâm, cho nên tôi sẽ không lại từ bỏ lần nữa.”

Tưởng phụ thở dài nói, “Cô yêu nó, chẳng lẽ nó nhất định yêu cô? Tôi khuyên cô vẫn nên rời đi, Trọng Lâm cùng thê tử hiện tại cuộc sống rất khá. Cô đừng tới quấy rầy nó.”

Lời nói này vào tai Mục Đình tự nhiên liền biến thành ông ta lo lắng cô xuất hiện sẽ tạo thành nguy cơ đối với hôn nhân của Tưởng Trọng Lâm, cái này không phải nói lên là trong lòng Trọng Lâm vẫn có cô sao?

“Hôn nhân anh ấy không phải do chính anh lựa chọn, anh ấy có quyền lợi tự mình lựa chọn.”

Tưởng phụ bắt đắc dĩ, “Nếu cô có lòng tin như vậy, vẫn là để chính cô nhìn xem A Lâm rốt cuộc nghĩ như thế nào đi?”

“Có ý gì?”

Tưởng phụ không có trả lời, phân phó tài xế lái xe,

“Chờ một chút cô sẽ biết.” Ông nói.

Tưởng phụ mang Mục Đình đi tới một quán trà nhìn qua không có gì đặc biệt, tìm một gian phòng khá lớn, trong phòng có một phòng ngăn nhỏ, bên ngoài là một cánh cửa gỗ kiểu cũ khắc hoa, Tưởng phụ chỉ vào bên trong phòng ngăn, nói với cô,

“Đi vào ngồi chút đi, chờ lát nữa Trọng Lâm sẽ đến.”

Mục Đình nghe thấy Tưởng Trọng Lâm sẽ đến, trong lòng kinh ngạc, Tưởng phụ không phải ghét nhất việc cô gặp mặt anh hay sao?

Chờ Tưởng Trọng Lâm tới lúc sau, cô mới hiểu được ý của Tưởng phụ. Cửa phòng ngăn đóng lại, Tưởng phụ và Tưởng Trọng Lâm ở bên ngoài, cô ở bên trong, bọn họ nói chuyện cứ như vậy rõ ràng truyền vào tai cô.

“Sao bỗng nhiên lại tìm con tới nơi như này?” Là giọng Tưởng Trọng Lâm.

“Bởi vì có mấy câu hỏi đặc thù muốn hỏi con, con phải nói thật với cha.”

“..... Vâng.”

“Mục Đình đã trở lại.” Câu khẳng định.

“Phụ thân...” Tưởng Trọng Lâm muốn nói cái gì, lại bị Tưởng phụ phát tay ngắt lời.

“Cha biết các con làm việc cạnh nhau.” Tưởng phụ trầm ngâm nói, “Sự tình trước kia cha cũng có chỗ không đúng, cứ như vậy chia rẽ các con. Nếu hiện tại cô ấy còn có thể trở lại bên cạnh con thì con có bằng lòng không?”

Tưởng Trọng Lâm có chút không thể tin nổi nhìn Tưởng phụ, dường như nghe không hiểu ông đang nói cái gì.

“Lúc trước là cha quá tuyệt tình, sau lại để cho con đi dọn dẹp chuyện Thúc Dương để lại. Cha biết con kết hôn cũng không phải hoàn toàn tự nguyện, hiện tại cho con một cơ hội, cha đồng ý để con và Cố gia giải trừ quan hệ hôn nhân, cũng đồng ý cho con và Mục Đình ở bên nhau. Con bằng lòng không?”

Tưởng Trọng Lâm đã hoàn toàn bị lời của Tưởng phụ làm chấn kinh rồi, anh chẳng thể nghĩ tới phụ thân đã độc tài nhiều năm như vậy lại có một ngày nói lời này với anh.

“Cơ hội chỉ có lúc này thôi, cha không nói giỡn, nếu bỏ lỡ, về sau cha cũng sẽ không đồng ý.”

Tưởng phụ nghiêm mặt nói.

Cha con nhìn nhau trầm mặc nửa ngày. Cuối cùng, Tưởng Trọng Lâm chậm rãi nói, “Con và Mục Đình hiện tại chỉ là bạn bè quan hệ công việc, không có quan hệ nào khác, con sẽ không ly hôn A Ngu.”

Tựa như đã sớm câu trả lời của con trai, Tưởng phụ ần ần cong lên khóe miệng, “Con thật sự nghĩ kỹ rồi? Nếu là con lo lắng Cố gia bên kia, cha có thể đi nói.”

“Không phải, A Ngu là vợ con, con yêu cô ấy, sẽ không ly hôn với cô ấy.” Tưởng Trọng Lâm thần sắc thản nhiên nói.

Tưởng phụ ý cười càng sâu, vừa muốn nói cái gì, đã bị tiếng chuông từ di động của Tưởng Trọng Lâm cắt ngang, Tưởng Trọng Lâm nhận điện, còn chưa mở miệng đã nghe thấy tiếng nói to từ bên trong,

“Nhanh lên một chút! Anh đang ở đâu a? Em sắp chết đói rồi! Không phải đã nói đi ăn quán cay Tứ Xuyên sao! Tưởng Trọng Lâm có phải anh lại đang chơi em không!” thanh âm trong trẻo của Cố Nhược Ngu nhảy mất truyền ra từ di động.

Trà thất rất an tĩnh, hầu như đều nghe rõ, Tưởng Trọng Lâm hơi xấu hổ, đặc biệt là ở trước mặt Tưởng phụ.

Anh ho một tiếng, nhỏ giọng đáp lời, “Anh ở bên ngoài còn có chút việc, lập tức sẽ đến, em tới trước thì ngồi bên trong chờ anh, đói bụng thì cứ gọi món ăn ăn trước.”

“Hẹn hò mà anh còn đến muộn? Hôm nay không phải thứ bảy sao? Chẳng lẽ anh còn đi làm sao? Công việc là tình nhân của anh chứ gì, anh với tình nhân của anh cứ thế đi, hừ!” Nói xong liền ngắt điện thoại.

“Nhược Ngu sốt ruột chờ thì con cứ đi trước đi, ở đây không có chuyện gì nữa.” Lời Tưởng phụ còn mang ý cười.

Tưởng Trọng Lâm có chút mất mặt, “Quản cô ấy có chút không quy củ.”

Tưởng phụ cũng không thêm để ý phát tay, “Con bé cũng là đứa nhỏ chưa lớn, không quan hệ, con đi trước đi.”

Tưởng Trọng Lâm lúc này mới đứng dậy từ biệt, ra khỏi trà thất.

Mục Đình nghe thấy hết thấy động tĩnh bên ngoài, ở bên trong đã sớm lệ rơi đầy mặt. Lúc này, cô mới không cam lòng thừa nhận một sự thật, người nam nhân đã từng yêu cô kia đã sớm không còn nữa. Trong lòng anh hiện giờ chỉ có thể dung hạ nữ nhân khác.

Lúc cô đi ra khỏi quán trà, cả người đều cảm giác trì độn, rõ ràng là ánh nắng tươi đẹp mà sao cô lại cảm thấy quanh thân bị gió lạnh vây quanh.

Cuối cùng, cô chậm rãi lấy di động bấm một dãy số, nhẹ nhàng nói câu,

“Chuyện lúc trước tôi đáp ứng ông.”

Tưởng Trọng Lâm đến muộn gần một tiếng rưỡi, đi đến quán cay Tứ Xuyên kia thì Cố Nhược Ngu đã một người gặm lấy gặm để, nhìn những món đồ hồng đầy ớt trên mặt bàn, sắc mặt anh không khỏi có chút không tốt,

“Không phải anh đã nói không được gọi món quá cay sao? Sao lại ăn nhiều ớt cay như vậy?”

Cố Nhược Ngu chẳng hề để ý ăn, “Chút này tính là gì a, em còn có thể ăn nữa! Chẳng lẽ anh đang chê em ăn quá nhiều sợ tổn tiền?”

Tưởng Trọng Lâm bất đắc dĩ, “Không có, em cứ tùy tiện ăn.”

Cố Nhược Ngu nghe được lời này mới vui vẻ lên, “Vậy mới đúng.” Nói xong liền gấp một đĩa thịt kho*.

* : Thịt nấu kiểu Tứ Xuyên. Mặc dù nhìn trên mặt chữ là thịt cắt miếng nấu với nước, nhưng thực ra là nấu với một đồng dầu và ớt:(:(

Tưởng Trọng Lâm xem cô ăn rất vui vẻ, cũng cầm lấy chiếc đĩa ăn lên.

Lúc Cố Nhược Ngu tâm tình tốt thì có thể vừa ăn cơm vừa ồn ào nói chuyện, những lúc như vậy, Tưởng Trọng Lâm đều là bảo trì trầm mặc nghe cô nói hứng thú bưng bưng, ngẫu nhiên đáp lại vài câu.

“Anh không biết cái vụ Liễu Vân Hâm khó như thế nào đâu, sớm biết vậy em đã không nhận án này, nhân vật công chúng a, chính là phiền toái.” Cố Nhược Ngu rung đùi đắc ý cảm thán, “May mắn cái khó ló cái khôn em tìm ra vấn đề của băng ghi âm kia, băng không đúng là phải thua trận đâu.”

“Băng ghi âm là giả?”

“Cũng không nhất định,” Cố Nhược Ngu nói một nửa bỗng nhiên cười giảo hoạt, hắc hắc nói, “Chỉ cần không thể chứng minh nó là đồ thật là được.”

Tướng Trọng Lâm lắc đầu bất đắc dĩ.

“Nhưng cuốn băng đó em nghe xong, nếu nói nó là thật thì cũng quá điên rồ đi, lúc ấy cô ta cũng mới mười chín tuổi, sao lại to gan như vậy a? Anh nói xem vì sao lại có nam nhân thích sex qua điện thoại, thích loại phục vụ như vậy? Thèm khát như thế thì tìm tiểu thư* không phải càng tốt sao? Nhìn điện thoại còn có thể lên...?”

*Tiểu thư là cách gọi bóng gió của “gái”

Tướng Trọng Lâm đầu đầu, muốn ngắt lời cô, Cố Nhược Ngu lại hoàn toàn không tỉnh táo tiếp tục phân tích, “Nhưng mà cuốn băng kia kêu thật sự rất lợi hại a, nam nhân thật sự nghe thanh âm cũng có thể có phản ứng sao? Kiểu kêu này hình như còn hơi khoa trương a, còn có a.....”

“Bạn nhỏ Cố Nhược Ngu, nếu em còn tiếp tục mười vạn câu hỏi vì sao thì anh sẽ tính tiền chạy lấy người.”

“.....”

“Còn có, nếu em tò mò người khác kêu như thế nào thì lần sau chúng ta có thể cùng nhau thảo luận một chút. Hiện tại, im miệng ăn cơm.”

“.....”

41. Chương 41

Tướng Trọng Lâm gần đây rất kỳ quái, hình như là bỗng nhiên trở nên càng ngày càng bận rộn, thi thoảng buổi tối gọi điện thoại về nói với cô không ở nhà ăn cơm, một thời gian sau anh thậm chí còn đi công tác liên tiếp mấy ngày, Cố Nhược Ngu hỏi anh, anh luôn nói gần đây có mấy dự án đang khẩn cấp, cho nên tương đối phiền toái.

Tuy rằng Cố Nhược Ngu không quá hiểu chuyện làm ăn nhưng từ cảm xúc của anh cô có thể cảm thấy có chút không đúng, trước kia tuy rằng là mặt nặng, nhưng cũng tâm bình khí hòa, hiện tại khiến người ta cảm thấy cả người anh đều thực bức bối bất an.

Cố Nhược Ngu còn chưa kịp đảm đương hiền thê lương mẫu thấu hiểu lòng người một lần, hỏi han tình hình một chút, thì Tướng Trọng Lâm lại phải đi công tác dài một tuần. Không đợi đến lúc anh trở về, Cố Nhược Ngu đã bị Cố phụ khẩn cấp triệu hồi Cố gia.

Bước vào phòng khách, Cố Nhược Ngu liền cảm giác được không khí không giống bình thường, trừ nhị tỷ ra tất cả mọi người đều ngồi lại với nhau. Cố phụ ngồi ở trên sofa, biểu tình rất nghiêm túc. Thấy Cố Nhược Ngu cũng tới rồi, liền tỏ ý bảo mọi người ngồi xuống, ông có chuyện muốn nói.

“Chuyện này cha vốn dĩ không định nói, thế nhưng sự tình đã tới tình trạng này rồi, vẫn nên để các con biết,” về mặt của ông có chút thất bại suy sụp, than một tiếng xong lại mở miệng nói, “Khoảng thời gian

trước, Cố thị chúng ta bị một đòn đánh nặng, cha và các anh rất nỗ lực vẫn hồi nhưng không nghĩ tới trước một vụ đấu thầu lại có người đem giá thầu thấp nhất của công ty chúng ta tiết lộ ra ngoài, hơn nữa quay vòng tài chính có vấn đề, hiện tại có chút lâm vào khốn cảnh, hơn nữa, cha hoài nghi có kẻ muốn nuốt luôn Cố thị.”

Cố Nhược Ngu cả kinh, tuy rằng ba ba là người làm ăn đặt lợi ích lên đầu, nhưng bao nhiêu năm trôi qua chưa hề làm những chuyện lòng dạ hiểm độc, tóm lại nhân duyên cũng không tệ, sao sẽ đột nhiên gặp phải thu mua ác ý?

“Là ai?” Cố Nhược Ngu hỏi.

“Lai lịch không rõ ràng, chỉ biết là một công ty đăng ký ở nước ngoài, mấy ngày nay bắt đầu thu mua trên diện rộng cổ phiếu của công ty, tình hình vô cùng không lạc quan.” Đại ca ngồi một bên giải thích. Sau khi công ty xảy ra chuyện một thời gian anh cũng mới phát hiện hình như có người đang ở sau lưng thao túng, thế nhưng cũng đã muộn rồi, cổ quyền chảy ra ngoài hiện tại đã là một phần tương đối lớn.

“Kế hoạch tồi tệ nhất, có thể phải đem Cố thị chuyển nhượng ra ngoài.”

Cố phụ bưng chén trà trước mặt lên, gắt gao cầm chén, sao ông có thể cam tâm! Đây là tâm huyết suốt đời ông, lại sắp phải hủy trong một sớm một chiều. Đầu tư, mua đất, đấu thầu thu mua cổ phiếu, hàng loạt chuyện vừa nhìn là biết có người cố ý làm.

Ông không biết là ai đang ở sau lưng giở trò quỷ, nhưng thực lực của hắn ông không tưởng tượng nổi, chống lại kẻ như vậy thật sự rất khó có phần thắng.

Cố Nhược Ngu quả thực không nghĩ tới sẽ nghe thấy tin tức này, lập tức phản ứng không kịp,

“Vậy... Không thể để những có công ty quan hệ tốt hợp tác với chúng ta góp vốn gì đó sao?”

Cố phụ lắc đầu, những cách thức này không phải ông không nghĩ tới, có điều những lão gia hỏa kia đều tránh mặt không gặp, rốt cuộc có một vài người lộ tin tức trộm nói với ông, lần này có lẽ chọc phải đại nhân vật gì rồi, bọn họ cũng sợ tai bay vạ gió không dám tùy tiện ra tay tương trợ. Đến bước này, Cố phụ hầu như có thể khẳng định tất cả đều là có kế hoạch có an bài, từng bước từng bước nhìn Cố thị rơi vào vực thẳm. Đáng giận là gương mặt thật của kẻ kia bọn họ lại không cách nào tra được,

“Hôm nay cha tìm các con tới cũng không phải muốn các con nghĩ cách, hay là gì, chỉ là nói cho các con chạy trước, tình hình trong nhà, cho dù về sau...” Cố phụ có chút nói không nên lời, giọng nói già nua phiếm ngẹn ngào, “Về sau công ty bán ra rồi, trong tay cha còn có một ít sản nghiệp nhỏ khác, để các con sinh hoạt vẫn không thành vấn đề.”

Không, không được, cô muốn đi tìm Tưởng Trọng Lâm, anh nhất định có thể hỗ trợ!

Ba ngày sau, Tưởng Trọng Lâm về nước nhưng lại không lộ diện, chỉ nhờ Alex nói với cô anh đã trở về. Cổ Nhược Ngu tức giận không chịu nổi, hiện tại chính là lúc cô cần anh thì anh lại cả ngày thần thần bí bí không biết đang làm gì, nhà cũng không về. Cổ Nhược Ngu giận quá mức, quyết định tự mình đi tới công ty Tưởng Trọng Lâm xem.

Thế nhưng quầy tiếp tân nói với cô, Tưởng Trọng Lâm cũng không ở công ty, lại hỏi tiếp thì cô gái ở quầy tiếp tân tỏ vẻ cũng không rõ lịch trình của tổng tài. Gọi điện cho Alex, Alex cũng ấp úng nói không biết, chỉ biết là có việc cùng người khác hẹn gặp mặt. Càng là như vậy, Cổ Nhược Ngu càng kỳ quái. Trước kia khi nhận vụ án, cũng không phải chưa từng dùng tới những phương pháp đánh bóng sát biên (lách luật), chuyện tìm một người thì cô vẫn rất lành nghề. Tiếp theo, cô gọi mấy cuộc điện thoại, chùng qua nửa giờ, đối phương nhắn tin tới một cái địa chỉ.

Trang trại rượu tư nhân Tulip, toà 13 phòng A-1.

Lúc Cổ Nhược Ngu đẩy cửa ra, nhìn thấy Tưởng Trọng Lâm với vị Mục Đình kia, trái tim cô co thắt thật mạnh. Kỳ thật bọn họ chỉ là bày chén rượu nói chuyện, nhưng mặc dù là như vậy, hành vi kỳ quái của Tưởng Trọng Lâm trong khoảng thời gian này, và cả việc anh luôn vội vàng đi công tác dường như đều tìm thấy đáp án.

Từ đáy lòng cô cười nhạo chính mình. Người lại còn hy vọng xa vời vào lúc cần anh nhất anh có thể xuất hiện trước mặt người? Người ta còn đang ở chỗ này cùng bạn gái cũ bày rượu nói chuyện phiếm.

Tưởng Trọng Lâm không nghĩ tới trong hoàn cảnh tin tức bị toàn diện phong tỏa Cổ Nhược Ngu có thể tìm tới nơi này. Nhìn vẻ mặt của cô trầm xuống trong nháy mắt, anh đầu tiên muốn tiến lên giải thích rõ ràng. Nhưng anh nghĩ đến tình huống hiện tại, giây tiếp theo lại nhịn xuống.

“Sao em lại tới đây?”

Tôi sao lại không thể tới? Sợ bị tôi nhìn thấy chuyện tốt của các người sao? Hiện tại cô muốn lớn tiếng gào lên với anh, nhưng cô không thể, chuyện ngu xuẩn làm một lần là đủ rồi. EQ của Cổ Nhược Ngu cô còn không đến mức này.

“Em tới tìm anh có việc gấp.”

Một khắc Mục Đình nhìn thấy Cổ Nhược Ngu đẩy cửa tiến vào khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại lại có một tia vui sướng, vốn tưởng rằng cô ta sẽ gây một trận cãi nhau to với Tưởng Trọng Lâm, ai biết cô ta lập tức điều chỉnh vẻ mặt chính mình, có vẻ vô cùng bình đạm nói một câu, em tới tìm anh có việc gấp.

“Cố tiểu thư, đừng hiểu lầm, chị và A Lâm.....” Mục Đình vốn muốn nói thêm vài câu thêm dầu vào lửa, ai biết Cổ Nhược Ngu căn bản liền bỏ qua xưng hô, nghiêng mắt nhìn cô nói,

“Mẹ chị không dạy chị lúc người khác nói chuyện đừng có nói chen vào hay sao?”

Mục Đình sắc mặt cứng đờ.

Cố Nhược Ngu mặc kệ cô, khẳng khẳng nhìn Tưởng Trọng Lâm hy vọng anh trả lời. Tưởng Trọng Lâm trầm mặc một chút, đứng dậy nói,

“Tìm một chỗ từ từ nói đi.”

Bọn họ đi ra ngoài một cái hành lang dài, ai cũng không mở miệng trước, rõ ràng một tháng trước còn phu thê gắn bó keo sơn, giờ phút này lại không có lời nào để nói. Cố Nhược Ngu cuối cùng mở miệng trước, đánh vỡ trầm mặc,

“Chuyện nhà em, anh đã biết chưa?”

“Biết.”

“Có thể hỗ trợ không?”

“..... Bất lực.”

“Nha... Biết rồi. Em có thể hỏi lại anh một câu cuối cùng không?”

“Trong khoảng thời gian này anh thường xuyên đi công tác, không trở về nhà, là cùng cô ta ở bên nhau sao?”

“.....”

“Nếu không bỏ xuống được vì sao lúc trước anh còn muốn làm ra vẻ chuyện cũ đã qua?”

“.....”

“Nói chuyện a, em chỉ cần một câu trả lời, thành thật trả lời là được.”

“Đúng.”

“Em đã biết.....” Nói xong, Cố Nhược Ngu không quay đầu lại mà rời khỏi.

Tưởng Trọng Lâm đứng yên thật lâu ở đó, Mục Đình không biết từ khi nào đi tới bên cạnh anh, cười mơ hồ hỏi,

“Nói rõ ràng rồi chứ? A Lâm, kỳ hạn sắp tới rồi, vẫn nên sớm quyết định thôi.”

“Mục Đình, không nghĩ tới em sẽ biến thành người như vậy.” Anh nói rất bình đạm, Mục Đình lại nghe thấy kinh tâm động phách.

“Cảm ơn.” cô vẫn duy trì ý cười.

Biến thành cái dạng gì thì có sao đâu? Trên thế giới này còn có chuyện gì bi ai hơn chuyện nhìn thấy người, yêu người, lại không chiếm được người?

Ngày hôm sau, Cố Nhược Ngu nhận được một xấp giấy tờ, mở ra nhìn vừa tức vừa cười, không nói hai lời liền vọt tới văn phòng Tưởng Trọng Lâm.

Alex đang báo cáo công việc, thấy Cố Nhược Ngu nổi giận ùng ùng đẩy cửa ra, một câu cũng chưa nói đem một ít đồ vật ném một phát lên mặt bàn làm việc của tổng tài,

“Anh nghiêm túc?”

Alex ngửi được không khí không đúng, lặng lẽ lui đi ra ngoài.

“Chính là giống như em nhìn thấy.”

“Tưởng Trọng Lâm, tôi không tin, chỉ mới một tháng, một tháng trước anh không phải như thế này.”

Tưởng Trọng Lâm chỉ trầm mặc. Sự trầm mặc khác thường này ngược lại kích thích Cố Nhược Ngu,

“Anh chính là như vậy! Cái gì cũng không nói! Em cũng không biết anh đang nghĩ cái gì, anh không cảm thấy em ngủ cùng một giường với một người mà em căn bản không sao hiểu được thật là đáng sợ sao? Hay là nói... Hay là nói” thanh âm của cô bắt đầu nghẹn ngào, tuy rằng cô cực lực muốn ngăn lại nhưng vẫn run rẩy lộ ra, “Hay là nói anh thật sự là vì em trai anh mới nguyện ý cưới em? Chỉ là bởi vì cậu không được, cho nên lui mà cầu cái tiếp theo?”

Tưởng Trọng Lâm vẫn như cũ không nói lời nào, tay phía dưới bàn nắm lại càng lúc càng chặt hơn, nhưng trên mặt lại không lộ mảy may.

“Anh bắt em tiếp nhận kết quả này, thì cũng phải nói cho em nguyên nhân đi chứ?”

“Tình hình bên nhà em em cũng biết, là người quyết sách của Tưởng thị anh không thể không suy xét tới lợi ích công ty.”

Cố Nhược Ngu phì cười, “Anh thật đúng là người làm ăn, nhưng mà em không tin, những lý do của anh em đều không tin. Anh nhìn mắt em, nói cho em, có phải anh không yêu em dù một chút, không có cảm giác đối với em, nói như thế, lập tức em sẽ đi.”

Tưởng Trọng Lâm không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói, “Đây là kết quả tốt nhất đối với em, tin tưởng lời anh nói.”

Cố Nhược Ngu lắc đầu, “Anh không phải như vậy, anh đã nói sẽ chăm sóc em.”

“Hiện tại tình hình thay đổi rồi.”

“Thay đổi? Thay đổi chỗ nào? Nhà em? Hay là Mục Đình?”

“A Ngu.....”

“Anh thật sự không muốn nói cho em sự thật sao?”

Tưởng Trọng Lâm vẫn trầm mặc mà chống đỡ.

“Em thật sợ anh,” Cố Nhược Ngu cười nhạo một tiếng, lắc đầu, “Anh cứ như vậy trầm mặc, không nói lời nào, thật sự có thể giết chết em. Được, nếu đây là điều anh mong muốn, em vui thành toàn cho anh.”

Cố Nhược Ngu lấy lại túi giấy tờ trên mặt bàn, chậm rãi đi ra ngoài, rầm một tiếng đóng cửa lại,

Tưởng Trọng Lâm cảm thấy ở trong lòng anh có chỗ nào đó như cũng rầm một tiếng, rơi mất một góc.

Cô chờ dẫn trở về văn phòng, nhốt chính mình ở bên trong, mở túi giấy tờ, nhìn vào đồng giấy A4 gọn gàng phía trên có viết, mấy chữ “Giấy thỏa thuận ly hôn”.

42. Chương 42

Cố Nhược Ngu giống như lạc vào một giấc mộng, trong mộng cô vẫn là nàng đại tiểu thư kia đặt lòng hư vinh lên cao nhất, mỗi ngày đều tranh đoạt thứ tình yêu không thuộc về cô dù một chút. Cô đã trả giá bằng sự thanh lịch, kiêu ngạo mà một người phụ nữ nên có, thậm chí là sinh mệnh.

Nhìn những chuyện đã xảy ra từng màn tái diễn, cô trôi nổi ở giữa không trung mà bất lực, cuối cùng nhìn thấy cái bản thân kia đạp chân ga điên cuồng trên đường lớn, cô cũng chỉ có thể trở mắt nhìn thảm kịch phát sinh. Nhìn bàn tay mình trắng trẻo, nơi đó đã từng cầm được cái gì đâu?

Cố Nhược Ngu từ trong mộng bừng tỉnh, mở mắt nhìn thấy không phải những tranh hoành đã quen thuộc, mà là căn chung cư nhỏ mình từng ở. Cô giơ tay xoa xoa trán đầy mồ hôi lạnh, ngồi dậy, ở mép giường ngồi ngốc một lúc, cảm thấy cổ họng có chút khô, cô để chân trần đi tới quầy bar nhỏ đổ nước ra uống.

Đã nửa đêm, từ ban công chung cư trông ra không còn nhiều ánh đèn, tầm mắt cô không tự giác nhìn về phía ngôi nhà mà cô vừa mới rời đi.

Từ lúc cô kết hôn đến bây giờ cũng đã hơn một năm, mà lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cho rằng chỉ cần bản thân thuận theo tự nhiên, không tranh không đoạt, nói không chừng tình yêu cũng bỗng nhiên buông xuống đầu cô. Trên thực tế, vào một tháng trước cô đã cảm thấy như vậy.

Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện tình, cô có chút không tiêu hóa được. Nhưng khi cô xem giấy thỏa thuận ly hôn kia, ít nhất cô cũng rõ ràng một chuyện, cô yêu Tưởng Trọng Lâm. Nếu đây không phải tình yêu thì vì sao lại đau lòng như vậy, đau đến mức giống như đã nứt ra rồi.

Thế nhưng ngạo khí của cô không cho phép cô cúi đầu, chuyện khẩn cầu đối phương hồi tâm chuyển ý cô không làm được, trời mới biết lúc cô nhìn thấy anh, cô muốn chạy tới giữ chặt góc áo của anh giống như ngày thường biết bao, muốn nói với anh, đừng làm như vậy.

Đáng tiếc, cho dù một lần trọng sinh cũng không thể thay đổi sự thật cô là Cố Nhược Ngu.

Ngày đó cô chỉ lấy một ít quần áo để tắm rửa rồi trở lại chung cư, trên đường không gặp bất cứ kẻ nào, cứ như vậy qua một tuần, cô cũng không đi làm, không có về nhà, cô không biết nên nói thế nào với người trong nhà, đặc biệt là khi trong nhà lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, cũng không thể lại khiến mọi người ngột ngạt. Vu Khởi Văn lại gọi tới rất nhiều lần, cũng gửi vô số tin nhắn, cô không xem, cũng không định nhận điện thoại. Cô mua mấy ổ cứng* với cả bia, ngồi trong chung cư vừa uống vừa xem.

*Thực sự là cái ổ cứng đó, ổ cứng của máy vi tính, hẳn là cô nên đi mua phim đĩa mới phải?:D??

Có người có được tình yêu, lại không thể ở bên nhau, có người ở bên nhau, lại bằng mặt không bằng lòng, trên đời này tình yêu có trăm ngàn loại, nhưng chỉ có thể từ trong sâu thẳm đôi mắt của người yêu tìm được một chút tình yêu không tan biến.

Cô uống bia, trong lúc cô đang hoài nghi công nghệ của các xưởng phim bây giờ càng ngày càng thô thì cửa chính phòng chung cư bị người dùng sức đập vang dội.

“Cố Nhược Ngu, tôi biết cậu ở bên trong, mau mở cửa cho tôi!” Là giọng Vu Khởi Văn.

Cố Nhược Ngu cũng không thắc mắc sao anh ta tìm được nơi này, đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cô thông thả ung dung đi mở cửa, ung dung dựa vào cạnh cửa, nhìn dáng vẻ hơi lôi thôi của Vu Khởi Văn.

“Cậu rốt cuộc đã đi đâu vậy? Không kêu một tiếng liền biến mất, có biết tôi lo lắng không? Sao cậu không

nhận điện thoại? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” anh giống như pháo liên châu* đặt câu hỏi, sắc mặt rất khó coi, người ngày thường luôn để tâm tới vẻ ngoài như thế mà dưới cằm đã có chút xanh (râu).

**Một loại súng pháo có hai chân, bắn đạn liên thành tạch. Như mình có thể nói là “như máy khâu”.*

Cố Nhược Ngu không nói gì, lười nhác xoay người, lấy một đôi dép lê đặt trên mặt đất, sau đó trở lại sofa tiếp tục xem phim vừa này.

Vu Khởi Văn nhìn dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình của cô ngược lại càng thêm tức giận, đi nhanh mấy bước vào phòng khách, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà, không chút do dự bấm một tiếng, tắt TV.

“A Ngu, rốt cuộc làm sao vậy? Cậu nói với tôi a.”

“Nói ra thì rất dài,” Cố Nhược Ngu chỉ chỉ túi giấy tờ trên bàn cơm, “Nhìn thấy cái kia không?”

Vu Khởi Văn hồ nghi đi qua, mở túi giấy tờ ra, nhìn vài lần liền đem túi ném trở lại mặt bàn,

“Sao hắn ta lại muốn ly hôn với cậu?” Đôi mắt Vu Khởi Văn hồng hồng, nhìn qua chẳng ăn nhập chút nào với hình tượng phong lưu phóng khoáng của anh.

“Buồn cười là tôi cũng không biết vì sao anh ấy muốn ly hôn,” Cố Nhược Ngu tự giấu cười một chút, “Có thể là cô gái anh thích đã trở lại, châm lại tình xưa, cũng có thể là bởi vì Cố gia chúng tôi xảy ra chuyện, sợ bị tai ương đi.”

“Cố gia đã xảy ra chuyện?” Vu Khởi Văn nghi ngờ hỏi.

“Cậu chắc chưa biết đâu? Cũng đúng, chuyện mất mặt như vậy cha tôi sao có thể đi nói khắp nơi.”

Vu Khởi Văn trầm mặc trong một giây, “A Ngu, tớ có thể chăm sóc cậu.”

Nghe câu nói này, Cố Nhược Ngu hơi hơi cười, “Tớ biết, chẳng qua những việc này không phải cứ dựa vào người khác chăm sóc là có thể vượt qua.”

Vu Khởi Văn coi chừng Nhược Ngu cũng không có phản ứng quá lớn về cảm xúc, thoáng an tâm một chút,

“Hôm nay cậu nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tới lại tới, A Ngu, chuyện nhà cậu tớ sẽ đi nghe ngóng rõ ràng, cậu không cần lo lắng.” Trước khi đi, Vu Khởi Văn nói như vậy.

Ngày hôm sau mở mắt ra, Cố Nhược Ngu cảm thấy đôi mắt khô sáp, không thoải mái, đại khái là do quá nửa đêm hôm qua cô khóc tỉnh. Cô hình như lại nằm mơ, mơ thấy Tưởng Trọng Lâm, mơ thấy lúc bọn họ kết hôn, mơ thấy anh công cô lên núi, mơ thấy rất nhiều rất nhiều chuyện, cuối cùng anh mặt không cảm xúc nói với cô, anh phải đi, đi đến nơi cô rút cuộc nhìn không tới. Cô cứ như vậy không hề phòng bị mà khóc ra.

Chuẩn bị rời giường rửa mặt một chút rồi đi làm, đã một tuần rồi, công việc ở Văn Phòng đại khái chắc cũng chồng chất khá nhiều đi. Lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, vừa nhìn tên, là Vu Khởi Văn.

Cố Nhược Ngu tùy tay nhận điện thoại, “Làm sao vậy?”

“A Ngu, nhà cậu không có việc gì.”

“..... Có ý gì?”

“Ngày hôm qua tớ trở về liền đi tra xét một chút, lúc trước tài chính lưu chuyển không chu toàn, ngân hàng không cho vay, còn có chuyện đấu thầu hai ngày gần đây này đều đã giải quyết xong. Tớ đã gọi điện thoại cho đại ca cậu xác nhận.”

“Cái gì... Nhưng lúc trước tớ về nhà bọn họ nói tình huống rất nghiêm trọng, không giống như là có thể nhẹ nhàng giải quyết như vậy đi, hơn nữa lúc trước...” Bỗng nhiên, Cố Nhược Ngu ngừng nói chuyện, như là nghĩ tới cái gì.

“Trước kia cái gì? A Ngu? Cậu còn ở đó không?” Vu Khởi Văn bên kia điện thoại hỏi.

“Công ty chuyển biến tốt đẹp là bắt đầu từ khi nào?” Cố Nhược Ngu bỗng nhiên đặt câu hỏi.

“Ồ... Hẳn là cuối tuần này đi, hơn nữa...”

“Giúp tớ một chuyện!” Vu Khởi Văn vốn đang muốn nói cái gì, đã bị Cố Nhược Ngu ngắt lời.

“A?”

“Tớ muốn tra một ít số liệu gần đây của công ty mấy nhà, cậu có thể tra được không?”

“Hẳn là có thể, nhưng cậu tra cái này làm gì...” anh khó hiểu nói.

“Đến lúc đó sẽ nói cho cậu.”

Buông điện thoại, Cố Nhược Ngu đi qua đi lại trong phòng khách, dường như đã định quyết tâm gì, cầm lấy di động, lại gọi mấy cuộc điện thoại.

Được a, anh không nói cho tôi đúng không, vậy tôi đành phải tự mình tra xét.

Hai ngày lúc sau, một bản báo cáo điều tra hoàn chỉnh đưa đến tay cô. Cố Nhược Ngu xem xong quả thực là giận sôi máu, rầm một tiếng liền ném tài liệu lên bàn,

“Người là thánh mẫu Maria sao!?” cô mắng.

Tướng Trọng Lâm vào một buổi hội nghị một tháng trước nhận ra mọi chuyện có chỗ kỳ dị, bề ngoài thì các số liệu của công ty đều bình thường, nhưng anh lại phát hiện hội đồng quản trị có tình trạng phát sinh giao dịch cổ quyền một cách lén lút.

Ban đầu anh cứ tưởng vài cổ đông chuẩn bị điều chỉnh tài sản nên bán cổ quyền ra ngoài, sau đó mọi chuyện càng ngày càng không đúng, trừ số cổ phần Tướng gia đang giữ ra, cổ phần khác đều dần dần chảy ra ngoài.

Tướng Trọng Lâm cảnh giác lên, bắt đầu điều tra bối cảnh bên mua, tất cả đều chỉ về phía một công ty đăng ký ở nước ngoài. Đáng tiếc là, trừ những tin tức này ra anh không cách nào lấy được nhiều thông tin hơn, mãi đến một ngày có một nam nhân tự xưng là Thẩm Gia Duy tìm đến anh.

“Người quả thực không tồi, đáng tiếc a, người lại là con trai hấn.” Thẩm Gia Duy nói với anh như vậy.

“Ông quen gia phụ?”

Thẩm Gia Duy hừ lạnh một tiếng, “Đâu chỉ là nhận thức, năm đó nếu không phải vì phụ thân người xuất hiện, ta sao có thể rơi vào kết cục thê thảm đó, hấn vậy mà còn dám cưới Thu Lâm.”

Nghे thấy tên mẫu thân, Tướng Trọng Lâm chấn động cả người, như hiểu ra điều gì, “Ông là.....”

“Ta chính là phụ thân thân sinh của đại ca người.”

Thái độ của Thẩm Gia Duy rất rõ ràng, sở dĩ ông ta thu mua cổ phiếu Tướng thị khắp nơi, đơn giản là muốn đoạt lấy Tướng thị, trên tay ông ta đang nắm 2% cổ phần vốn của Tướng Bá Á, nếu đem tất cả cổ phần còn dư của hội đồng quản trị thu vào trong túi là có thể nắm giữ quyền lực to lớn tại Tướng thị. Tướng Trọng Lâm không thể tin được nhóm lão cổ đông của Tướng thị làm sao lại có thể đem cổ phần trên tay chính mình chuyển nhượng nhanh chóng như vậy, cho nên đoạn thời gian đó anh luôn đi công tác đều là để tìm hiểu tình hình của các thành viên hội đồng quản trị.

Thẩm Gia Duy là một nhân vật lợi hại, một chiêu tiên lễ hậu binh này chơi cực kỳ đặc sắc, đầu tiên là đề

ngiht thu mua giá cao, nếu không được ông ta luôn có thể xuống tay từ những phương diện khác, rốt cuộc người có thể ngồi vào vị trí hiện tại này có ai không có quá khứ đâu.

Cổ phần trong tay Thẩm Gia Duy càng ngày càng nhiều, mãi cho đến 49%, đã có thể cùng Tưởng Trọng Lâm cùng ngồi cùng ăn, liên luy Cổ gia cũng vì nguyên nhân này mà bị Thẩm Gia Duy đuổi tới cùng đường. Mà lúc này, ông ta lại đưa ra điều kiện.

“Nếu hiện tại người từ bỏ tất cả mối quan hệ chung quanh, ta có thể suy xét tha bọn họ (Cổ gia) một lần.” Thẩm Gia Duy nói với anh.

Vì chuyện này mà Tưởng phụ đã tái phát bệnh cũ, phải đưa vào bệnh viện, Tưởng Trọng Lâm từ chỗ phụ thân cũng biết thêm một vài chi tiết về Thẩm Gia Duy, một người nam nhân bị đuổi khỏi đất nước không xu dính túi, lưu lạc đầu đường xó chợ, thậm chí còn từng đi ăn xin, cuối cùng một lần nữa quật khởi, kiến tạo nên một đế quốc thuộc về chính mình, ông ta có ý chí kiên định, nội tâm tàn nhẫn, cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Giữa tất cả chuyện này nếu không có người nội bộ giật dây bắc cầu sao có thể tiến triển nhanh như vậy.

Mục Đình.

Anh rất nhanh nghĩ ra được trong chuyện này Mục Đình sắm vai gì, khi anh chất vấn cô, cô vô cùng bình đạm thừa nhận.

“Đúng vậy, em cùng Thẩm tổng đã sớm quen biết, kế hoạch này đích xác em có tham dự trong đó.”

Tin tức từ bên ngoài truyền đến anh cũng biết, bởi vì có quan hệ với Tưởng thị mà có vài công ty bị thương nặng, thậm chí trong lúc không hiểu rõ tình huống nhảy vào bấy tài chính thật lớn. Nếu anh còn không đưa ra quyết định thì sự tình sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, người như Thẩm Gia Duy đương nhiên nói được làm được.

Anh mở ví ra, nhìn vào tấm ảnh chụp đặt sâu cùng bên trong, đó là tấm ảnh bọn họ chụp ở chùa Kiyomizu tại Nhật Bản, tuy rằng ngoài miệng anh nói ghét bỏ, lại lặng lẽ rửa lấy một tấm bỏ vào mặt trong ví.

Anh vuốt ve cô gái có lúm đồng tiền cười tươi như hoa trên ảnh, cuối cùng, vẫn phải dùng cách này nói lời chia tay với em sao?

43. Chương 43

Đây đã là lần thứ năm trong tuần Cố Nhược Ngu đến ngôi biệt thự này, quản gia nơi đây cũng quen thuộc với cô, giờ thấy cô lại đến, gương mặt bất đắc dĩ mở cánh cửa sắt,

“Cố tiểu thư, sao lại là cô a?”

Cố Nhược Ngu đầy mặt tươi cười, “Hôm nay Vương lão vẫn không có nhà sao?”

Quản gia lại nghiêng người mời cô vào, “Không, lão gia phân phó mời Cố tiểu thư đi vào.”

Cố Nhược Ngu được dẫn tới một căn phòng, lão nhân ở bên trong đã tới tuổi chống gậy đang yên lặng đứng bên cửa sổ ngắm nhìn phía ngoài. Cố Nhược Ngu bước nhẹ, chậm rãi đi đến gần.

“Ta đoán cháu tới vì cổ phần Tưởng thị?”

“Vâng.” Cố Nhược Ngu cung kính đáp.

Lão nhân xoay người, nhìn Cố Nhược Ngu cũng tầm tuổi cháu gái mình, lộ ra chút ý cười hiền lành,

“Lần trước nhìn thấy cháu là ở hôn lễ hai đứa, Trọng Lâm bây giờ... Hẳn là không được tốt đi.”

Lời ông có chút ảm đạm.

Xem ra hội đồng quản trị công ty cũng không biết chuyện bọn họ định ly hôn, “Một phần cổ quyền là Vương lão ngài nắm giữ, dù muốn chuyển nhượng cho ai thì vốn chúng cháu đều không có quyền hỏi đến, cháu chỉ muốn biết, vì cái gì ngài lại nguyện ý đem cổ phần này chuyển nhượng ra ngoài, rốt cuộc... Theo cháu được biết thì ngài cũng là lão nhân của công ty.”

Lão nhân nghe xong cười ha ha nói, “Không tồi, đứa nhỏ này còn biết chuẩn bị rồi mới đến tìm ta, không tồi không tồi.”

Ông chậm rãi đi đến gần sô pha, sau đó ngồi xuống, đôi tay đỡ gậy, cảm thán nói, “Ta và cha của Trọng Lâm cũng coi như là lão bằng hữu, lão đồng bạn, theo lý thuyết vào lúc này ta không nên làm như vậy, nhưng gã Thẩm Gia Duy kia chính là một con hổ bị thả ra ngoài, sớm hay muộn cũng có một ngày khôi phục bản tính, vẫn sẽ trở về cắn người.”

“Người Thẩm Gia Duy kia.....”

“Gã là cha ruột của đại ca Trọng Lâm.”

Cố Nhược Ngu cả kinh.

“Không sợ người biết, Tưởng Thâm năm đó cưới Hứa Thu Lâm đã chơi thủ đoạn, lúc ấy Hứa Thu Lâm đã

hoài thai đứa con của Thẩm Gia Duy, chính là Bá Á. Đây cũng coi là mối hận đoạt thê đoạt tử, Thẩm Gia Duy tìm được Bá Á không lâu sau thì Bá Á liền xảy ra tai nạn xe cộ. Cứ thế Thẩm Gia Duy càng hận mọi người Tưởng gia hơn. Ta không biết gã làm cách nào nhưng hiện tại cổ phần công ty hầu như một nửa đều ở trong tay gã, địa vị của Trọng Lâm tràn ngập nguy cơ.”

“Vậy ngài vì cái gì...”

“Vì cái gì còn đem 2% quan trọng nhất trong tay chuyển nhượng ra ngoài đúng không?” Lão nhân ai thán một tiếng, “Ta có đứa cháu không nên thân, nhà họ Vương gia ở đời này của nó chỉ một mình nó là đứa cháu duy nhất, từ nhỏ đã bị người trong nhà chiều hư, trước đây nó từng làm chuyện bị người gièm pha, bị người ta nắm ở trong tay, nếu không đưa cổ phần này ra, cháu ta sẽ phải đi ăn cơm tù.”

Cố Nhược Ngu lập tức phản ứng lại, “Vậy các cổ đông khác...”

“Không sai, những gia đình như chúng ta có ai không có vài chuyện không thể đem ra ánh sáng đâu? Bị gã nắm trong tay nên cũng chỉ có thể khuất phục.”

“Nếu cháu có thể giúp ngài thì sao?”

Lão nhân nghe nói, giật mình nhìn cô, “Cái gì?”

Cố Nhược Ngu nghiêm mặt nói, “Nếu cháu có thể giúp cháu của ngài biện hộ vô tội, thì có thể thỉnh cầu ngài đem 2% cổ phần chuyển cho Tưởng Trọng Lâm hay không?”

Nhận ra lão nhân còn chần chờ, Cố Nhược Ngu nói tiếp, “Ngài hẳn cũng không hy vọng công ty mà ngài đã nhìn nó lớn mạnh lại rơi vào tay người ngoài, cháu tin tưởng ngài vẫn có cảm tình với Tưởng gia, cho nên hy vọng ngài cho cháu một cơ hội.”

“Cố Nhược Ngu, có phải điên cậu rồi không?!” Vu Khởi Văn ném một ít giấy tờ lên bàn làm việc, tức hộc máu nói, “Cậu có biết chính cậu đang làm gì hay không? Cậu cứ như vậy có thể sẽ bị tịch thu và huỷ giấy phép luật sư!”

“Cậu cũng nói là có thể.” Cố Nhược Ngu đối mặt với máy tính không nhúc nhích, chỉ thờ ơ.

Vu Khởi Văn bị phản bác, nhất thời khó có thể tiếp tục, đi tới đi lui trong văn phòng Cố Nhược Ngu, trách cứ nói,

“Hắn đã đối với cậu như vậy, cậu còn phải bán mạng giúp hắn? Cố Nhược Ngu, trước kia sao tôi không nhận ra hoá ra cậu lại là nữ nhân lòng dạ tốt như vậy a? Còn nữa, nếu bên kia dám trắng trợn tố cáo người ta như vậy chứng tỏ trong tay bọn họ có chứng cứ đầy đủ, phần thắng của cậu có thể được mấy phần?”

Cố Nhược Ngu ngừng tay gõ bàn phím, giương mắt nhìn hần, “Không thử xem làm sao biết được hay không? Lại nói, những ân oán cá nhân tạm không nhắc đến, lão Thẩm Gia Duy này chẳng lẽ lại là người tốt, tôi bắt được một ít tư liệu lúc trước, tuy không gọi là đầy đủ gần như có thể nhìn ra là một nam nhân lòng muông dạ thú, không trách được đã một chân sấp vào quan tài mà còn có thể tác quái.”

Vu Khởi Văn cười nhạo một tiếng, “Cậu đây là đang tuyên dương chính nghĩa?”

“Chính nghĩa? Tôi chỉ không quen nhìn lão tỏ vẻ nhìn xuống chúng sinh, đùa bỡn thế nhân, lão cho rằng mình ai? Chỉ bằng chuyện trong nhà tôi cũng có thể ghi một món vào sổ nợ rồi.”

“Nói cách khác, cậu nhất định phải nhận án này?”

“Đúng.” Cố Nhược Ngu trả lời chém đinh chặt sắt, thần sắc vô cùng kiên định.

Vài ngày sau, Cố Nhược Ngu như ý nguyện lấy được một vài tài liệu ghi âm, tuy rằng phương thức không được quang minh chính đại cho lắm nhưng ít nhất cũng đạt được mục đích, dù sao để đối phó tiện nhân thì đại khái cũng chỉ có thể dùng tiện chiêu.

Để chuẩn bị án này mà có mấy ngày cô đều không ăn cơm tử tế, hoặc là tùy tiện ăn chút đồ ăn vặt, hoặc là làm một tô mì gói, kết quả buổi sáng ngày mở phiên chung thẩm, bước ra cửa, Cố Nhược Ngu cảm thấy có chút buồn nôn, dạ dày cũng không thoải mái, hẳn là viêm ruột rồi. Cô cố nén cảm giác không khỏe mà đứng hện tới toà án.

Giai đoạn trình chứng cứ, Cố Nhược Ngu vào phút cuối đưa ra một chứng cứ mới, cũng chính là mấy phần tài liệu ghi âm trong tay, cáo buộc khi bị cáo Vương mỗ cưỡng gian, (bị hại) Ngô mỗ kỳ thật là tự nguyện cùng bị cáo phát sinh quan hệ, sau đó, do bị người khác bắt ép, mới đưa ra khống cáo (tổ cáo vu khống). Mà đoạn ghi âm văn kiện đã ghi lại được lúc Ngô mỗ gọi điện thoại cho người điều khiển phía sau ghi lại hoàn chỉnh, từ trong đó có thể nghe rõ Ngô mỗ đã tiếp nhận mệnh lệnh đối phương, ở trên toà án ứng đối từng chữ một như thế nào.

Cuối cùng tuyên án, hành vi phạm tội của bị cáo bị huỷ bỏ, phóng thích vô tội, thế nhưng bởi vì trong chứng cứ mà Cố Nhược Ngu đưa ra có vấn đề, bị tạm dừng treo biển tư cách hành nghề luật sư tại chỗ, chờ hiệp hội luật sư xác minh.

Vương lão ngồi một bên bàng thính, trước khi lên xe nói với cô, “Cố tiểu thư, cháu rất lợi hại, cũng rất có dũng khí, ta thay mặt người trong nhà cảm ơn cháu, mặt khác, đồ cháu cần ta đã gửi đến bên kia.”

Vu Khởi Văn đứng ở một bên, sắc mặt không tốt lắm, nhìn cô cười vô tâm vô phẩy thì càng tức giận, “Cậu cũng đã bị treo tư cách còn cười, có phải cậu không có đầu óc hay không a.”

Cố Nhược Ngu sửa sang lại cổ áo, cong cong mắt nói, “Tôi chỉ đang nghĩ, lúc vị Thẩm Gia Duy kia phát hiện đại kê của mình thua trong tay tôi thì lão sẽ có dáng vẻ gì. Tôi còn chờ...” Nói chưa dứt lời, Cố Nhược Ngu cảm thấy đầu hơi choáng váng đầu, vội túm lấy cánh tay Vu Khởi Văn.

“Sao vậy? Không thoải mái?” Vu Khởi Văn vẻ mặt căng thẳng, vội đỡ cô vào trong lòng.

Cố Nhược Ngu lắc đầu, “Mấy ngày này nghỉ ngơi không tốt, chắc hơi thiếu máu.”

“Đi bệnh viện.” Vu Khởi Văn chém đinh chặt sắt nói.

“Ai nha, không cần đâu...”

“Không được nói!” Nói rồi Vu Khởi Văn liền kéo Cố Nhược Ngu vào trong xe.

Lúc Cố Nhược Ngu nhìn thấy giấy kiểm tra trên tay thì cả người lâm vào trạng thái não trống rỗng, cô hình như không nghe rõ bác sĩ vừa mới nói gì, bất đắc dĩ hỏi lại, “Ngài vừa cái gì? Nói lại lần nữa đi.”

Nữ bác sĩ trung niên gặp kiểu tình huống này cũng nhiều, đã sớm tập mãi thành quen, “Cô mang thai, tầm khoảng mười tuần, cũng sắp ba tháng mà cô còn không biết sao?”

“.....” Không biết.

“Lần sau lại tới đây làm kiểm tra, cô hơi thiếu máu, về nhà ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi nhiều, đừng thức đêm.” Nói xong kê đơn đưa cho cô.

Lúc Cố Nhược Ngu như đi vào cõi thần tiên đi ra khỏi bệnh viện, Vu Khởi Văn đuổi theo hỏi cô kết quả, Cố Nhược Ngu chỉ là cười cười, “Chỉ là hơi thiếu máu thôi, bác sĩ nói tôi phải ăn nhiều một chút.”

Vu Khởi Văn nhẹ nhàng thở ra, “Tôi đưa cậu về, mấy ngày nay cậu xem cậu đã mệt thành bộ dáng gì, trở về ngủ một giấc rồi tôi đón cậu đi ăn cơm.”

Cố Nhược Ngu gật đầu.

Cố Nhược Ngu trở lại chung cư, vuốt ve bụng mình, ngồi yên thật lâu, cuối cùng vẫn ngủ một giấc trước, bởi vì tinh thần cô mấy ngày này cũng hầu như hao tổn hết. Ngủ khoảng ba tiếng, cô bị di động trên đầu giường đánh thức, mơ mơ màng màng bấm nhận điện thoại,

“A lô?”

“Cố tiểu thư, tôi là Alex, có thể mời cô tới bệnh viện trung tâm một chuyến hay không?” ngữ khí Alex nghe tương đối vội vàng.

Cố Nhược Ngu đầu óc chưa tỉnh hẳn, “Chuyện gì a?”

“Tuồng tổng anh ấy xuất huyết dạ dày bị đưa đến bệnh viện, cho nên...”

Cố Nhược Ngu lần này thật sự là tỉnh rồi, cô xốc lên chần đứng lên, “Xuất huyết dạ dày có bác sĩ a, tôi đi làm gì? Chờ anh ta sắp vào ICU* thì hẵng cho tôi biết đi!” Nói xong liền ngắt điện thoại.

**ICU: Intensive Care Unit, Đơn vị chăm sóc đặc biệt hay Khoa hồi sức tích cực, là nơi chăm sóc đặc biệt, chuyên sâu cho những bệnh nhân đang ở trong tình trạng nguy kịch, đe dọa đến tính mạng.*

Thế nhưng ngắt điện thoại xong, Cố Nhược Ngu làm gì cũng cảm thấy bức bối không đúng, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở hai tập giấy tờ trên bàn, ánh mắt sáng ngời, cô vào phòng ngủ chọn lấy một bộ quần áo xinh đẹp, hoạ một cái minh diễm trang dung (trang diễm xinh đẹp chói lóa) cho chính mình, cầm lấy hai cái túi giấy tờ kia vui vui về ra cửa.

Lúc nhìn thấy Cố Nhược Ngu đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt Tuồng Trọng Lâm rõ ràng sững sốt, không phải không nghĩ tới sẽ có người báo cho cô, mà là không nghĩ tới cô còn bằng lòng tới. Nhìn thấy cô giống như đoá hoa xinh đẹp vừa nở rộ giữa tháng ba, trong miệng anh bỗng nhiên nổi lên một tia chua xót, đúng rồi, cô đâu phải là loại người có thể để bản thân đắm chìm trong bi thương, nhưng nhìn cô, vẫn là sẽ cảm thấy có chút hít thở không thông.

Chỉ có chính anh biết cô vô tội biết mấy, mà anh lại tàn nhẫn biết mấy, bi thương biết mấy.

Cố Nhược Ngu nhìn thấy Tuồng Trọng Lâm không mấy khoẻ mạnh nằm ở trên giường, môi cũng trở nên trắng, tay trái còn đang truyền dịch. Hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu mọi ngày, nhìn thấy bộ dạng này của anh, tức giận trong lòng Cố Nhược Ngu cũng tan đi một ít. Kéo một cái ghế dựa sang ngồi xuống gần mép giường, không nói lời nào, cứ như vậy nhìn thẳng vào anh.

Tuồng Trọng Lâm bị cô nhìn như vậy mà hơi phát hoảng, hơi hơi liếc mắt sang, “Em đã đến rồi.”

Cố Nhược Ngu không tiếp lời mà cô nói thẳng, “Chuyện Thẩm Gia Duy tôi đều đã biết, chuyện của anh tôi cũng biết, hiện tại tôi cho anh năm phút đồng hồ để giải thích, anh có gì muốn nói không?” Nói xong Cố Nhược Ngu nhìn xuống đồng hồ, nói “bắt đầu”.

“.....”

“Nửa phút...” Cố Nhược Ngu mặt không biểu tình.

“Khụ khụ... A Ngu, rất xin lỗi, anh chỉ là, chỉ là không muốn cuốn em vào, chuyện này vô cùng phức tạp, nếu xử lý không tốt thì ngay cả Cố gia bọn em cũng... Tóm lại, anh sẽ giải quyết tốt.”

“Anh giải quyết tốt là chỉ chuyện anh không phản kháng mà đầu hàng lão? Tuồng Trọng Lâm, cho tới nay tôi đều cảm thấy anh là người thông minh, anh xem anh đi, lớn lên không tệ, gia thế không tệ, vậy mà còn cả ngày một bộ mặt lạnh như băng, đúng là khuôn mẫu nam chính tiêu chuẩn trong tiểu thuyết ngôn tình

a, thế mà tôi phát hiện anh thích đoạt vai diễn, cái chuyện "để tôi, mọi người mau tránh ra" không phải là để nữ chính thánh mẫu tiểu bạch hoa làm sao? Anh nói anh xem náo nhiệt gì a! Chơi trò nhần nhục gánh vác cái gì a! Anh cho rằng anh làm như vậy tôi biết rồi sẽ mang ơn đội nghĩa, một phen nước mũi một phen nước mắt nhào vào lòng anh, hô to mấy tiếng em đã trách lầm anh hay sao? Tưởng bỏ!" Nói xong cô còn cười nhạo một tiếng.

"....."

"Anh biết tôi ghét nhất cái gì ở anh không? Ghét nhất anh cái gì cũng không nói, chuyện gì cũng cảm thấy chính mình có thể giải quyết. Lẽ nào anh không biết trí tuệ một người là hữu hạn sao? Hay là nói anh mắc cái bệnh gì thích ôm việc vào người, không ôm hết mọi chuyện thì toàn thân ngứa ngáy? Lại còn vì mấy chuyện rách việc này mà dám cùng tiện nhân cho tôi giấy thỏa thuận ly hôn, tôi nói cho anh, có cho cũng là tôi đưa trước!"

"....."

Tác giả có lời muốn nói: Bi kịch của Tưởng Trọng Lâm phải bắt đầu rồi... Cái gì ngược cũng đều không có... Tôi cũng nói không ngược ~ đúng không ~

Tiếp thao là phải làm thế nào làm nũng xin tha, khiến A Ngu của chúng ta vui vẻ mới tha thứ anh ta....

44. Chương 44

Cố Nhược Ngu hoàn toàn ngớ lơ về mặt càng ngày càng cứng đờ của Tưởng Trọng Lâm, rất là kích động tự mình nói chuyện, lúc này, Alex vẫn không biết Cố Nhược Ngu đã đến bệnh viện nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, không khéo đúng lúc đụng vào một màn như vậy, Alex rất muốn làm bộ bản thân không nhìn thấy gì hết sau đó yên lặng không một tiếng động lui ra khỏi cửa, Cố Nhược Ngu mắt sắc nhìn thấy Alex đứng sau cửa nhấp nhòm thì nói một tiếng, "Alex, anh vào trong này một chút."

Alex da đầu tê dại bị gọi tên đành phải đóng cửa lại vào trong phòng bệnh, trên mặt anh còn phải tỏ ra phong kinh vân đạm mà trả lời, "Có chuyện gì sao?"

Cố Nhược Ngu trấn định lấy từ túi xách ra hai túi giấy tờ, túi đầu tiên cô không chút lưu tình đập vào ngực Tưởng Trọng Lâm.

"Đây là món quà cuối cùng, anh hãy vui vẻ nhận lấy đi."

Tưởng Trọng Lâm về mặt không hiểu gì một tay mở túi ra, thoáng nhìn về mặt liền thay đổi, nắm chặt trang giấy trong tay, nhìn chằm chằm Cố Nhược Ngu, "Làm cách nào em lấy được thứ này?"

"Không phải anh đang cần cái này sao?" Cố Nhược Ngu nói rất bình đạm.

“Anh đang hỏi em làm sao lấy được nó.” Tưởng Trọng Lâm nói rất chậm, quả thực chính là nhả từng chữ một.

“Dù sao thì tôi cũng quang minh chính đại lấy được, nói trước là tôi không chơi mấy thủ đoạn hạ tam lạm* gì.” Nói đến đây, cô ngừng một chút, “Nói đến thủ đoạn hạ tam lạm tôi không thể không bội phục cha của đại ca anh một chút, mất công lão một đồng tuổi còn cố làm chuyện tổn hại âm đức, như vậy thật sự không sợ sau khi chết phải xuống địa ngục sao?”

**Hạ tam lạm: Xã hội cổ đại Trung Quốc chia các giai cấp thành tam giáo cửu lưu, hạ tam lạm là chỉ ba dòng thấp kém nhất trong cửu lưu: Xướng kỹ, thư sinh và khát cái. Bây giờ hạ tam lạm để chỉ những kẻ hạ tiện, không có tiền đồ.*

“Đại ca anh ấy.....”

“Được rồi được rồi, tôi biết anh muốn nói cái gì, đơn giản là Tưởng gia các người kỳ thật cũng rất có lỗi với lão nhân Thẩm Gia Duy và con của lão chứ gì, nhưng chẳng lẽ lão ác độc trả thù các người như vậy thì lão chính là đại diện cho chính nghĩa? Đây là chuyện trong nhà các người, tôi không tiện phát biểu ý kiến, chính anh nhìn làm đi.”

“A Ngu,” Tưởng Trọng Lâm buông giấy tờ trong tay, bỗng nhiên vươn tay phải cầm tay cô, “Thực xin lỗi, chuyện lúc trước đều là do anh...” Cố Nhược Ngu bình tĩnh rút tay về, “Anh muốn nói cái gì? Bởi vì bất đắc dĩ, không muốn liên lụy tôi và nhà tôi, cho nên mới muốn ly hôn tôi? Hay là nhân lúc anh còn có Tưởng thị trong tay thì ly hôn với tôi còn có thể chia cho tôi một ít tài sản?”

Tưởng Trọng Lâm nhìn lòng bàn tay trống trải, trái tim hơi hơi trầm xuống.

“Tưởng Trọng Lâm, đối với anh mà nói tôi là cái gì?” Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt Tưởng Trọng Lâm, nghiêm túc mà dứt khoát, “Tôi cho rằng có thể yên tâm dựa lưng mình cho đối phương, đó mới là người có thể tiếp tục đi cùng với. Nếu một người yêu anh, cô chỉ có thể cùng anh có phúc cùng hưởng, mà gặp nạn chỉ có mình anh đảm đương, thì đây căn bản là không phải tình yêu. Cũng như vậy, ở trong lòng anh, gặp phải lúc thống khổ, khó khăn nhất, phản ứng đầu tiên lại là đem đối phương đẩy ra xa, tôi đây cảm thấy anh cũng hoàn toàn không yêu tôi.” Nói đến đây cô cười khẽ một tiếng, “Đương nhiên, có lẽ là do tôi tự luyến, trước nay anh cũng chưa từng nói anh yêu em.”

Tưởng Trọng Lâm hô hấp trầm xuống, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại cái gì cũng không nói nên lời.

“Alex, đúng lúc anh cũng ở đây, anh tới làm người chứng kiến cho tôi,” nói rồi Cố Nhược Ngu liền lấy ra một xấp giấy tờ khác, Alex nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh nghe bọn họ đối thoại, trong lòng sợ về rồi BOSS có thể giết người diệt khẩu hay không a.

“Đây là giấy thỏa thuận ly hôn lúc ấy anh cho tôi, tôi vẫn luôn không ký tên, hôm nay, tôi ở trước mặt anh, tự mình ký.” Cố Nhược Ngu lấy bút ra, xoạt xoạt viết tên mình xuống.

Tưởng Trọng Lâm nhìn cô ký xuống tờ giấy cuối cùng, cảm thấy tim mình đã bắt đầu co rút kịch liệt, không thở nổi, anh muốn cướp lấy bút của cô biết bao, để cô không có cách nào viết tên mình xuống, thế nhưng động tác của cô đã nháy mắt hoàn thành.

Cố Nhược Ngu giơ lên giấy thoả thuận đã ký xong, “Nhìn rõ ràng, hiện tại chúng tôi không có quan hệ gì, chỗ cổ phần kia coi như quà ly hôn tôi đưa cho anh đi. See you.” Nói xong, đem giấy thoả thuận bỏ vào trong tay Alex, nhắc túi lên đi ra khỏi phòng bệnh.

Alex nâng giấy thoả thuận trong tay nặng như ngàn cân, lòng run rẩy, giờ đây anh thực không dám đi nhìn sắc mặt Tưởng Trọng Lâm, chuyện như vậy đã bị anh xem từ đầu đến cuối thật sự không sao chứ? Trở về anh sẽ bị sa thải đi!

Tưởng Trọng Lâm thở dài, nhìn giấy thoả thuận chuyển nhượng cổ phần quan trọng trên tay, trong lòng anh ngũ vị tạp trần, muốn nói tâm tình của anh thì, đại khái là loại cảm giác vốn dĩ muốn bảo hộ một nữ nhân, đến cuối cùng ngược lại lại bị người ta cứu giúp đi.

Có chỗ giấy tờ này, chuyện tiếp theo dễ xử lý hơn nhiều, có điều, bên chỗ A Ngu.....

Tưởng Trọng Lâm nhớ tới cô ký giấy thoả thuận không chút do dự, với vẻ mặt kiên quyết của cô, khoe miệng anh hiện lên một tia cười khổ, cái này thâm rồi, chơi lớn rồi, phải làm như thế nào mới có thể tha thứ cho anh đây?

Chẳng lẽ cứ như vậy nhìn cô rời đi sao? Chính anh biết, anh-làm-không-được!

Nhớ tới vẻ mặt Tưởng Trọng Lâm lúc ấy, Cố Nhược Ngu cũng cảm thấy tâm tình tốt lên không ít, ngay cả ánh mặt trời trên phố hình như cũng sáng lạn rất nhiều. Sau chuyện này, cô mới ý thức được suy nghĩ của bọn họ về hôn nhân và tình yêu có bao nhiêu nông cạn, vào lúc hết thấy đều gió êm sóng lặng thì mỗi ngày đều có vẻ hạnh phúc mỹ mãn, thái độ của Tưởng Trọng Lâm đối với cô dường như cũng từ từ chuyển biến, từ lúc bắt đầu vợ chồng mới cưới có chút xấu hổ, về sau lại có thể quan tâm cô, chăm sóc cô, đối xử với cô rất tốt. Cô cũng cho rằng đây là yêu. Thế nhưng, hiển nhiên bọn họ còn một khoá học tình yêu rất dài cần bổ túc.

Cố Nhược Ngu một lần nữa đến bệnh viện làm kiểm tra, bác sĩ nói thai nhi phát triển không tồi, chỉ cần bình thường chú ý đến ăn uống, duy trì tâm tình thoải mái, hẳn là có thể sinh một bảo bảo khỏe mạnh. Nhị tỷ Cố Nhược Sâm biết chuyện này lúc xong vừa vui vẻ lại vừa căng thẳng, lập tức từ trong nhà dọn tới ở căn phòng chung cư của Cố Nhược Ngu, kiên trì mỗi ngày hầm canh, làm các loại thức ăn cho cô. Cố Nhược Ngu cảm thấy ngăn ngui một tuần thôi cân nặng của cô đã có xu hướng tăng chóng mặt.

“A Ngu, em thật sự không nói với Tưởng Trọng Lâm sao?” Cố Nhược Sâm nhìn ô tô đậu dưới lầu, lo lắng nhìn thoáng qua Cố Nhược Ngu đang vui vẻ ăn.

Trong khoảng thời gian này, Tưởng Trọng Lâm mỗi ngày đều đến dưới lầu điểm danh, nhưng Cố Nhược Ngu hầu như không ra khỏi cửa, cái gì cũng đều mua trên mạng, ngay cả ý định đi xuống gặp anh một lần cũng không có. Dù thế hằng ngày từ tám chạng vạng đến tối, Tưởng Trọng Lâm đều sẽ ở dưới lầu, đứng

dưới ngọn đèn đường, lẳng lặng nhìn sang bên này.

“Không đi,” Cố Nhược Ngu uống hết ngụm canh cuối cùng, nói chém đinh chặt sắt, “Anh ta thích đứng thì cứ đứng đi.”

Cố Nhược Sầm rớt cuộc vẫn không nở nhìn, đi xuống lầu, không biết từ khi nào trong không trung rơi mưa nhỏ li ti, đầu vai Tưởng Trọng Lâm đã hơi loang lổ.

“Tưởng tiên sinh, cậu vẫn nên đi về đi, A Ngu con bé tạm thời sẽ không gặp cậu.” Cố Nhược Sầm uyển chuyển mở miệng.

Tưởng Trọng Lâm giống như hoàn toàn biết trước mắt sẽ là loại tình huống này, gật gật đầu, “Tôi biết, Tôi chỉ đến xem xem.”

Rốt cuộc người này cũng là cha của đứa nhỏ trong bụng A Ngu, Cố Nhược Sầm có lòng muốn nói, nhưng lúc trước Cố Nhược Ngu đã nhiều lần cảnh cáo cô không được nói chuyện đứa bé cho Tưởng Trọng Lâm, cô không biết nên làm gì bây giờ, từ nội tâm mà nói, cô đương nhiên vẫn là hy vọng muối muối có một gia đình hòa thuận, huống hồ chuyện lúc trước cô cũng biết ít nhiều, điểm xuất phát của Tưởng Trọng Lâm cũng không phải để thương tổn nó.

“Cậu đi về trước đi, ngày mai... Ngày mai cậu đến bệnh viện trung tâm mà xem.” Cố Nhược Sầm để lại một câu không rõ ràng rồi xoay người lên lầu.

Bệnh viện trung tâm? Tưởng Trọng Lâm trong lòng nghi hoặc, nhưng nhìn từ dáng vẻ Cố Nhược Sầm thì tất nhiên là muốn cho anh một cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Trọng Lâm đến cửa bệnh viện trung tâm, tắt máy dừng ở đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa lớn bệnh viện, sợ sẽ bỏ qua bóng dáng Cố Nhược Ngu. Quả nhiên, tầm 11 giờ, Cố Nhược Ngu mặc một cái váy dài, bên ngoài khoác áo len, chậm rãi đi vào đại sảnh bệnh viện. Tưởng Trọng Lâm vội xuống xe, một đường đuổi theo. Nhìn thấy cô đi vào một phòng ở lầu ba, anh tiện tay giữ chặt một hồ lý gần đó, hỏi,

“Phòng bên kia phòng gì?” Anh chỉ ngón tay vào phòng khám mà Cố Nhược Ngu mới đi vào.

Hồ lý đánh giá anh một chút, cảm thấy anh rất kỳ quái, nhưng cũng là lễ phép trả lời, “Đó là khoa phụ sản phòng siêu âm B, ngài có chuyện gì sao?”

Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên cảm thấy bản thân nghe không thấy bất kỳ âm thanh nào, khoa phụ sản? Phòng siêu âm B?

Cố Nhược Ngu cô ấy... Mang thai?

Lúc Cố Nhược Ngu từ bệnh viện đi ra thì tâm tình vô cùng vui vẻ, cô có thể nhìn thấy thân hình nho nhỏ của bảo bảo, tuy rằng bác sĩ đang chỉ cho cô xem chỗ này sẽ là tay nhỏ, chỗ này sẽ là chân nhỏ, nhưng chính cô chỉ có thể phân biệt được một viên tiểu nhục đoàn (cục thịt nhỏ =.=). Nhưng cho dù là như thế cô vẫn rất vui vẻ.

Mới vừa bước xuống cầu thang vài bước, muốn gọi cho Cố Nhược Sầm báo tin vui vẻ, liền có một cái bóng đen chắn trước mặt. Cô thậm chí không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, bởi vì hương vị trên người anh cô đã từng quen thuộc như vậy.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Cố Nhược Ngu nheo đôi mắt nhìn nam nhân trước mặt vẫn như cũ cao lớn đĩnh đạc lại có vẻ thần sắc mất tự nhiên bất an,

“Có chuyện gì sao?”

Tưởng Trọng Lâm đã lâu không cùng cô nói chuyện, ở dưới lầu chung cư nhiều ngày như vậy cô cũng chưa từng xuất hiện, giờ đây người sống sờ sờ đứng trước mặt anh, anh lại cảm thấy chính mình không biết nói cái gì.

Cố Nhược Ngu ghét bỏ hừ một tiếng, “Không có chuyện gì thì tôi đi trước.”

Tưởng Trọng Lâm theo bản năng giữ tay cô lại, “Đừng đi.”

“.....”

“Anh chỉ muốn hỏi một chút, hài tử bao lớn rồi?”

Cố Nhược Ngu hơi hơi mở to hai mắt nhìn, trong lòng cả kinh, anh đã biết rồi? Nhưng cô lập tức trấn định xuống, ra vẻ bình tĩnh nói, “Sắp bốn tháng.”

“Anh... Anh...” Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên nói lắp, trước nay đều là người khác ở trước mặt anh nơm nớp lo sợ, đứng ngồi không yên, đâu thể tưởng tượng nổi có một ngày anh cũng sẽ có bộ dáng chật vật như vậy. Anh muốn nói quá nhiều, cho nên không biết phải nói từ đâu, anh muốn nói anh muốn chăm sóc em cùng hài tử, đừng rời khỏi anh, trở về có được không. Nhưng lời nói đến bên miệng lại không biết phải nói ra như thế nào. Thời gian phẳng phất lùi lại rất nhiều năm, anh trở lại thành một thiếu niên lời nói ngây ngô hay xấu hổ.

Cố Nhược Ngu nhìn dáng vẻ này của anh thật là vừa hả giận vừa buồn cười, nhướn mày nhìn anh, “Anh cái gì?”

Tưởng Trọng Lâm ổn định tâm trí, hít sâu rồi trầm giọng nói, “A Ngu, có thể một lần nữa cho anh một cơ hội hay không? Để anh chăm sóc em?”

45. Chương 45

Cố Nhược Ngu trầm mặc vài giây, Tưởng Trọng Lâm gần như ngừng thở chờ đợi cô trả lời,

“Tôi không định cùng anh phục hôn.” Cô nói trắng ra.

Tưởng Trọng Lâm trong lòng đau xót, “Không sao, anh có thể chăm sóc em.”

“Được a, vậy bắt đầu từ việc đưa tôi về nhà đi.” Nói xong lời này, Cố Nhược Ngu liền đi về phía cửa xe.

Tưởng Trọng Lâm lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, theo sát phía sau cô.

Ở trên xe, trừ tiếng nhạc âm thầm trôi nổi ra thì không còn có thanh âm khác, tình trạng như vậy hình như từng xảy ra lúc bọn họ vừa mới đính hôn. Cái khác là, lúc ấy là mới quen xấu hổ, mà hiện tại thì chỉ là không có lời nào để nói.

Cố Nhược Ngu chống tay lên cầm dựa vào cửa sổ xe, nhìn phong cảnh bên ngoài, dường như hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Tưởng Trọng Lâm, anh nắm chặt tay lái, lòng bàn tay hơi ra chút mồ hôi, khi xưa đối mặt với Cố Nhược Ngu anh luôn trấn định tự nhiên, giờ đây chỉ một động tác rất nhỏ của cô cũng có thể khiến thần kinh anh căng thẳng.

“A Ngu, nếu không, trước tiên em cứ dọn về trong nhà đi, bên kia người chăm sóc em cũng nhiều một chút, chị gái em rất cuộc còn phải chăm sóc trong nhà.”

Cố Nhược Ngu lúc này mới từ phong cảnh ngoài cửa sổ chuyển mắt qua, “Tôi cũng đã từ đó dọn ra rồi, hiện tại không rõ ràng thì sao có thể dọn về.”

“Trong nhà có người làm có thể chăm sóc em, còn có thể mời đầu bếp chuyên môn trong thời gian mang thai...”

“Không cần nhiều người như vậy, tôi hiện tại cũng khá tốt.”

Tưởng Trọng Lâm nghĩ nghĩ, lại mở miệng thử thăm dò nói, “Vậy thì, để anh dọn đến chỗ em đi?”

“Phòng chung cư của tôi rất nhỏ, anh dọn tới đây không thấy phiền toái sao?”

Nghe ra cô không có ý cự tuyệt, Tưởng Trọng Lâm mừng rỡ như điên, vội vàng nói, “Không phiền toái, không phiền toái.”

“Nơi này cũng không có người làm, với đầu bếp chuyên dụng cho thời gian mang thai, chẳng lẽ anh muốn tự mình làm sao?” Cố Nhược Ngu nói nhàn nhạt, cô không tin anh còn có thể tự mình làm những việc này.

Tướng Trọng Lâm sững sốt, ngay sau đó lại căn răng nói, “Không sao, anh làm.”

Cố Nhược Ngu không nghĩ tới là ngày hôm sau, Tướng Trọng Lâm rất có hiệu suất thực sự mang bao lớn bao nhỏ dọn tới phòng cô, Cố Nhược Sầm trông thấy mà cao hứng, cực lực khuyên bảo Cố Nhược Ngu cùng Tướng Trọng Lâm ở chung thật tốt, cho anh một lần cơ hội. Phản ứng của Cố Nhược Ngu vẫn không mặn không nhạt, Cố Nhược Sầm dần dò cô rất nhiều điều cần chú ý, còn nói bản thân cũng phải về nhà, nhưng vẫn sẽ thường xuyên lại đây xem cô.

Cố Nhược Ngu không vui nói, “Tỷ, chị đi rồi thì ai nấu cơm a?”

Cố Nhược Sầm chọc chọc trán cô, cô muội muội này ngốc nha, “Có Tướng Trọng Lâm rồi, em còn sợ sẽ bị đói chết hay sao? Được rồi, hai đứa cứ thu thập một chút, chị cũng phải về nhà.”

Đồ vật Tướng Trọng Lâm dọn đến đây cũng không tính là nhiều, trừ một ít quần áo để tắm rửa ra thì là máy tính để làm việc, những đồ vật khác hầu như không mang. Cố Nhược Ngu coi như cũng hảo tâm, đưa một gian phòng khác cho anh ở, nhưng với điều kiện là không được tùy tiện vào phòng cô, không được tùy tiện lật xem đồ đạc cá nhân của cô. Tất cả những hiệp ước không bình đẳng này Tướng Trọng Lâm đều vui vẻ đáp ứng, hàng sáng đi xuống dưới lầu mua bữa sáng, đem sữa bò làm nóng xong rồi lại đi làm, giữa trưa sẽ đi (giúp việc) trong nhà làm cơm rồi đưa đến nhà cô, không đến 4 giờ chiều anh đã trở về, ngay cả một vài công việc chưa làm xong anh cũng sẽ mang về.

Cố Nhược Ngu thường thường sẽ xem TV mặt không biểu tình nói một câu, “Tôi đói.”

Lúc này, bất luận Tướng Trọng Lâm đang mở cuộc họp qua video hay là xem sổ tay thời gian mang thai cũng đều sẽ chạy ngay đến bên người cô, nghiêm túc hỏi cô muốn ăn cái gì. Khẩu vị của thai phụ một ngày đổi ba lần, Cố Nhược Ngu buổi sáng muốn ăn cay, buổi chiều lại có thể muốn ăn chua, đồ mua về rồi lại có thể bỗng nhiên thay đổi nói không muốn ăn nữa.

Tướng Trọng Lâm vậy mà kiên nhẫn, tính tình cũng cực tốt, cho dù cô không muốn ăn cũng không sao, còn có thể hỏi cô có muốn ăn thứ khác hay không. Đúng là khiến Cố Nhược Ngu không tìm thấy một chút tật xấu. Vậy nên cô cũng bắt đầu hoài nghi cái người Tướng Trọng Lâm hiện tại đây thật sự vẫn là anh sao?

Ngày tháng cứ như vậy mấy ngày, một buổi sáng nọ Tướng Trọng Lâm theo thường lệ đi văn phòng, Cố Nhược Ngu đã hơi lộ bụng, cô không thích mang bụng lớn ra cửa, bởi vì cô đã không có cách nào đi giày cao gót mặc những bộ quần áo xinh đẹp trong tủ quần áo, còn không bằng cứ ngốc ở trong nhà, ai cũng không nhìn thấy. Vốn dĩ cha Cố mẹ Cố biết cô mang thai thì rất cao hứng, chuẩn bị đến thăm cô, nhưng hai người cũng không biết chuyện cô đã ly hôn với Tướng Trọng Lâm, cho nên Cố Nhược Sầm khuyên bọn họ đừng sang.

Cố Nhược Ngu trong lòng bị đè nén, không biết nên nói thế nào với người trong nhà, vẫn là trước tiên không cho bọn họ biết là được.

Đúng lúc cô đang nghĩ như vậy thì bỗng nhận được một cái tin nhắn,

“Có thể gặp một lần không?” ở dưới ghi Mục Đình.

Cố Nhược Ngu nhìn di động trầm tư một trận, cuối cùng bấm xuống mấy chữ, gửi đi.

Cố Nhược Ngu cố ý chọn lấy một bộ quần áo vô cùng hiện bụng, đi giày đế bằng mềm mại, mặt mang ý cười ngời đối diện Mục Đình.

Ánh mắt đầu tiên Mục Đình trông thấy Cố Nhược Ngu thì đầu tiên là giật mình, tiếp theo là cảm giác mất mát.

“Chúc mừng cô.” Mục Đình có ý ngậm chỉ.

“Cảm ơn.” Cô cũng hào phóng đáp lại.

“Cô không có gì muốn hỏi sao?”

Cố Nhược Ngu bật cười, “Mục tiểu thư, rõ ràng là cô gọi tôi tới, lại hỏi tôi có muốn hỏi gì không?”

“Cô cảm thấy cô và A Lâm thích hợp sao?” Mục Đình nhướn mày, thần sắc có chút khó phân biệt.

“Thứ nhất, mời cô đừng ở trước mặt tôi gọi A Lâm này A Lâm nọ, cái này sẽ làm tôi cảm thấy không thoải mái.” Cố Nhược Ngu thu gương mặt tươi cười, nghiêm mặt nói, “Thứ hai, tôi với anh ấy có hợp hay không không cần cho người khác biết. Thứ ba, trên thế giới này không có gì hợp hay không hợp, chỉ có nguyện ý hay không.”

Mục Đình nghe thấy lời này sắc mặt hơi cứng lại, khe hờ một tiếng, “Cố tiểu thư thật đúng là tự tin. Theo tôi thấy thì, tính tình của Cố tiểu thư như vậy một chút cũng không thích hợp với anh ấy, anh ấy cần loại nữ nhân có thể sánh vai cùng anh ấy.”

“Nữ nhân cùng sánh vai, cô nói chính là cô sao? Đáng tiếc, hiện tại cô lại không đứng ở bên cạnh anh ấy a.”

Mục Đình không có phản ứng, chỉ nhàn nhạt nói, “Tôi biết tôi và anh ấy không có khả năng, nhưng cái này cũng có nghĩa tôi tán đồng các người. Lúc trước nếu không phải cha anh ấy nhấn tâm như vậy thì hiện tại ra sao ai biết được?”

Nghe đến đây, Cố Nhược Ngu cảm thấy cần phải chen vào mấy câu, “Cho nên cô liền cùng Thẩm Gia Duy cái lão tâm thần kia cùng nhau tới đoạt công ty của Tưởng Trọng Lâm, cô làm bạn gái cũ cũng quá độc ác đi, cô đây là không chiếm được anh ấy thì phải huỷ hoại anh ấy sao?”

Mục Đình sắc mặt biến đổi, “Cô biết?”

Cố Nhược Ngu cười nhạo, “Muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, những lời này vẫn là có đạo lý, cô còn không phải là tính toán dựa vào Thẩm Gia Duy tới khống chế Tưởng Trọng Lâm, tốt nhất là uy hiếp anh ấy ly hôn tôi, rồi cùng cô ở bên nhau sao?”

“Cô không hiểu.....” Mục Đình thần sắc suy sụp.

“Tôi không hiểu?” Cố Nhược Ngu bỗng nhiên nâng giọng lên một tông, “Tôi quả thật là không hiểu. Tôi không hiểu năm đó cô yêu anh ấy đến muốn chết muốn sống mà còn có thể dễ dàng rời đi như vậy, tình yêu của cô hoá ra lại rẻ như vậy, còn không bằng một cơ hội đi du học.” Cô nói sắc bén, làm Mục Đình không chỗ nào che giấu,

“Cô căn bản không biết, lúc trước phụ thân anh ấy nói như thế nào với tôi... Tôi...”

“Nói như thế nào? Còn không phải là nhục nhã cô vài câu thôi sao, cô bị thương hay là bị đau? Hay là lời nói chọc tới lòng tự trọng mẫn cảm của cô? Nói trắng ra kỳ thật cô chính là tự ti, chính mình cũng cảm thấy mình không xứng với anh ấy, vậy thì cô vĩnh viễn cũng không xứng với anh ấy! Về điểm này, tôi cảm thấy cô có thể nhìn em trai anh ấy mà học tập. Cái đồ ngốc Tưởng Thúc Dương kia, tuy rằng tôi thật sự chương mắt nhưng ít nhất hẳn biết rõ một chuyện, biết đấu tranh. Tân Nghệ Viện cũng giống cô, xuất thân trong gia đình bình thường, bà mẹ thậm chí làm người hầu cho nhà có tiền, cô ta còn không phải vẫn luôn ở bên Tưởng Thúc Dương, tôi còn thấy được bản thân cô ta cảm thấy mình rất xứng với Tưởng Thúc Dương. Cái thứ thể diện này không phải do người khác đưa cho, mà là tự mình có.”

“Loại đại tiểu thư như cô biết cái gì!” Mục Đình bỗng nhiên kích động gào lên, “Cô vốn không hiểu cảm giác bị vận mệnh điều khiển!”

“Vận mệnh gì đó, còn không phải do chính mình lựa chọn, lúc trước cô không đưa ra quyết định như vậy thì cũng sẽ không có cô của hiện tại, trách được ai đây? Lại nói, hôm nay cô rút cuộc muốn tìm tôi làm gì?”

Mục Đình trầm mặc thật lâu, cuối cùng bưng cà phê trước mặt lên uống một ngụm, rồi mới chậm rãi nói, “Tôi phải đi, đi Châu Âu, có công ty mời tôi, nói không chừng không trở lại.”

“Cô hẳn là nên đi tìm Tưởng Trọng Lâm nói lời này mới đúng.”

“Hiện tại ngay điện thoại của tôi phỏng chừng anh ấy cũng không muốn nhìn thấy đi.” Mục Đình cười khổ. “Phiền cô chuyển lời một chút đi.” Nói xong, cô liền chuẩn bị đứng dậy rời đi. Bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, quay người lại ghé đến gần, ở bên tai Cố Nhược Ngu nhẹ nhàng nói,

“Tuy rằng phải đi, cuối cùng vẫn muốn hòa nhau một ván, nữ nhân đầu tiên của anh ấy là tôi.”

Dù chết cũng là âm hồn bất tán, đại khái chính là dùng để nói loại bạn gái cũ này đi. Cố Nhược Ngu về

đến nhà, cảm thấy như là nơi nào bị chọc, cả người không thoải mái.

Lúc Tưởng Trọng Lâm trở về thì thấy được Cố Nhược Ngu khuôn mặt u ám. Trong khoảng thời gian này tính tình Cố Nhược Ngu cũng không tốt lắm, thường hay hỉ nộ không chừng, trong sổ tay có nói đó đều là do phân bố hormon, cần kiên nhẫn dẫn đường yêu thương chăm sóc thai phụ. Tưởng Trọng Lâm hầu như không vấn đề gì, đều theo Cố Nhược Ngu, muốn làm gì thì làm đó, sợ cô giữ buồn giận ở trong lòng, thành ra trầm cảm trước khi sinh.

Nhìn thấy sắc mặt này, Tưởng Trọng Lâm rất tự giác đi đến dò hỏi cô bữa tối muốn ăn gì.

“Ăn cái gì mà ăn, tức no luôn rồi.”

Tưởng Trọng Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, kéo tay cô qua, kiên nhẫn hỏi, “Làm sao vậy?”

“Hôm nay đi gặp Mục Đình.”

Tưởng Trọng Lâm nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, “Đi gặp cô ấy làm cái gì?”

“Cô ta nói cô ta phải rời khỏi, muốn tôi chuyển lời cho anh.”

Tưởng Trọng Lâm thở dài, “Loại chuyện này em có thể nói cho anh trước, để anh đi xử lý.”

“Dù sao chúng ta hiện tại cũng không quan hệ gì, anh muốn đi cùng cô ta cũng đúng.”

“Cố Nhược Ngu!” Tưởng Trọng Lâm thật sự là có chút giận, chẳng lẽ nhiều ngày chăm sóc làm bạn với cô như vậy, cô vẫn không cảm giác được tâm ý của anh sao? Hay là muốn dùng lời nói như vậy để làm anh thương tâm?

Cố Nhược Ngu giờ đây trong lòng vô cùng yếu ớt, hơi lớn tiếng một chút cô liền cảm thấy Tưởng Trọng Lâm đang hung dữ với cô, thế là ngay sau đó liền nước mắt lưng tròng,

“Ô..... Anh còn dám còn dám hung dữ với tôi... Anh đi ra ngoài...”

“Không phải, anh không có hung dữ với em.” Tưởng Trọng Lâm vừa thấy cô khóc, lòng cũng mềm đi, đầu còn có suy nghĩ khác, vội vàng dỗ cô, “Anh không nên lớn tiếng như vậy, thực xin lỗi.”

Cố Nhược Ngu vẫn thút thít.

Tưởng Trọng Lâm thở dài, “A Ngu, anh có lẽ không phải là rất biết nói năng, nhưng anh muốn nói với em,

chuyện anh với cô ấy thật sự đã qua rồi, cuộc sống hiện tại của anh chỉ biết có em, nha, còn có bảo bảo.” Nói, đôi tay anh xoay đầu Cổ Nhược Ngu về phía anh, nhìn thẳng vào hai mắt anh, “Người anh yêu chính là em, về sau cũng chỉ có thể là em, em hiểu chứ?”

46. Chương 46

Chưa từng được nghe qua Tưởng Trọng Lâm nói những lời cảm tính như vậy, trong lòng Cổ Nhược Ngu nếu nói không hề xúc động thì không thể nào, nhưng trên mặt cô vẫn làm ra vẻ vân đạm phong khinh.

“Chuyện các người đã qua hay không qua tôi không quan tâm, dù sao sau này đừng để cô ta xuất hiện trước mắt tôi, tôi với cô ta không có gì hay để nói.” Nói đến Mục Đình, cô lại nghĩ tới câu nói cô ta để lại bên tai cô trước khi rời đi, cho nên Cổ Nhược Ngu cực lực muốn coi nhẹ chuyện này nhưng làm sao có thể không để ý. Cô nhìn thoáng qua Tưởng Trọng Lâm, muốn mở miệng hỏi, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có thể khiến anh cảm thấy bản thân đang ghen. Tự hỏi vài giây, vẫn là nhịn xuống.

“Bữa tối tôi không muốn ăn, tôi muốn đi ngủ một lát.”

Tưởng Trọng Lâm nhìn theo bóng dáng cô, vừa mắt mát lại vừa bất đắc dĩ.

Lúc trước anh đúng là đầu óc bị nước vào mới có thể đưa tờ giấy thỏa thuận ly hôn cho cô.

Cuối tuần, Cổ Nhược Ngu định đi dạo ở trung tâm mua sắm, nhìn xem có thứ gì cần mua không. Tuy rằng đã có thể phân biệt được giới tính đứa bé, nhưng Cổ Nhược Ngu kiên trì phải chờ tới lúc sinh, như vậy sẽ càng thêm kinh hỉ. Chẳng qua lúc chuẩn bị đồ vật thì đồ cho bé trai với đồ cho bé gái lại không giống nhau, có lẽ phải mua hai phần. Cho nên khi Tưởng Trọng Lâm da mặt dày một hai đời phải đi theo Cổ Nhược Ngu cũng không cự tuyệt, có người quẹt thẻ luôn là một chuyện tốt.

Ở tầng quầy dành cho bà mẹ và trẻ em đi tới đi lui, Cổ Nhược Ngu nhanh chóng bị những món giày nhỏ, y phục nhỏ làm lòng cô mềm nhũn, cầm lên tay món nào cũng thấy thích, lại còn có những núm vú cao su in hình vịt con với bình sữa, Cổ Nhược Ngu quả thực hận không thể mang tất cả về nhà. Tưởng Trọng Lâm đi theo phía sau cô, nhìn cô cầm đồ vật cho em bé nghiêm túc chọn lựa, dường như thật sự biến thành một người mẹ chuẩn, trong ánh mắt anh nổi lên một tầng sắc ảm, cứ thế lẳng lặng nhìn cô cũng đủ rồi.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy có khách tiến lại đây, nhiệt tình chào đón,

“Tiên sinh thái thái, hai vị muốn chọn lựa loại sản phẩm nào? Tôi có thể giúp anh chị đề cử một chút.”

Cổ Nhược Ngu buông một chiếc giày nhỏ trong tay, xua xua tay nói, “Tôi chỉ tùy tiện đi dạo.”

“Đó là bé trai hay là bé gái vậy ạ?”

Cố Nhược Ngu sờ sờ bụng hơi gồ, cười nói, “Còn chưa biết đâu.”

Nhân viên cửa hàng hiểu biết gật gật đầu, ngay sau đó lập tức lấy ra một số quần áo trẻ em mới trên quầy, nói là có kháng khuẩn hút mồ hôi các loại công năng gì đó, nói ba hoa chích choè, tuy rằng biết nhân viên cửa hàng coi như đang mèo khen mèo dài đuôi, nhưng mấy bộ quần áo trẻ con quả thực đáng yêu, Cố Nhược Ngu cầm lên tay liền luyện tiếc buông xuống, vàng tươi, phấn nộn, mỗi một chiếc đều vô cùng hợp với lòng cô.

Tướng Trọng Lâm lúc này mới thử thăm dò mở miệng nói chuyện, “Nếu thích thì cứ mua đi.”

Nhân viên cửa hàng nghe thấy lời này, ánh mắt sáng lên, hoá ra là kẻ có tiền a, kim chủ chân chính đang ở đây rồi. Vội không ngừng đề cử nói, “Đúng vậy tiên sinh, hiện tại mua hai bộ chính hãng sẽ được tặng quà nha.”

Cố Nhược Ngu khinh bỉ nhìn Tướng Trọng Lâm, “Còn sớm như vậy, hiện tại mua nhiều thế làm gì.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cô cũng có chút ngứa.

Tướng Trọng Lâm sao không rõ ràng ánh mắt này của Cố Nhược Ngu, dáng vẻ giống y như lúc đó đi dạo trong siêu thị nhìn thấy tủ kem, thiếu điều khắc lên trán hai chữ “em muốn”. Anh cũng không quản Cố Nhược Ngu, nói với nhân viên cửa hàng “Cứ lấy mấy thứ này đi.”

Nhân viên cửa hàng vui vẻ, lập tức nhận lấy thẻ tín dụng Tướng Trọng Lâm đưa qua, tung ta tung tã đi thanh toán.

Cố Nhược Ngu tức giận ném quần áo trên tay vào trong lòng ngực Tướng Trọng Lâm, “Anh thì nhiều tiền rồi, mua về cũng chưa chắc có thể mặc.”

Tướng Trọng Lâm tính tình tốt khuyên nhủ, “Cứ chuẩn bị trước, đến lúc đó lại nói.”

Cố Nhược Ngu không muốn để ý đến anh, tự mình đi đến quầy bên cạnh tiếp tục dạo.

Từ trung tâm mua sắm đi ra thu hoạch rất nhiều, nhưng cơ bản đều là Tướng Trọng Lâm chính mình làm chủ một hai phải mua, chỉ cần ánh mắt Cố Nhược Ngu dừng lại hơi dài trên món đồ nào thì lúc cô rời đi anh nhất định sẽ mua ngay món đó. Cố Nhược Ngu cũng mặc kệ anh, anh ta thích mua thì để anh ta mua đi, cũng không phải là tiêu tiền của cô.

Vừa ngồi trên xe, Cố Nhược Ngu liền nhận được điện thoại từ Vu Khởi Văn, anh ta nói có việc tìm cô, muốn hẹn cô gặp mặt. Cố Nhược Ngu sáng khoái nhận lời, lập tức nói Tướng Trọng Lâm đưa cô tới nhà hàng nào đó.

Thần sắc Tướng Trọng Lâm có chút âm trầm, “Là Vu Khởi Văn?”

Cố Nhược Ngu cũng không định dấu diếm, hào phóng thừa nhận.

Tướng Trọng Lâm càng không vui, nhưng vẫn khởi động xe, nhìn dáng vẻ Tướng Trọng Lâm ăn một Cố Nhược Ngu ở trong lòng thầm sung sướng, cái loại có giận mà không thể phát hấn là rất tệ đi.

Cố Nhược Ngu lần nữa nói tự mình sẽ gọi xe về, không cần anh tới đón, sau đó xoay người liền đi vào. Tướng Trọng Lâm nhìn chăm chăm vào cánh cửa nhà hàng, mãi cho tới lúc có người tới giục anh đánh xe.

Hiện tại Cố Nhược Ngu xem như tự do, cô muốn gặp ai đi nữa thì bản thân anh quả thật không có tư cách đi ngăn trở, thế nhưng hề nhớ tới người cô đi gặp là nam nhân kia, trong lòng anh tự nhiên không dễ chịu. Anh rất sợ tại đoạn thời gian này tâm tư Cố Nhược Ngu sẽ dao động, cho dù hiện tại cô đang mang đứa nhỏ của anh, nhưng dựa vào tính tình của cô, sinh xong đứa bé rồi gả cho người khác cũng không phải là không làm được. Nghĩ đến đây, trong lòng anh lại căng thẳng ba phần.

Vu Khởi Văn nhìn thấy Cố Nhược Ngu thì kinh ngạc một trận, mang thai đúng là sẽ làm một nữ nhân có thay đổi nhất định từ dung mạo đến khí chất, cả người nhìn qua mặt mày hồng hào, cũng đầy đặn rất nhiều. Nhìn qua thì gần đây cô sống hẳn là không tồi.

“Mang thai vất vả sao?”

Cố Nhược Ngu sờ sờ bụng, “Vẫn tốt, phản ứng (mang thai) không lớn, chẳng qua luôn muốn ăn rất nhiều thứ.”

“Lúc cậu không mang thai cũng luôn miệng ăn còn gì.” Vu Khởi Văn trêu chọc cô.

“Này!”

Ánh mắt Vu Khởi Văn thật sự ôn nhu, “A Ngu, tôi đến là muốn nói với cậu mấy chuyện.”

“?”

“Tôi thích cậu, vẫn luôn thích cậu, cậu có thể cho tôi một cơ hội ở bên cạnh cậu không?” anh nói nghiêm túc, ánh mắt không hề trốn tránh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, cứ như thể muốn nhìn thấu đến tận trong lòng cô.

Cố Nhược Ngu thu lại vẻ tươi cười, “Cậu nghiêm túc?”

“Tôi nhìn qua giống như đang nói giỡn sao?”

“Kỳ thật tôi đều biết,” Cố Nhược Ngu không nhìn anh, lại nhìn chăm chú vào mặt nước trong chén trà,

“Tôi còn đang suy nghĩ nếu cậu cứ luôn không nói thì tốt rồi, chúng ta liền có thể mãi làm bạn bè.”

“Tôi.....”

“Tôi biết, tôi thực ích kỷ, làm bộ chính mình không biết, sau đó hưởng thụ hết thấy mọi điều cậu đem đến, tôi chính là kẻ đáng ghét như vậy.” Lời nói chưa ra khỏi miệng đã bị Cố Nhược Ngu cắt ngang, “Không ai lại vô duyên vô cớ đối tốt với một người, vô luận mục đích của anh ta là cái gì, vô luận có phải hay không có ý đồ, thì vẫn luôn có động cơ.”

“Tôi vẫn luôn chưa nói là bởi vì, tôi biết lúc ấy chúng ta không có khả năng, cậu không thích tôi như vậy, tôi chỉ có thể cùng cậu làm bạn bè, thế nhưng hiện tại cậu đã độc thân, tôi có thể theo đuổi cậu không?”

Nhìn thần sắc anh nghiêm túc, Cố Nhược Ngu vẻ mặt hơi động, hoá ra cảm giác có người thích lại còn được theo đuổi tốt như vậy, cô thật là đồ ngốc, lúc trước cứ một hai phải đau khổ dằn vặt những kẻ vốn không thuộc về cô, mà bỏ qua rất nhiều người yêu cô, hơn nữa còn đáng giá để cô yêu.

“Tôi rất vui khi có người nói muốn theo đuổi tôi,” Cố Nhược Ngu cười ngọt ngào, “Kevin, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu chỉ đang coi việc thích tôi như là một thói quen sao? Tôi cảm thấy thật sự thích một người không phải như thế.”

“Nếu cậu đang nói chuyện tôi trước kia, ta...” anh vội vã tranh cãi.

“Không, không phải, ý tôi không phải như vậy, trước kia nói cậu là hoa hoa công tử cũng được, bắt cần đòi cũng được, tôi biết cậu là một người rất tốt rất tốt, chỉ là cậu đang che dấu chính mình, nhưng nếu cậu thật sự thích một người mà nói, cậu sẽ không ở trước mặt cô ấy che dấu nhiều như vậy. Có thể là chúng ta ở chung quá lâu, cậu liền coi việc chiếu cố tôi nhằm thành tình yêu.”

“Nói nhiều như vậy, cậu vẫn là nói với tôi người cậu yêu vẫn là Tưởng Trọng Lâm sao?” Vu Khởi Văn mím môi, trầm giọng hỏi.

“Nói thật ra, tôi cũng thật sự chán ghét tính cách này của anh ấy, nhưng có đôi khi chuyện tình cảm chính mình cũng không sao làm chủ được.”

“Cậu sẽ tha thứ anh ta sao?”

“Cái này nha, xem biểu hiện của anh ấy đi.”

Trong lòng Vu Khởi Văn đã rõ ràng kết quả hôm nay, nhìn thấy ánh sáng không thể che dấu trong ánh mắt cô thì anh đã biết chính mình sẽ thất bại.

Nói chuyện gần xong, Vu Khởi Văn nói với cô anh định đổi nơi khác đi phát triển thử xem, có điều Văn

Phòng vẫn sẽ giữ lại, chuyển đến danh nghĩa của Cố Nhược Ngu, chờ cô lấy giấy phép về xong liền có thể ký tên chuyển nhượng.

“A Ngu, cậu phải nhớ kỹ, luôn nhớ kỹ, tôi thích cậu.” anh vuốt tóc cô, khẽ hôn cái trán của cô thay câu chào.

Tình cảm khi còn niên thiếu luôn đẹp nhất, lúc ấy Vu Khởi Văn chẳng qua chỉ là một thằng nhóc béo béo vừa lùn vừa ít lời thôi, mà Cố Nhược Ngu đã có thể trông như một con thiên nga trắng. Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thật ra là ở tiệc tối của trường học, cô biểu diễn một khúc độc tấu dương cầm, anh không nhớ rõ tên khúc nhạc kia, nhưng vẻ vui sướng trên mặt cô anh vĩnh viễn không thể quên, âm nhạc khiến bản thân cô đắm chìm trong một bầu không khí dễ chịu, Vu Khởi Văn không hiểu âm nhạc, nhưng anh cảm thấy âm nhạc kia làm tâm tình anh trở nên tốt hơn rất nhiều, như thể chuyện lúc sáng anh bị đám nam sinh trong lớp lôi ra đánh một đòn cũng bé nhỏ chẳng hề đáng kể.

Chỉ là anh không nghĩ tới, một lần khi anh bị một nữ sinh chế nhạo, Cố Nhược Ngu có thể bỗng nhiên xuất hiện giúp anh giải vây, tuy rằng cô nhất định không quen biết anh, nhưng cái xúc động muốn được hiểu, được tán thành cứ như vậy thiêu đốt lên. Anh muốn trở nên càng tốt đẹp hơn đi bên cạnh cô, không phải bạn trai cũng chẳng là gì, chỉ muốn cứ như vậy nhìn cô là được rồi.

Khi anh rốt cuộc có thể thẳng lưng đứng bên cạnh cô thì anh đã là khuê mật tốt không có gì giấu nhau của cô, anh chỉ có thể mượn dáng vẻ bất cần đời để ngăn chặn khả năng bản thân muốn tiến thêm một bước, có lẽ ở trong lòng cô, chính mình vẫn là nhóc béo ghê tởm kia, có khi chỉ là tiểu tuý tùng cũng nên. Cố Nhược Ngu thường hay trêu ghẹo anh có phải trước kia không có bạn gái nên sau khi biến thành soái ca xong thì không thể dừng lại hay không, anh biết đây chẳng qua là thủ đoạn lừa gạt chính mình, lừa gạt người khác, nếu anh làm như vậy, Cố Nhược Ngu có lẽ càng an tâm ngốc bên người anh đi. Một ngày nào đó anh dám đứng ở trước mặt cô, lớn tiếng nói anh yêu em. Thế nhưng, anh còn chưa kịp thổ lộ thì đã có một ngày như vậy, Cố Nhược Ngu cười đưa cho anh một tấm thiệp mời, nói với anh,

“Tôi sắp kết hôn, cậu nhất định phải tới nha.”

47. Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Nhược Ngu thật sự ngây ngốc ở trong nhà, nhàn đến phát hoảng, lại không thể nhìn TV hoặc máy tính quá lâu, lúc trước có người bạn nghiệp vụ tới tìm cô hỗ trợ, phiên dịch một bộ tài liệu pháp vụ tương đối nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, Cố Nhược Ngu phát hiện bản thân làm chuyện này cũng không tệ lắm, dứt khoát liền quyết định bắt đầu làm biên dịch.

Lúc Tưởng Trọng Lâm trở về thì nhìn thấy Cố Nhược Ngu đang nằm trên sofa ngủ say, anh lắc lắc đầu, đi vào phòng cầm tới một tấm chăn mỏng đắp lên người cô. Gần đây cô thường hay như vậy, tự nhiên đã ngủ rồi, phỏng chừng cũng là vì mang thai. Anh nhìn đến một đồng giấy tờ để loạn trên bàn trà, chuẩn bị dọn dẹp một chút, thì lại nhìn thấy tất cả đều là tài liệu biên dịch. Nghĩ thầm, làm luật sư sao lại còn đi làm biên dịch. Lúc này, di động Cố Nhược Ngu đặt ở trên bàn trà bỗng rung lên, Tưởng Trọng Lâm thật sự không đành lòng đánh thức cô, liền nhận cú điện thoại kia,

“Cố tiểu thư, phần tài liệu biên dịch của tôi dịch xong chưa? Tiền tôi đã gửi tới chỗ cô rồi.” Một giọng nữ

nhân từ trong điện thoại truyền đến.

“Ngại quá, cô ấy hiện tại không rảnh nhận điện thoại, tôi sẽ chuyển lời tới cô ấy.”

Bên kia điện thoại nghe thấy giọng nam nhân thì rõ ràng lắp bắp kinh hãi, “Anh là?”

Tưởng Trọng Lâm nghĩ nghĩ, “Tôi là chồng cô ấy.”

“Nha, như vậy a, vậy phiền anh nói với cô ấy tiền tôi đã chuyển rồi.”

“Xin hỏi,” Ngay lúc đối phương muốn ngắt điện Tưởng Trọng Lâm đột nhiên hỏi, “Công việc này bắt đầu khi nào?”

“Khi nào à? Vừa tuần này đi...”

“Được, cảm ơn cô, tôi sẽ chuyển lời.”

Tưởng Trọng Lâm ấn ngắt điện thoại, suy tư một trận, lại lôi điện thoại của mình ra gọi cho Alex,

“Đi tra một chút xem Văn Phòng cô ấy xảy ra chuyện gì?” Cái từ “cô ấy” thực rõ ràng.

Hiệu suất làm việc của Alex cực kỳ thần tốc, chỉ chốc lát đã tra ra từ đầu đến cuối.

“Nói là bởi vì trong một vụ án dùng cách không hợp pháp lấy được chứng cứ, bị hiệp hội luật sư bên kia treo thẻ. Nhưng mà, nghe nói đã có người đi chào hỏi qua, giấy phép không lâu sau liền có thể trả về.”

Tưởng Trọng Lâm siết chặt điện thoại, “Ai chào hỏi?”

“...Vu gia.”

Quả nhiên là hấn. Tưởng Trọng Lâm không nói gì, treo điện thoại. Nhìn Cố Nhược Ngu chu môi ngủ ngon lành, lộ ra một tia cười khổ, ngồi lên sofa chăm chú nhìn cô ngủ, không tự giác vươn tay đi vuốt ve gương mặt cô.

“Em rốt cuộc đã làm gì rồi? Tôi thật là đại đột, đúng không?”

Buổi tối, quán bar nọ.

Hà Tấn vẽ mặt kinh ngạc nhìn nam nhân đối diện uống rượu buồn,

“Trời của tôi a, đây là lần đầu tiên cậu tìm tôi đi uống rượu đi, cậu làm sao vậy?”

Tưởng Trọng Lâm không nói chuyện, lo chính mình uống rượu.

“Cậu gọi tôi ra cũng đừng không nói lời nào a, Mục Đình cũng đi rồi, chẳng lẽ các cậu lại vì cô ấy mà cãi nhau sao?”

“Tôi cảm thấy bản thân thật sự vô dụng.” Tưởng Trọng Lâm bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Hà Tấn vẽ mặt ngạc nhiên nhìn anh, “Đại ca, lời này không giống như cậu nói, cậu uống lộn thuốc hả?”

Tưởng Trọng Lâm bất đắc dĩ cười, “Lúc trước cậu cũng biết chuyện Thẩm Gia Duy chứ?”

“Có nghe thấy, chắc chắn, thủ đoạn kia thật không thể che giấu được. Đúng rồi, cuối cùng cậu làm cách nào lấy lại được cổ phần?”

“Lúc ấy Thẩm Gia Duy gần như đã xâm nhập vào đại bộ phận cổ đông của hội đồng quản trị, trong tay nắm nhược điểm của bọn họ, thu lại toàn bộ cổ phần bên ngoài, hơn nữa một phần cổ phần kia của đại ca tôi không biết như thế nào cũng rơi vào tay hấn, cho nên...”

“Vậy cuối cùng...”

“Cuối cùng có 2% cổ phần là A Ngu đưa cho tôi, lúc trước cô ấy nhận một vụ án, giúp cháu trai Vương bá làm biện hộ vô tội, lấy được cổ phần.”

Hà Tấn vỗ bàn một cái, “Mỹ nữ cứu anh hùng a, cậu hấn là phải thấy vinh hạnh mới đúng.”

Tưởng Trọng Lâm lắc đầu, “Trước đó tôi đã ký giấy thỏa thuận ly hôn với cô ấy.”

“.....”

“Tôi cho rằng như vậy tương đối tốt, cậu biết đấy, Cổ gia bên kia cũng suýt nữa thì...”

“Hiện tại là đổ không về?”

Tướng Trọng Lâm không nói chuyện, về mặt anh đã nói hết thấy. Hà Tấn nhin không được tầm tắc khen ngợi, thật là nữ trung hào kiệt a, cứ như vậy sáng khoái nói lý hôn là lý hôn. Tướng Trọng Lâm lại nói chuyện treo thẻ,

“Tôi vẫn luôn cảm thấy chính mình có thể che chắn trước mặt cô ấy, không nghĩ tới lại làm cô ấy phải hy sinh nhiều như vậy, thế nhưng mà, ngay cả muốn bồi thường cũng không có cách.”

Hà Tấn và Tướng Trọng Lâm cũng coi như là rất nhiều năm tình nghĩa, đầu từng gặp qua dáng vẻ nữ tính trường như vậy của anh, vỗ vỗ vai anh nói, “Trước mắt cô ấy không phải đang mang thai sao, ít nhất nói lên rằng cô còn nguyện ý sinh con cho cậu, mọi chuyện cũng không tệ tới mức đó, bằng không, cậu liền theo đuổi cô ấy một lần nữa?”

Tướng Trọng Lâm đầy mặt nghi hoặc. Hà Tấn buông tay, “Con gái đều rất hưởng thụ quá trình được theo đuổi, dù sao cậu với cô ấy kết hôn vội vàng như vậy, dứt khoát lần này cậu coi như theo đuổi bạn gái một lần nữa đưa cô trở về thôi.”

Bởi vì say rượu đau đầu, ngày hôm sau Tướng Trọng Lâm đến công ty hơi muộn, vừa ra khỏi thang máy liền nghe thấy đám con gái trong phòng thư ký đang ríu rít trò chuyện cái gì, anh đi vào thì phát hiện có một nhân viên nữ đang ngượng ngùng ôm một bó hoa hồng thật lớn, bị đám nhân viên khác vây quanh. Các cô vừa thấy Tướng Trọng Lâm, lập tức tản ra, ai về chỗ đó, làm ra vẻ vô cùng bận rộn. Tướng Trọng Lâm có chút buồn cười, anh đáng sợ như vậy sao?

Nhớ tới lúc trước Cổ Nhược Ngu thường hay nói mặt anh là mặt thầy giám thị, không khỏi nhắc khéo môi cười.

Alex theo sau tiến vào, bưng tới cả phê mới vừa nấu, đang chuẩn bị lui ra ngoài lại bị Tướng Trọng Lâm gọi lại,

“Vừa nãy bên ngoài ồn ào như vậy là làm cái gì?”

“Bạn trai Lucky đưa hoa cho cô ấy, mọi người đang vây quanh xem.” Alex giải thích, anh cho rằng tổng tài đây là không thích mọi người ở chỗ làm làm mấy chuyện này, kết quả Tướng Trọng Lâm suy nghĩ hai giây, chần chờ hỏi,

“Con gái, đều thích hoa sao?”

Alex cảm thấy bản thân lại sắp biến thành cổ vấn tình yêu, không khỏi toá một trận mồ hôi lạnh, “Trên cơ bản... chắc là đúng?”

“Cậu theo đuổi bạn gái như thế nào vậy?”

Quả nhiên bắt đầu rồi! Alex trong lòng khóc thét một tiếng, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc trả lời, “Thì đưa hoa, tặng quà, hẹn cô ấy ăn cơm đi xem phim, đi chơi công viên hay khu vui chơi các thứ.”

Không biết Tướng Trọng Lâm đã hiểu hay chưa, tóm lại là gật gật đầu, Alex liền chậm rãi đi ra ngoài.

Bởi vì đêm qua cùng Hà Tấn uống rượu có chút say, Tướng Trọng Lâm không muốn tới chung cư quấy rầy Cổ Nhược Ngu, để Hà Tấn đưa anh về nhà chính, Cổ Nhược Ngu tới 11 giờ thấy anh thế mà không về, có chút nghi vấn, giấy tiếp theo lại khinh bỉ chính mình, có cái gì quan hệ với người, thích về hay không thì tùy, mình cứ vào phòng ngủ thôi. Thế nhưng lúc sáng sớm vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tướng Trọng Lâm, lại làm cô có chút lo lắng, gọi điện thoại cho anh là tuyệt đối không được, suy nghĩ một chút, Cổ Nhược Ngu gọi cho Alex, xác nhận anh đã đến công ty mới yên lòng. Nhưng cứ thế lại có một cơn giận không biết thế nào,

Ý anh là gì? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?

Cổ Nhược Ngu quyết định nếu anh còn đến nhất định sẽ không cho anh xem sắc mặt tốt.

Buổi chiều Tường Trọng Lâm quả nhiên đã trở lại, Cố Nhược Ngu xụ mắt đi mở cửa, chuẩn bị không cho anh tiến vào, ai ngờ đầu vừa mở cửa ra, đập vào mắt là một đồng hoa, Cố Nhược Ngu đầu tiên là hoảng sợ, sau đó mới phát hiện ra là một bó hoa hồng rất lớn.

Tường Trọng Lâm cầm bó hoa vô cùng không tự nhiên, nói thật anh cảm thấy chưa bao giờ từng mất mặt như vậy, từ cửa hàng bán hoa mua bó hoa này về tới chung cư, trước nay anh đều chưa từng mua hoa nữ nhân, cho dù có, cũng là thư ký hoặc là Alex đi làm, chuyện ôm một bó hoa đi trên phố trước nay chưa trải qua.

Cố Nhược Ngu cũng hơi bị dọa rồi, “Anh làm cái gì thế?”

“Tặng cho em.”

“.....” Đang êm đẹp đưa hoa làm gì, lại còn là hoa hồng champagne tục khí.

*Hồng champagne nè <3

“Không thích sao?” Tưởng Trọng Lâm cẩn thận hỏi, hơi lo lắng liệu cô có bị dị ứng phấn hoa gì đó hay không, anh cũng quên luôn có thai phụ không nên ngửi mùi hoa, “Không thích thì anh... đem ra ngoài.”

“..... Được rồi, đưa tôi đi.” Cố Nhược Ngu mặt gỗ nhận lấy bó hoa, xoay người vào phòng khách.

Tưởng Trọng Lâm nhìn vẻ mặt cô mà rối rắm, đây là cô thích hay là không thích đây?

Cũng không biết là ai đưa cho anh cái chủ ý không có mắt như vậy! Đưa hoa? Quá cũ kỹ đi!

Cố Nhược Ngu vừa tìm một cái bình thủy tinh, đem hoa bỏ vào đi. Nghĩ đến vẻ mặt ngốc vừa nãy của Tưởng tiên sinh, cô lại thấy buồn cười, hỏa khí lúc trước hình như đã rút đi. Được rồi, nể mặt anh vừa làm một chuyện ngốc nghếch, trước bỏ qua cho anh.

Từ ngày đầu tiên đưa hoa trở đi, Tưởng tiên sinh hình như không có ý muốn dừng lại, mỗi ngày tan tầm trở về đều đưa lên một món quà tặng, từ chocolate đến gấu bông nhỏ, từ vòng cổ đến hộp nhạc, Cố Nhược Ngu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chất vấn anh,

“Anh rốt cuộc muốn làm gì a?”

Ai biết được, Tưởng tiên sinh rất là nghiêm trang trả lời, “Anh muốn theo đuổi em.”

“Chúng ta đã ly hôn.”

“Anh biết a,” anh thậm chí còn phụ họa gật gật đầu, “Cho nên anh mới muốn một lần nữa theo đuổi em. Cố Nhược Ngu tiểu thư, em có thể làm bạn gái của anh không?”

“.....”

Nhìn Cố Nhược Ngu không nói lời nào, Tưởng Trọng Lâm không sao cả cười cười, “Không sao, anh sẽ cố gắng đến khi em đáp ứng mới thôi.”

Chiêu lì lợm này anh đi đâu học được a!?

Tưởng Trọng Lâm quả nhiên nói được thì làm được, tặng lễ vật đưa hoa không ngừng, thậm chí còn viết một vài tấm thiệp, mặt trên viết anh yêu cô bao nhiêu. Cố Nhược Ngu quả thực cũng đã bắt đầu hoài nghi Tưởng Trọng Lâm có phải bị người khác đánh tráo rồi hay không, nếu không sao có thể giống như đổi thành một người khác.

Anh sẽ thường xuyên đưa ra một vài lời mời, hy vọng Cố Nhược Ngu có thể cùng nhau ăn cơm, xem nhạc kịch các kiểu, Cố Nhược Ngu ngay từ đầu đều trực tiếp làm lơ, nhưng hình như điều này cũng không thể đả kích nổi Tưởng Trọng Lâm, anh vẫn ngẫu nhiên đưa ra lời mời, giống như một nam nhân đang chân chính theo đuổi cô gái mình thích.

Lòng con gái luôn có thể hoá mềm, Cố Nhược Ngu nhìn quà tặng với hoá đơn bị cô ném ở một góc, trong lòng có chút không đành lòng, nhìn đầy mắt anh không che dấu được mất mát, có một chút cảm giác đau lòng.

Lúc Tưởng Trọng Lâm lại một lần đưa ra lời mời cô đi xem phim, thì ngoài dự đoán Cố Nhược Ngu lại đồng ý.

“Đúng lúc tôi cũng muốn xem một bộ phim, vậy đi thôi.”

48. Chương 48

Nội dung phim là một câu chuyện tình yêu kiểu cũ, kết cục là nam chính vì cứu nữ chính mà rơi vào biển lửa, cuối cùng bất hạnh gặp nạn. Phim dừng lại ở hình ảnh nữ chính quỳ rạp trên mặt đất, nhìn toà nhà đang cháy bùng mà gào khóc.

Không biết có phải vì mang thai hay không, trước kia cô xem loại chuyện tình yêu tình báo này Cố Nhược

Ngu hầu như không có cảm giác gì, chứ đừng nói rót nước mắt. Ai biết xem phim điện ảnh này đến đoạn cuối, cô lại không thể ngăn nổi nước mắt từ hốc mắt rào rào rơi xuống.

Hết phim, đèn trong rạp sáng lên, mọi người chậm rãi bắt đầu rời rạp, Tưởng Trọng Lâm lúc này mới phát hiện khóe mắt Cố Nhược Ngu có ánh nước sáng lấp lánh, anh có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là muốn đưa cô ra tới xem điện ảnh giải sầu, ai biết càng xem cảm xúc càng thu không được, bây giờ cô còn khóc. Anh lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng giúp cô lau khóe mắt,

“Chẳng phải chỉ là phim hay sao? Sao lại còn khóc rồi?”

Cố Nhược Ngu cũng cảm thấy đáng vẻ này của chính mình thực là không có tiền đồ, mới lấy khăn tay từ trong tay, che đi hai mắt của mình, thanh âm khàn khàn nói, “Thai phụ cảm xúc không tốt, anh không cho?”

Tưởng Trọng Lâm khẳng định sẽ không phản bác, chỉ chờ cô lau xong nước mắt rồi đỡ cô đứng dậy rời đi. Ra khỏi rạp chiếu phim, trời đã vào đêm, sau khi thái dương hạ xuống thì nhiệt độ không khí giảm đột ngột, đi trên đường gió phong hơi lạnh, Tưởng Trọng Lâm nhìn quần áo đơn bạc của Cố Nhược Ngu mà nhú mày, sau đó cởi áo khoác không do dự khoác lên người Cố Nhược Ngu. Vốn dĩ Cố Nhược Ngu muốn tránh đi, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt anh không cho phép cự tuyệt và nhiệt độ cơ thể ấm áp trên áo khoác, cô miễn cưỡng khoác lên.

Nghĩ thầm nói, tôi đây không phải là thỏa hiệp, tôi là suy nghĩ cho đứa bé.

Không biết tại sao, lúc ngủ Cố Nhược Ngu bắt đầu thường xuyên nằm mơ, cũng không phải hình ảnh liên mạch, kết cục là Tưởng Trọng Lâm ngã vào một mảnh màu đỏ. Cô bị chính mình dọa tỉnh, sau lưng đều là mồ hôi lạnh, đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường chỉ ba giờ sáng. Cô ngồi dậy, ôm lấy chăn ổn định hơi thở, còn không kịp phục hồi tinh thần đã nghe thấy tiếng Tưởng Trọng Lâm gấp gáp vang lên từ ngoài cửa,

“A Ngu, xảy ra chuyện gì? Em tỉnh chưa?” và mấy tiếng đập cửa.

Cố Nhược Ngu lúc này mới xuống giường, đi mở cửa. Mới vừa mở được một chút, Tưởng Trọng Lâm đã gấp không chờ nổi tiến vào, bật đèn, Cố Nhược Ngu bị ánh sáng bất thành lỉnh lỉnh làm chói mắt, nhất thời không mở ra được. Mà Tưởng Trọng Lâm lại nắm lấy vai cô, không ngừng đánh giá cô từ trên xuống dưới.

“Em vừa mới kêu cái gì thế? Nằm mơ sao?”

“Anh nghe thấy à?” Hoá ra cô trong mộng thật sự kêu thành tiếng? Cô cho rằng đó cũng trong mộng thôi.

Trên mặt Tưởng Trọng Lâm toàn là lo lắng, “Em kêu rất to, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có, chỉ là ác mộng thôi.” Cố Nhược Ngu không định nói cụ thể cho anh, nhưng cô thấy Tưởng Trọng Lâm có vẻ không mấy tin tưởng, lại nói thêm một câu, “Còn bị chuột rút chân nữa.”

Thai phụ vào thời gian nhất định sẽ thiếu canxi, hay bị chuột rút, thường xuyên ngủ mơ bồng tỉnh, Tưởng Trọng Lâm xem sổ tay (mang thai) cũng biết chuyện này, anh coi đây là chuyện rất trọng yếu, lập tức chạy tới phòng tắm lấy một chậu nước ấm bưng tới mép giường Cố Nhược Ngu.

“Ngồi xuống,” anh vừa nói, vừa đặt chậu nước xuống mặt đất, sau đó thuận thế xắn tay áo lên.

Cố Nhược Ngu hình như cũng đoán được anh muốn làm gì, ngồi trên mép giường, quả nhiên, Tưởng Trọng Lâm kéo cô chân bỏ vào trong chậu nước ấm, dùng tay múc nước ấm lên, nhẹ nhàng rót lên chân cô, sau đó chậm rãi rưới đến mắt cá chân, lại đến cẳng chân. Động tác của anh vô cùng ôn nhu, đối đãi cô như đối với một món đồ sứ trân quý, sợ đụng vào là nát chạm vào là hỏng.

Sau khi mang thai, cẳng chân đáng kiêu ngạo của Cố Nhược Ngu bắt đầu có chút phát sưng, cuối cùng ngay cả cô cũng cảm thấy thắm không nở nhìn, nhìn qua giống như là một cây củ cải tiêu chuẩn. Thế nhưng Tưởng Trọng Lâm trước mặt dường như hoàn toàn không ngại thứ trên tay mình là cây củ cải hay là cái gì khác, chỉ ôn nhu mát xa.

Cố Nhược Ngu nhẹ nhàng lắc chân một cái, một ít nước bắn ra sàn nhà, làm cho Tưởng Trọng Lâm không thể không ngẩng đầu nhìn cô, chạm vào đôi mắt kia, cô lại cảm thấy bản thân ít từ vựng. Rõ ràng ngay từ đầu là anh không đúng, rõ ràng tất cả đều là anh sai, vì sao đến bây giờ người này còn có thể làm ra ánh mắt bị khi dễ giống như tiểu cầu như vậy a? Nhưng cô không thể nhìn vẻ mặt này, cứ như thể cô không tha thứ cho anh chính là một tội lỗi to lớn lắm.

Cô giả vờ ho khan hai tiếng, “Tôi không bị chuột rút, không cần mát xa cũng được.”

“Vẫn là cứ xoa bóp một chút đi, sách nói làm như vậy sẽ giảm bớt tình trạng chuột rút.” Anh nói đặc biệt đúng đắn.

“Tôi nói được rồi là được rồi, tôi muốn đi ngủ.” Nói xong cô liền phải nâng chân nhét vào trong chăn, Tưởng Trọng Lâm tay mát lạnh lệ giữ chặt cô,

“Chân em còn chưa lau khô đâu, định đi đâu a?” Sau đó cầm lấy khăn lông bên cạnh, thay cô lau khô chân, lại bưng nước đến phòng tắm đổ đi.

Trở lại phòng, Cố Nhược Ngu đã đem đầu cuộn vào trong chăn, anh ngồi xuống bên mép giường, nhìn chăm chú mặt Cố Nhược Ngu.

Cố Nhược Ngu chắc chắn không thể ngủ, chỉ là muốn tránh ánh mắt anh, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được tầm mắt anh nóng rực dừng ở trên người cô. Cô đành phải không ngừng thôi miên chính mình, anh thích xem thì để cho anh xem, chính người ngủ là được. Mà trên thực tế cô không bỏ qua nổi ánh mắt của anh.

Rốt cuộc cơn buồn ngủ xông đến, lúc sắp đi vào giấc ngủ Cố Nhược Ngu ản ản cảm thấy một thứ gì ẩm áp đậu ở trên trán, mơ hồ xuôi đến một tiếng, “Thực xin lỗi.”

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Trọng Lâm ra cửa, để lại một bàn đồ ăn sáng dinh dưỡng đã chuẩn bị xong, chờ Cố Nhược Ngu rời giường, bữa sáng còn hơi ấm nhưng người thì không còn nữa. Cô lẩm bẩm hai câu, ngồi xuống cầm lấy một lát bánh mì nướng bắt đầu bôi mứt trái cây, ăn được một nửa thì nhận được điện thoại của Alex.

Lúc cô nhận điện còn đang buồn bực, bây giờ là giờ đi làm, không thể hiểu được Alex gọi cô làm gì, chẳng lẽ Tưởng Trọng Lâm không mang điện thoại, cô nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện bóng dáng di động.

“Alo?”

“Cố tiểu thư,” Từ sau khi hai người ký thoả thuận ly hôn, dưới sự nhắc nhở của Cố Nhược Ngu, anh mới sửa lại thói quen gọi cô là thái thái, “Cô có thể tới Bệnh viện Thành phố số hai một chuyến không? Tưởng tổng trên đường tới công ty đã xảy ra tai nạn xe cộ...” Bên chỗ Alex vô cùng âm ỹ, hình như đang ở một nơi có rất nhiều người, Cố Nhược Ngu không nghe rõ ràng, chỉ nhận được mấy thông tin quan trọng.

Tưởng Trọng Lâm xảy ra tai nạn xe cộ?

Theo bản năng, cô nhớ tới cảnh trong giấc mơ ngày hôm qua, một mảnh đỏ như máu, chẳng lẽ đó là dự báo, một cảm giác không rét mà run bao phủ cô, cô thậm chí nghe không thấy lời Alex nói sau đó, vội vã cắt đứt điện thoại, cầm chìa khóa xe liền chạy xuống lầu,

Sao có thể, đứa nhỏ của cô còn không chưa ra đời, sao lại có thể mất đi ba ba?

Cố Nhược Ngu đầu óc trống rỗng đi tới bệnh viện, cô thậm chí không nhớ rõ chính mình vượt mấy cái đèn đỏ, thất tha thất thểu xông vào phòng cấp cứu, tùy tiện giữ chặt một hộ lý hỏi,

“Xin hỏi có một nam nhân họ Tưởng bị tai nạn xe cộ đưa vào hay không!”

Hộ sĩ bị một cái người nhà đình bưng dọa tới, lắc đầu, chỉ chỉ bên trong, “Cô vào xem đi.”

Cố Nhược Ngu lại chạy vào bên trong, lúc đẩy một cánh cửa kính ra, nhìn thấy Tưởng Trọng Lâm với cánh tay và trên đầu buộc băng vải đúng lúc ngồi ở chỗ kia. Nhìn thấy Cố Nhược Ngu đã đến anh không thể che dấu kinh ngạc.

“A Ngu? Sao em lại đến đây? Alex nói cho em?”

Cố Nhược Ngu nghe không được anh đang mở miệng nói cái gì, chỉ có thể nghe thấy trái tim mình quanh quẩn trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, từng chút từng chút, như là muốn phá vỡ lồng ngực cô.

May mắn..... Chuyện gì cũng không xảy ra.

“Có tiểu thư?” Alex cũng từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy dáng vẻ cô mất hồn vía, hơi kỳ quái. “Tôi mới gọi cho cô, cô nhanh như vậy đã tới rồi, Tưởng tổng không sao cả, chỉ bị trầy da một chút.”

Hoá ra câu kế tiếp là cái này, Cố Nhược Ngu âm thầm cau giận, bản thân mình nghe thấy mấy chữ tai nạn xe cô cứ như bị ấn một cái nút nào đó không kìm nổi. Điều trách giấc mơ đêm qua, sợ tới mức cô cho rằng mộng trở thành sự thật.

“Tôi chỉ tới nhìn xem, tiện thể, tiện thể kiểm tra thai sản, ừ, đúng, tôi tới kiểm tra thai sản.” Cô nỗ lực khiến sắc mặt chính mình bình tĩnh xuống một chút, tỏ vẻ tương đối bình thường.

Tưởng Trọng Lâm như vậy làm sao không biết cô đang nói dối, cũng không vội vạch trần cô, trong lòng có chút buồn cười, chẳng qua lại càng vui mừng nhiều hơn, đây là, quan tâm tới anh sao? “Nếu đã tới rồi thì trước cứ lại đây ngồi một lát, đợi lát nữa rồi anh đưa em đi làm kiểm tra.”

Ánh mắt Cố Nhược Ngu mang theo ghét bỏ nhìn thoáng qua cánh tay và đầu Tưởng Trọng Lâm bây giờ còn đang buộc bằng dính băng vải, “Thôi bỏ đi, cái dạng này thì anh không cần đi cùng tôi đâu.”

“Không sao, anh bị thương không nặng lắm.” Vẻ mặt Tưởng Trọng Lâm trở nên âm áp lên.

Cố Nhược Ngu bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị nhìn ra cái gì, lời vừa ra khỏi miệng thành nói lắp, “Ai lo lắng anh bị thương nặng hay không, tôi là sợ cái dạng này của anh đi cùng tôi làm kiểm tra sẽ làm tôi mất mặt.”

Tưởng Trọng Lâm cũng biết nghe lời phải gật gật đầu, “Không sao, anh không đi cùng em vào trong, chỉ ở bên ngoài nhìn.”

Alex đứng một bên quả thực ở trong lòng rơi lệ thành sông, nếu lúc phê báo cáo lão bản người cũng dễ nói chuyện như vậy thì thật tốt a!

Cố Nhược Ngu tức khắc cảm thấy tình thế hiện tại chuyển hướng rồi, nói không nên lời, cảm giác về mặt Tưởng Trọng Lâm nhiều lên vài thứ, làm cô cảm thấy bản thân không đang khống chế toàn cục. Đang buồn bực, trong bụng truyền đến một cảm giác đặc biệt, cô kêu sợ hãi ôm kín bụng. Tưởng Trọng Lâm và Alex đều tưởng cái thai xảy ra vấn đề cái gì, về mặt đều thay đổi, đặc biệt là Tưởng Trọng Lâm, động một cái từ chỗ ngồi vượt lên, vài bước đến bên người cô, “Là bụng đau sao? Gọi bác sĩ không? Đau như thế nào a?”

“Không... Không phải đau.” Cố Nhược Ngu vẻ mặt ngốc ngốc nhìn nam nhân trước mắt, “Nó hình như động đập rồi.....”

Tưởng Trọng Lâm nghe được lời này cũng như bị sét đánh, dáng vẻ không nói nên lời, “Động... Động?”

Cố Nhược Ngu gật đầu thật mạnh, cầm tay anh lên đặt trên bụng mình trên bụng, “Vừa mới, chính là chỗ này...” Nói chưa dứt lời, liền cảm giác nó lại giật mình một cái, cái cảm giác này Tưởng Trọng Lâm rõ ràng

cũng cảm thấy.

Anh không thể tin được mở to hai mắt, “Thật sự, động đây rồi.”

Lúc này, làm gì còn tình yêu khóc sống khóc chết với người yêu không thể tha thứ, có, chỉ là một đôi ba ba mẹ mẹ gốc gác.

49. Chương 49

Sau vụ tai nạn xe cộ, Tưởng Trọng Lâm cảm giác rõ ràng thái độ của Cố Nhược Ngu đối với anh bắt đầu chuyển biến, cũng không dùng thái độ sắc nhọn như trước, hoặc là luôn làm mặt nặng với anh. Ngẫu nhiên sẽ chủ động nói chuyện cùng anh, dò hỏi một chút chuyện, điều này khiến Tưởng Trọng Lâm cảm thấy vui sướng, có thay đổi luôn là tốt, không phải sao?

Bọn họ sẽ cùng đi siêu thị mua đồ, từ trước đến nay Cố Nhược Ngu mua đồ đều là xem tâm tình, trước nay cũng không viết danh sách, đi đến siêu thị nhìn thấy thứ gì cảm thấy cần mua, hoặc là lúc đó muốn mua thì bỏ vào xe đẩy. Tưởng Trọng Lâm đẩy xe đi theo sau cô, nhìn một đồng đồ lớn mà bọn họ cũng không cần, liền cảm thấy đau đầu, hướng hồ hiện tại cô cũng không thể cái gì cũng ăn được cái gì cũng dùng được, rất nhiều sản phẩm mua về cũng chỉ có thể bày cho đẹp, nhưng nếu trực tiếp nói với cô, thì khuôn mặt nhỏ kia lập tức âm trầm. Giống như người làm ra chuyện khiến trời nổi giận người oán hận, thôi vậy, Tưởng Trọng Lâm thầm nói trong lòng, tùy cô đi.

Bên này Cố Nhược Ngu chính cảm hai loại cà chua khác nhau so sánh, tuy đều là hàng nhập khẩu nhưng vẫn cảm giác có chỗ không giống nhau, chứng lựa chọn khó khăn khiến cô cứ ngó trái ngó phải, muốn nhìn ra điểm khác nhau từ trên bao bì.

“Tưởng tổng, anh cũng ở đây?” Một giọng nữ dễ nghe từ bên cạnh truyền đến.

Cố Nhược Ngu theo hướng giọng nói nhìn qua, phát hiện một cô gái tóc đen váy dài xinh đẹp đứng đó nhiệt tình chào hỏi Tưởng Trọng Lâm, Tưởng Trọng Lâm lịch sự gật gật đầu, hàn huyên, “Cô dạo siêu thị?”

“Đúng vậy,” cô ta là người mới được tuyển vào công ty, mới chỉ gặp đại BOSS vài lần, nhìn có vẻ như anh cũng có ấn tượng với mình thì phải? Suy đoán này làm cô ta hơi kích động, “Không nghĩ tới Tưởng tổng cũng đi siêu thị.”

Tưởng Trọng Lâm nghe thấy buồn cười, “Đưa thái thái tới.” Nói rồi chỉ chỉ về phía Cố Nhược Ngu.

Cô ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy bụng to của Cố Nhược Ngu, tươi cười có hơi miễn cưỡng, hoá ra anh đã kết hôn có thái thái rồi. “Ngài với thái thái tình cảm thật tốt, tôi đi trước.”

Tưởng Trọng Lâm đẩy xe hàng tới bên người Cố Nhược Ngu, lại nghe thấy cô nói âm dương quái khí, “Đi

siêu thị thôi mà cũng có thể gặp gỡ mỹ nữ muốn bắt chuyện a.”

Tướng Trọng Lâm lập tức giải thích đó là thư ký công ty mới tuyển, chẳng qua là vì lịch sự mà chào hỏi một cái thôi.

Cảm thấy giọng điệu của mình cực kỳ giống như đang ghen tuông, Cố Nhược Ngu lấy lại bình tĩnh, tỏ ra không sao cả nói, “Không liên quan với tôi.”

Nói là không liên quan nhưng trong lòng cô cũng không nghĩ như vậy. Đại khái phụ nữ trong thời kỳ mang thai thì đều sẽ trở nên vô cùng yếu ớt về mặt tình cảm, có đôi khi chỉ một chút chuyện nhỏ nhỏ cũng sẽ khiến các cô miên man suy nghĩ, ví như vừa rồi.

Cố Nhược Ngu nhìn cô gái kia, da trắng đáng gầy, người cũng rất cao, mặc một cái váy dài vô cùng lộ dáng, cả người nhìn qua có thể nói cấp bậc nữ thần cũng không quá, lại nhìn chính mình, chỗ nào cũng tròn vo, cũng không mặc được giày cao gót tôn dáng, chân lại còn sưng như là hai cây cà rốt to đùng, đồ trang điểm cũng không thể bôi lên mặt, chuyện muốn làm đều không được làm, nói ra cô cũng mới hai mươi lăm tuổi, đúng là tuổi đẹp nhất, thế mà lại biến thành cái dạng này.

Lại nhìn người ta thần thái sáng láng, thật là người so với người sẽ tức chết. Cứ như vậy, mặt Cố Nhược Ngu lại đen cả lại.

Tướng Trọng Lâm không biết sắc mặt Cố Nhược Ngu làm cách nào trong vài giây có thể biến đổi nhiều lần như vậy, cuối cùng dừng lại ở một cái sắc mặt không tốt. Cho tới bây giờ anh cũng phải thừa nhận là cái loại động vật gọi là nữ nhân này, mặc kệ là tuổi tác bao nhiêu cũng đều vô cùng phức tạp khó hiểu, người vĩnh viễn không biết được giây tiếp theo cô ấy có động tác gì.

“Em chọn được cà chua chưa?”

“Không muốn ăn nữa!” Cố Nhược Ngu thở phì phì bước lên trước, bỏ đi.

Tướng Trọng Lâm như cũ bất đắc dĩ đi theo phía sau.

Cơm chiều là Tướng Trọng Lâm nấu, hiện tại anh đã có thể nấu được một vài món đơn giản, Cố Nhược Ngu cũng từng kinh ngạc trù nghệ của anh, kỳ thật những lúc cô không biết anh từng lên bái sư học nghệ dì nấu cơm trong nhà. Anh cảm thấy tự mình chăm sóc ăn uống của Cố Nhược Ngu thì tiện hơn nhiều, lúc nào cũng đem đồ ăn từ nhà chính qua đây cũng thật phiền toái, mà Cố Nhược Ngu lại không chịu về bên đó.

Ngay từ đầu anh quả đúng là đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, nấu cơm quên ấn nút, mở ra xem thì nước là nước gạo vẫn là gạo, nếu không thì quên mất thời gian, thiếu chút nữa làm cháy nồi, bằng không chính là cho quá nhiều muối, hoặc là đồ ăn nhão. Tóm lại chuyện người mới học có thể làm thì anh đều trải qua, sau đó mới chậm rãi luyện ra tới. Đơn giản ba món một canh thì anh vẫn có thể được.

Cuộc sống gia đình kỳ thật rất không dễ dàng, loại cảm giác này phải sau khi Tưởng Trọng Lâm tới chung cư của Cố Nhược Ngu ở rồi mới cảm nhận được. Lúc trước ở nhà, hầu như mọi chuyện đều có người làm sẵn, anh chỉ phụ trách hưởng thụ thành quả là xong. Mà trên thực tế, vợ chồng chân chính ở chung hẳn là phải giống như bây giờ mới đúng, anh mặt mũi ôn hòa nhìn Cố Nhược Ngu vừa ăn cơm vừa bắt bẻ nói đồ ăn quá nhạt. Sẽ bởi vì chuyện đồ ăn mặn nhạt mà cãi nhau, sẽ bởi vì chuyện đi siêu thị chọn mua món đồ nào mà phát sinh mâu thuẫn, ai nấu cơm, ai rửa chén, những chuyện vụn vặt này đó đều là một phần của cuộc sống gia đình.

Trước khi có chuyện kia, nói hai người bọn họ đang sống cuộc sống hôn nhân thì không bằng nói bọn họ đang yêu đương. nhìn thấy hình tượng đối phương tốt đẹp nhất, ra vào xã hội thượng lưu các loại tiệc tùng, từng người có được sự nghiệp riêng.

Vốn dĩ anh độc tài mà tàn khốc đưa ra giấy thảo thuận ly hôn kia, trừ suy nghĩ “không muốn liên lụy cô cùng gia đình” ra, kỳ thật chính anh cũng không nhận ra, có lẽ phần tình cảm kia cũng không hề vững chắc. Anh không xác định được liệu cô có thể xoay người rời khỏi hay không, sau khi cởi bỏ chiếc áo ngoài nhìn có vẻ hoa lệ rồi thì anh còn cái gì có thể khiến cô lưu lại. Anh cũng không hy vọng vào lúc mình gặp phải nguy cơ, đáng vẻ chặt vật như vậy lại bị cô nhìn thấy, loại cảm xúc này cũng giống như người không thể tưởng tượng nổi có lúc ở trước mặt người yêu ợ, xì hơi vậy.

Có điều cứ như vậy mới không thể trở thành vợ chồng.

Về sau anh cũng hiểu rõ điểm này. Cái gọi là vợ chồng, hẳn là có thể tiếp thu phương diện xấu xí nhất của đối phương, lại còn có thể cười mà trêu ghẹo người kia đi.

Giờ đây anh có thể nấu cơm rửa chén, còn có thể cùng Cố Nhược Ngu đi siêu thị mua đồ, loại chuyện trước kia không làm, khinh thường làm này hiện giờ anh đã làm vô cùng tự nhiên. Lần trước gặp tai nạn xe cộ xong, anh thậm chí còn phát hiện một cái bí mật nho nhỏ, một cái bí mật không thể nói, một cái bí mật anh sẽ nỗ lực phối hợp hoàn thành.

“Ăn không vào.” Cố Nhược Ngu rút một tờ khăn giấy lau mặt xoa miệng, buông đôi đũa rời khỏi bàn ăn, ngồi xuống sofa.

Tưởng Trọng Lâm nhìn bát cơm của cô, có chút lo lắng, “Hôm nay em chỉ ăn một chút như vậy? Không thoải mái sao?”

Đúng, không thoải mái, là rất không thoải mái!

Cố Nhược Ngu giống như bị một mũi lửa ngoài ý muốn châm vào một sợi dây dẫn trong lòng, bùng phát ra những ủy khuất và không cam lòng trong suốt khoảng thời gian này. Cô vốn không phải người thích khóc như vậy, thế nhưng nhớ tới những chuyện trong quá vãng vẫn sẽ lưu nước mắt.

Cô rất chán ghét dáng vẻ này của mình này, mập mập xấu xí, đâu còn có khí phách hăng hái chính mình lúc trước. Cô đi lớp huấn luyện tiền sản (trước khi sinh), có người đã là thai lần hai, cực kỳ có kinh nghiệm nói với cô, nữ nhân sinh con rồi sẽ thay đổi rất lớn, đặc biệt là thân thể. Cô nghe xong cảm thấy thật đáng

sợ, cảm giác chuyện tới trước mắt rồi nhưng chính mình vẫn hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Cảm giác sợ hãi khi mang thai giờ phút này mới bùng nổ tất cả.

Tưởng Trọng Lâm bị âm thanh bất thành lời khóc nức nở của cô dọa sợ, vừa nãy còn tốt mà sao bỗng nhiên lại khóc lên. Anh vội vàng buông chén đĩa đang dọn trong tay xuống, ngồi xuống bên người cô.

“Làm sao vậy? Đang tốt đẹp sao em lại khóc?” anh ôn nhu hỏi.

“Cái gì tốt đẹp! Không tốt tí nào, ô ô ô...” Càng nói càng thêm ủy khuất, “Anh nhìn xem tôi thành như vậy, như vậy khó coi, chính tôi còn không muốn nhìn chính mình trong gương. Từ nhỏ đến lớn tôi cũng chưa từng khó coi như vậy...” Nói xong lại nức nở lên.

Tưởng Trọng Lâm buồn cười, hoá ra là vì chuyện này, anh an ủi, “Mấy tháng cuối rồi, sinh đứa nhỏ xong liền sẽ biến trở về dáng vẻ lúc trước, vẫn rất xinh đẹp.”

“Đừng gạt tôi! Đại tỷ lớp tiền sản không nói như vậy, cô ấy nói sinh hài tử xong dáng người sẽ thay đổi, trên bụng có vết rạn, ngực sẽ chảy xuống, âm đ*o sẽ lỏng lẻo, tôi không cần.....”

Tưởng Trọng Lâm bắt đầu cảm thấy anh để cô đi tham gia lớp huấn luyện tiền sản không phải là một ý kiến hay, “Không phải mọi người đều như vậy, chỉ cần em kiên trì rèn luyện thì sẽ khôi phục thôi.”

“Anh nói thì hay lắm, cũng không phải anh sinh em bé, đàn ông các anh đều như vậy, chỉ biết nói hay. Tôi mới xui xẻo, vì sao tôi phải gặp nhiều chuyện như vậy, vì sao phải kết hôn với anh, lại còn bị ly hôn, cuối cùng lại còn phải sinh con cho anh.....” cô nhớ tới chuyện lúc trước lại thêm tức giận, tiếng khóc càng to hơn, như thể là muốn đem tất cả ủy khuất lúc trước nói hết một lần.

Tưởng Trọng Lâm giống như là bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân cô khóc lớn, có chút thương cảm nhẹ nhàng ôm cô, thấy cô không hề giả giữa phản đối, lại ôm chặt hơn một chút, vuốt tóc cô,

“Chuyện trước kia đều là anh không đúng, anh không xử lý tốt, A Ngu, chúng ta kết hôn tuyệt đối không phải là một sai lầm, chúng ta chỉ là chưa hề nhận thức được hôn nhân, em xem, trong khoảng thời gian này chúng ta ở chung rất ổn mà, không phải vì em mang thai anh mới đối với em như vậy, anh là thật sự muốn cuộc sống như vậy cùng em, nếu em nguyện ý thì lại cho anh một cơ hội, về sau anh sẽ luôn đối với em thật tốt.”

Ánh mắt anh sáng quắc, vẻ mặt thập phần nghiêm túc, làm Cố Nhược Ngu không thể lui bước,

“Chuyện trước kia, chúng ta đều coi đó như là thất bại là bài học, cùng nhau vượt qua nó, về sau chúng ta cùng tin tưởng nhau, dựa vào nhau.”

Giống như bị lời anh nói mê hoặc, Cố Nhược Ngu lẩm bẩm trả lời nói,

“Vây được.”

Tưởng Trọng Lâm nghe thấy hai chữ này, trên mặt không kìm được sự vui vẻ, nhưng còn chưa kịp hưng phấn xong, lại nghe thấy Cố Nhược Ngu bổ sung một câu,

“Tôi cũng không phải là đang đáp ứng phục hôn nha, tôi còn phải xem biểu hiện của anh.”

Tưởng Trọng Lâm không gánh nặng cười một cái, chỉ cần có bắt đầu tốt đẹp, thì chuyện phục hôn gì đó đều không thành vấn đề.

“Được.”

50. Chương 49-2: Phiên Ngoại Vu Khởi Văn (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy năm sau, Hongkong, một đồn cảnh sát tại Vượng Giác

“PC129007, Quan Tiểu Nhân!” Một giọng nói nổ tung ở bên tai Quan Tiểu Nhân, làm Quan Tiểu Nhân đang chống cằm ở ngủ gà ngủ gật cả người chấn động, theo bản năng nghiêm nghị, làm động tác cúi chào tiêu chuẩn.

“Yes Sir!”

“Phi... Trêu em đó. Em xem em này, nhất đến như vậy.” Một nam nhân trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát trên mặt đều là ý cười giễu, đem một xấp hồ sơ gõ lên đầu Quan Tiểu Nhân.

Nhìn rõ người vừa tới, Quan Tiểu Nhân lập tức nhẹ nhõm thở một hơi, cô còn tưởng rằng ngủ gật giờ trực ban lại bị lão đại bắt gặp, ngay sau đó cô nhìn nam nhân vừa dọa mình giận dữ,

“Muốn chết à, có biết làm như vậy là hù chết em không?”

“Anh sao biết đùa em lại vui như vậy, tùy tiện giả vờ em lại nghiêm túc như vậy, cái này là tư liệu case lần trước, em ghi vào máy tính đi.”

Quan Tiểu Nhân lộ ra vẻ không tình nguyện, “Lại là tư liệu, em tới đây hơn nửa năm, sao còn bắt em làm cái sai vật này a?”

“Không thì sao? Em muốn làm cái gì?” Nam nhân hỏi lại.

“Giết người vớt xác? Cướp đá quý? Liên hoàn bắt cóc... A, anh làm cái gì?” Quan Tiểu Nhân che lại cái trán bị búng kêu đau.

“Em cho rằng em đang ở tổ trọng án Tây Cửu Long a, em nhìn xem chung quanh, cứ gõ xong tư liệu của em đi!” Sau đó anh ta xoay người đi về phía văn phòng, mới đi được vài bước lại quay trở về,

“Đại lão, còn có chuyện gì a?” Quan Tiểu Nhân vẻ mặt không kiên nhẫn.

“A Cường với Phi Tử bọn họ hôm nay đi phá một cái câu lạc bộ, một đám vịt trượt băng, đợi chút nữa có lẽ sẽ dẫn người tới đăng ký, em giúp họ một tay.”

“Vịt?” Quan Tiểu Nhân vẻ mặt mê mang.

“Chính là nam kỹ a, em ở trường cảnh sát đọc sách đến choáng váng hả? Haiz.....” Nói xong anh ta tỏ vẻ không cứu nổi người, lắc đầu lại đi vào trong.

Quan Tiểu Nhân quả thật là ở một nghĩa nào đó đúng là gốc tử, vòng giao lưu xã hội của cô nhỏ đến đáng thương, làm gì có người giúp cô phổ cập loại tri thức này. Cha cô trước kia cũng là cảnh sát, đáng tiếc khi cô còn chưa hiểu chuyện ông đã hi sinh vì nhiệm vụ, mẹ cô đã sớm đi theo người khác, về sau cô được trạm cứu trợ xã đưa đến Viện phúc lợi, lăn lóc qua mấy cái trường học, cuối cùng vào trường cảnh sát làm nữ cảnh (sát).

Nói là muốn kế thừa y bát* của phụ thân, không bằng nói cô thật sự không biết còn có thể làm gì khác, dù sao cô học hành cũng chỉ bình thường, chuyện gì cũng đều bình thường, cũng không có trường bối nào tới dạy cô nên làm đại sự nghiệp gì, công việc cô quen thuộc nhất chính là cảnh sát, cho nên lúc ghi danh cô không hề do dự điền vào trường cảnh sát. Đáng tiếc, cô dường như cũng không phải nữ cảnh anh hùng gì, thành tích các môn ở trường cũng chỉ miễn cưỡng không có trở ngại, bắn súng cũng tạm chấp nhận được. Cuối cùng cô mới bị phân đến phân cục này cả ngày đều ăn không ngồi rồi, chuyện thường làm nhất chính là đánh máy các loại tư liệu, từ khi đi làm tới nay ngay cả một lần ra quân khẩn cấp cũng không có. Làm cô có hơi tiếc nuối, nhưng ưu điểm lớn nhất của Quan Tiểu Nhân người này chính là được chảnh hay chớ, hiểu được thuận theo tự nhiên, cho nên cũng cứ thế lăn lộn qua từng ngày. Ngẫu nhiên cũng sẽ có chút mộng mơ, ảo tưởng bản thân hóa thân thành thiên sứ chính nghĩa cứu vớt người dân, đương nhiên, đây chỉ là một chút ảo tưởng.

*Y bát: quần áo và cái bát đi xin ăn: vốn chỉ việc truyền dạy đạo pháp giữa Thiền tông sư và đồ đệ. Trong các tác phẩm văn học thông thường thường dùng để chỉ quá trình truyền thừa kỹ thuật, tín niệm, mục tiêu vv..

Đang phát gốc, bên ngoài ồn ào nhốn nháo tiến vào một đám người, xô đẩy lẫn nhau, đều là nam nhân, hơn nữa ăn mặc nhìn vô cùng ngăn nắp. Chẳng lẽ đây là “vịt” mà A Khôn nói? Quan Tiểu Nhân trong lòng tò mò xao động, bất động thanh sắc đánh giá đám người trong đại sảnh này.

“Ôi, A Sir ơi, chúng tôi không có làm gì hết, sao lại bắt vào vào đây a?”

“Đúng vậy, chúng tôi chỉ tụ tập cùng nhau uống chút rượu mà thôi, đừng không có tình người như vậy đi.”

Mấy người đó người một câu ta một câu, la hét ầm ĩ không chịu được.

Trong đó có mấy nam tử nhìn qua là biết không phải lần đầu tiên vào cục cảnh sát, lôi kéo làm quen người cảnh sát dẫn người trở về, một bên lại chỉ tỏ vẻ thờ ơ.

“Đừng ồn ào!” Phì Tử dẫn đầu hét lớn một tiếng, đại sảnh lập tức yên tĩnh lại, “Chờ một chút đi làm kiểm tra nước tiểu, có vấn đề hay không đến lúc đó tự mình xem!”

“Sai lão* chết tiệt.” Không biết ai ở trong góc thấp giọng rì rầm một câu.

*Sai lão: , tiếng HongKong, chỉ cảnh sát. Sai trong từ “sai nha”, Lão nghĩa là “thằng cha, gã, lão”

Phì Tử nhìn quanh bốn phía, không thể phân rõ là ai vừa mới câu nói kia, liền bước vài bước tiến lên chỉ vào nhóm người mắng, “Nói chuyện cẩn thận một chút, nơi này là cục cảnh sát.”

A Cường đi đến cạnh bàn Quan Tiểu Nhân, cà lơ phát phơ nói, “A Nhân a, em cho những người này làm biên bản đi.”

Quan Tiểu Nhân mở to hai mắt, chỉ vào chính mình, “Chỉ một mình em?”

A Cường hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Xin lỗi, A Khôn nói chờ một chút còn phải ra quân, em làm nhiều một chút.”

“Em muốn mì cá trứng A Bà Gia phổ bên cạnh.”

*Mì cá trứng:

“OK!” A Cường thấy Quan Tiểu Nhân nhận lời rồi, vui vẻ đồng ý mua đồ ăn khuya giúp cô. Phải nói là tất cả mọi người ở cục cảnh sát đều không muốn làm loại biên bản phiền phức, có một tiểu muội mới vào có thể sai sử thật là tốt.

Không có cách nào, ai bảo chính mình là cảnh sát tay mơ nhất ở đây đâu? Quan Tiểu Nhân chỉ có thể nhận mệnh, cầm giấy bút dò hỏi từng người một, có nam nhân thấy cô lạ mắt, hiển nhiên là tiểu nữ cảnh mới đến, liền mở miệng đùa giỡn, Quan Tiểu Nhân cũng không giận, chỉ trưng một khuôn mặt nghiêm túc làm ghi chép, gặp phải kẻ không phối hợp, cô sẽ chỉ chỉ phòng thẩm vấn sau lưng,

“Hay anh muốn đi qua đó? Đi vào rồi thì đi ra không dễ đâu.”

Đối phương sắc mặt ngưng ngùng đành phải dừng lại.

Hỏi xong một đám người, Quan Tiểu Nhân cho rằng bản thân rốt cuộc cũng có thể kết thúc công việc, đuổi đuổi người chuẩn bị tan tầm. Phát hiện trong một góc còn một người nam nhân đang ngồi, tựa lưng vào ghế không biết đã ngủ rồi hay là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Quan Tiểu Nhân đi qua đi, đẩy đẩy anh ta, không kiên nhẫn hô, “Này, anh, lại đây với tôi làm ghi chép.”

Nam nhân nghe thấy thanh âm thì mở đôi mắt, Quan Tiểu Nhân hoảng sợ.

Đôi mắt kia là mắt đào hoa thật là xinh đẹp a, so với cảnh hoa (hoa khô trường cảnh sát) trường các cô còn đẹp hơn. Ngay lúc Quan Tiểu Nhân đang ngốc lảng, nam nhân kia đứng lên, đi đến bàn làm việc của cô.

Quan Tiểu Nhân lúc này mới chú ý tới anh cao gần một mét tám đi, bản thân chỉ một thước năm tám, không thể không nhìn lên, lại nói nam kỹ bây giờ chất lượng đều tốt như vậy sao? Nhìn một cái dáng người, khuôn mặt này, Quan Tiểu Nhân trong lòng tấm tắc khen ngợi, nếu cô có tiền cũng nguyện ý trao tiền cùng nam nhân như vậy ngủ một giấc.

Vu Khởi Văn buổi tối có tiệc xã giao, uống một chút rượu, hiện tại hơi say rượu đau đầu. Vừa nãy gặp phải một thằng tiểu tặc, thó mất ví tiền của anh, tiền mặt bên trong không nhiều lắm, thẻ thì không có anh ký

tên và mật mã cũng không quẹt được, nhưng mà giấy tờ và một ít đồ vật quan trọng ở trong đó, làm anh vô cùng khó xử, cho nên bắt đầu đi mới chọn một cục cảnh sát gần nhất tới báo án, kết quả anh không nghĩ tới vừa đi vào bên trong liền thấy đang cãi cọ ồn ào không biết đang làm cái gì, cảnh sát cũng không mấy người, chỉ mỗi một tiểu cô nương ngồi ở đó luôn ở ghi chép thứ gì, anh dựa vào lưng ghế từ từ ngủ quên trong lúc chờ đợi, mãi cho đến khi cô tới đánh thức.

“Tên họ?”

“Vu Khởi Văn.”

“Tuổi?”

“30.”

“Làm chuyện này bao lâu rồi?”

“.....” Vu Khởi Văn đầu óc hơi phát ngốc, cái gì là làm chuyện này? Chuyện nào a?

“Anh với đám người kia một bọn sao?”

“Không phải.”

“Hoá ra là một cửa hàng khác a.” Tầm mắt Quan Tiểu Nhân rời khỏi giấy tờ, nhìn người nam nhân diện mạo tuấn tú đang cau mày trước mặt. “Đợi lát nữa anh cũng đi làm kiểm tra nước tiểu đi.”

“Sao lại phải làm kiểm tra nước tiểu?” Vu Khởi Văn thật sự hơi không hiểu được tình huống.

“Anh cũng không cần vờ vịt, mặc kệ thế nào cũng phải làm kiểm tra, anh có thể đi vào.” Quan Tiểu Nhân lại cúi đầu, xoạt xoạt viết cái gì trên giấy.

“Tôi tới để báo án.”

“?” Quan Tiểu Nhân nghi hoặc nhìn anh, làm nghề này còn có thể báo án?

“Vớ tiền của tôi bị người ta trộm mất.”

“Nha,” Quan Tiểu Nhân một bộ bình tĩnh đại ngộ ta đã hiểu rồi, “Cư nhiên lại có nữ khách thiếu đạo đức như vậy, không sao, tôi sẽ giúp anh đăng ký, nhưng mà anh vẫn phải tới làm kiểm tra nước tiểu.”

Vu Khởi Văn quả thực muốn phát rồ, nghĩ đến có một ngày anh- một người cầm hai giấy phép luật sư của Đại Lục, Hongkong- lại bị một nữ cảnh nhỏ nhỏ khiến anh không biết làm sao, cũng coi như là nhân gian kỳ tích.

“Madam, tôi là Kevin Yu, là đại luật sư đã di dân tới Hongkong 5 năm treo biển hành nghề. Hôm nay buổi tối 11 giờ 56 phút, ở phụ cận Vương Giác Lăng Hào bị kẻ trộm trộm mất vớ tiền, tôi tới báo án, tôi không biết pháp luật Hongkong từ khi nào lại yêu cầu báo án thì phải kiểm tra nước tiểu? Chẳng qua tôi hy vọng mau chóng nhận lại giấy tờ cá nhân của tôi, những cái đó rất quan trọng.”

“.....” Quan Tiểu Nhân khó có thể tiêu hóa, ngây ngốc buột miệng thốt ra, “Anh không phải là vịt hả?”

Vu Khởi Văn “.....”

Quan Tiểu Nhân là liên tục xin lỗi, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng tiến Vu Khởi Văn đi, thật là quá lúng túng rồi. Đáy lòng cô âm thầm kêu gào, hai tay dùng sức vỗ vỗ mặt mình, lẩm bẩm “Trời ạ, quá mất mặt, Quan Tiểu Nhân người thật đủ ngu ngốc rồi.”

Cô nhìn đơn báo án có ghi thông tin người báo án, nhẹ nhàng dùng tiếng phổ thông cực kỳ không tiêu chuẩn đọc lên ba chữ kia.

“Hoá ra là anh, đại ca ca. Thật sự lại gặp mặt rồi.”

Vu Khởi Văn trở lại chung cư, lập tức trúng lạnh, anh chút thói ở sạch, đặc biệt là ở chỗ có đông người âm ỹ địa phương ngày ngốc một lúc lâu thì toàn thân sẽ không thoải mái. Vừa nãy nghe thấy cô nữ cảnh nhỏ kia giải thích một đám đàn ông đó làm nghề gì xong anh càng cảm thấy toàn thân cần được tiêu độc.

Vu Khởi Văn đứng dưới vòi hoa sen, để mặc nước ấm cọ rửa ở thân hình trên dưới rõ ràng của, cuối cùng cảm thấy sống lại. Nhớ tới hiểu lầm ban nãy, bị coi là nam kỹ khiến anh vô cùng khó chịu, nhưng sau cô nữ cảnh nhỏ đỏ bừng khuôn mặt, liên tục khom người nói lời xin lỗi, anh lại cảm thấy buồn cười. Anh một người nam nhân tất nhiên không đi so đo với một cảnh sát nhỏ mới bước ra đời như vậy, cuối cùng sau khi làm biên bản rời khỏi đó, anh có chú ý tới giấy chứng nhận cảnh sát của cô,

Tên cô ấy là, Quan Tiểu Nhân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-cuu-vot-anh-trai-nam-chinh>